Bărbatul care voia să fie iubit și motanul care s-a îndrăgostit

Thomas Leoncini

THOMAS LEONCINI

Bărbatul care voia să fie iubit și motanul care s-a îndrăgostit de el

Traducere din limba italiană de
LILIANA NECHITA
EDITURA HUMANITAS
— 2024 —

Pentru Stella,
dacă vei dori, această carte
îți va vorbi în orice zi și la orice vârstă.

În acea seară, toate pisicile care participaseră la vânătoarea șoarecelui s-au reunit în casa spadasinului și i-au oferit scaunul de onoare Bătrânului Motan.

S-au închinat adânc în fața lui, și apoi l-au implorat: „Te rugăm să ne dezvălui secretele artei tale.”

Bătrânul Motan le-a răspuns: „E ușor să înveți pe cineva și e ușor să asculți; cel mai dificil este să înțelegi ceea ce ai în tine însuți și să aduci la lumină acel lucru.”

Minunatele tehnici ale Bătrânului Motan,
secolul al XVII-lea

Compasiunea față de animale e intim legată de bunătatea caracterului, și se poate afirma cu siguranță că cel crud față de animale nu poate fi un om bun.

ARTHUR SCHOPENHAUER,
Fundamentele moralei, 1840

Viziunea devine clară doar când privești în inima ta. Cine privește în afară, visează. Cine privește în sine, înțelege.

CARL GUSTAV JUNG,
Scrisoare pentru Fanny Bowditch din 22 octombrie 1916,
în *Scrisori.1906-1961*

I

Acea zi urma să fie diferită de altele; mi-am dat seama de asta imediat ce am intrat în mașină. Ceața mă mângâia și

parcă mă observa, eterică, în timp ce picături minuscule îmi udau haina. Nu exista un motiv serios ca ziua să mi se pară specială, aveam una dintre acele senzații cărora nu le poți da o explicație logică, indiferent cât te-ai gândi.

Mi-aminteam doar că visasem mai profund decât de obicei; fusesem atât de scufundat în atmosfera onirică, încât nu simțisem nevoia să mă trezesc. De parcă viața ar fi făcut abstracție de legăturile externe care, până mai devreme, îmi păruseră esențiale chiar şi pentru a hotărî ce haină sau geacă să-mi pun pentru a fi perceput mai hotărât în afaceri sau pentru a mă face mai seducător.

Voiam cu orice preț ca în ziua aceea să închei afacerea care mă ținuse ca pe spini atâtea luni; în sfârşit, tratativele se apropiau de final. Ar fi fost bine dacă aş fi reuşit; grămada aceea de bani ar fi dat un alt curs vieții mele, calea spre viitor ar fi fost mai netedă, mai uşoară, mai relaxată.

Şi asta s-ar fi întâmplat în special pentru că în sfârşit mi-aş fi permis să cumpăr apartamentul central de la ultimul etaj după care îmi pierdusem capul şi de unde se vedea tot oraşul: aş fi putut observa oamenii ca pe nişte furnicuțe care merg în mod disciplinat şi grăbit pe străzile din centru pentru a cumpăra repede câte ceva; aş fi putut să contemplu orizontul cu aerul detaşat al unui rege care priveşte din înalt ceea ce alții, mulțumindu-se doar să consume, văd numai de jos. Aş fi putut să primesc oaspeți pe terasă sau să organizez cine cu prietenii de o viață şi cu cei pe care i-aş fi cunoscut frecventând locuri mai scumpe, mai luxoase, exclusiviste.

Eram sigur că totul ar fi fost mai simplu şi mai liniştit.

Mereu am crezut că banii, succesul şi puterea, adică acele lucruri care-mi lipsiseră în copilărie şi adolescență, mă vor face să-mi iau revanşa asupra vieții.

Am învățat destul de devreme că absența e o prezență covârşitoare: dacă ştii că ceva ar putea fi al tău, că ceilalți

sunt mai fericiți cu acel lucru, atunci acea lipsă se materializează într-un fel în capul tău. De îndată ce o percepi, începi să-i dai importanță, şi atunci ai două alegeri: ori te conformezi statutului tău şi îl accepți, ori te arunci în mijlocul arenei şi începi să lupți pentru a deveni cineva.

Mi-amintesc momentul exact în care am ales al doilea drum: aveam doisprezece ani, mama mea plângea pentru că tocmai fusese dată afară de la un alt magazin care trecea printr-o criză şi trebuia să reducă din personal.

Pentru mine nu era o noutate să o văd plângând, nici să aflu că urma să rămână fără un loc de muncă. Dar senzația care mă încerca era nouă: nu ştiu din ce motiv, înțelegeam că sunt singur. Nu-mi dădeam seama dacă era din cauza faptului că-mi pălea speranța de a mă înscrie la un liceu privat, sau pentru că deveneam bărbat, cert e că ceva s-a schimbat din acel moment: nu mai eram fiul unui tată pe care nu-l cunoscusem niciodată şi al unei mame grijulii, dar prea fragilă şi nesigură pe sine pentru a nu fi sfâşiată de o societate flămândă de bani.

De atunci am fost doar Christian. Copilul dispăruse, şi eram gata să lupt pentru a depăşi orice obstacol; ştiam că nicio funie imaginară nu m-ar fi salvat în timpul salturilor mele în gol. Riscul de a cădea reprezenta simbolul vieții noi care mă aştepta, calea spre succes care m-ar fi distrus sau m-ar fi salvat.

Mulți cred că succesul e ca o piramidă; un urcuş spre un vârf ideal pe care toți îl pot vedea, dar puțini îl pot atinge. Succesul însă e un lanț care nu se dezvoltă în înălțime, ci în lungime; primele verigi sunt mai slabe, apoi legăturile devin din ce în ce mai rigide, inoxidabile, dar ceea ce ține totul laolaltă e acel început fragil. Deseori uităm, pentru că preferăm să ascundem ceea ce e mai fragil.

Ieşind din casă în acea zi mi-am găsit Porsche-ul în locul obişnuit. Pentru mine, maşina era un simbol; o lustruiam şi

o îngrijeam cu drag, deseori îi vorbeam, şi-n acea dimineață îmi imaginasem cât era de nerăbdătoare să mă însoțească la mult aşteptata întâlnire.

Eram foarte curios să-l cunosc pe domnul Carter.

Vorbiserăm deseori la telefon, dar nu reuşeam să-mi imaginez personajul care se ascunde în spatele acelei voci liniştite, care trăda siguranță de sine. Nu găsisem nici urmă de el pe rețelele sociale, câteva articole online din ziarele locale îl prezentau ca pe un binefăcător al comunității, dar nu avea imaginea unui filantrop milionar. Aflasem de el de la o cunoştință care se pricepea la afaceri, unul dintre acei oameni care-şi schimbă iahtul la fiecare cinci ani, pentru că se satură de culoarea acestuia, şi care trăieşte un an la Malibu, şi altul în Caraibe: genul de om peste care dai din întâmplare la o petrecere, îi pierzi apoi urma pentru o vreme, numai ca să-l regăseşti la un alt capăt al lumii, mai tânăr ca înainte.

Ştiam doar voi întâlni un texan expert în afaceri, un rechin gata să-şi sfâşie prada pentru a economisi câțiva cenți. Aşa se întâmplă de obicei: cu cât aceşti oameni au mai multe milioane, cu atât devin mai avari. Oricum, asta nu mai mi se părea ciudat, dimpotrivă, îl consideram un comportament normal: cu cât domnul Carter ar fi fost mai avar, cu atât aş fi simțit că sunt la locul potrivit, în momentul potrivit. Pentru mine, o afacere nu era doar o necesitate, ci mai ales un joc de echilibru, o partidă de şah pe care trebuia să o câştig cu orice preț.

Îmi imaginam că domnul Carter e un om sigur pe sine, gata să critice casa pe care o vindeam – şi care mi se părea proprietatea mea –, numai pentru a obține un preț mai bun, ca apoi să facă din ea o locuință mai luxoasă şi să o vândă mai departe, investind profitul în acțiuni: nu mă îndoiam că urma să-mi folosesc priceperea cât puteam de bine.

Era aproape opt şi jumătate, ora fixată pentru întâlnire. În sfârşit, ajunsesem în fața barului în care urma să iau micul-dejun cu acel om.

Cerul dimineții, cu toate culorile sale, îmi capta privirea, îmi atrăgea atenția ca un magnet. Înțelegeam pentru prima oară cât de mare e acel albastru. Pe de o parte, îmi stârnea curiozitatea şi mă făcea să mă simt bine, de parcă cerul limpede de deasupra mea era acolo special să mă încurajeze. Pe de altă parte, mă deranja, pentru că toate acele senzații îmi distrăgeau atenția atunci când ar fi trebuit să mă concentrez mai intens decât de obicei: ştiam că dintr-o glumă nefericită a destinului aş fi putut pierde miza pusă-n joc. Cu siguranță nu ar fi fost indicat să-i spun domnului Carter cât de limpezi erau culorile cerului în acea dimineață, ar fi crezut că sunt vreun nebun, vreun pierde-vară al societății. Cine mai stă azi să privească cerul? Suntem obişnuiți să ne uităm la el, nu să-l privim: vrem doar să ştim dacă ne aşteaptă o zi senină sau ploioasă.

Însă în acea zi vedeam toate nuanțele culorilor sale, şi mi se păreau atât de vii, de strălucitoare, pline de forță şi energie. Mă simțeam răsplătit pentru că şi pielea mea strălucea sub lumina lor şi simțeam într-un mod irațional că şi dispoziția mi se schimbase, devenisem mai sigur pe mine.

Am zâmbit privind un nor care se fărâmița, încercând să se apropie de soare, şi am continuat să contemplu uriaşa minge răbdătoare de foc: avea, în ciuda tuturor lucrurilor care se întâmplau, aceeaşi dorință neclintită de a săruta lumea.

Admit că mă simțeam ciudat.

Brusc, am simțit o mână pe umăr: inima începu să-mi bată nebuneşte, m-am întors repede şi am văzut un domn înalt şi robust, cu o pălărie de cowboy pe cap.

— Bună! exclamă cu un evident accent american. Presupun că dumneavoastră sunteți Christian!

Cu ultimul fir de voce pe care-l mai aveam i-am dat de înțeles că avea dreptate.

— Încântat de cunoştință, sunt James Carter. Îmi cer scuze pentru întârziere, dar maşina mea tocmai azi s-a gândit să facă mofturi. S-a oprit motorul la mai puțin de cinci kilometri de aici şi n-a mai vrut să pornească timp de jumătate de oră.

Nu înțelegeam de ce se scuza pentru întârziere. Era opt şi jumătate.

Am verificat ceasul. Era un ceas de care jurasem să nu mă despart niciodată: îl primisem în dar de la mama şi avea o mare valoare afectivă pentru mine. Mi-l dăduse când împlinisem şaisprezece ani, spunându-mi că fusese ceasul preferat al tatălui meu, un om pe care nu l-am cunoscut niciodată: plecase în război visând la o viață normală şi i-am întâlnit ochii doar în fotografii.

Ceasul arăta nouă şi cincisprezece minute.

Cum aşa? Mi-aminteam perfect că parcasem maşina la opt şi douăzeci şi şapte de minute.

Probabil că eram cam palid, pentru că texanul m-a privit şi m-a întrebat:

— Vă simțiți bine?

— Da, mă scuzați, e în regulă. Doar că nu m-am odihnit prea bine şi încă nu m-am trezit de tot, am spus, gândindu-mă imediat că nu-i produsesem o bună impresie şi că fraza pe care o rostisem nu era de bun-simț, de parcă m-aş fi deranjat ca să-l întâlnesc după o noapte albă şi după o dimineață petrecută înjurându-l pe cel care m-a făcut să mă trezesc atât de devreme.

Domnul Carter răspunse imediat:

— Nu vă îngrijorați, nu există ceva mai bun pentru a te trezi decât o cafea.

Haideți, să mergem!

Am comandat două cafele cu lapte imediat ce am intrat. Mi-am dat seama că ceea ce se întâmplase în minutele precedente trebuia să dispară, în acel moment aveam nevoie să iasă la iveală cea mai bună latură a mea.

Întâlnirea era mult prea importantă.

Domnul Carter părea să fie în largul său, i-aş fi recunoscut accentul dintr-o mie, şi vorbea calm, chiar dacă tonul vocii era cam ridicat.

S-a apucat să-mi povestească despre ambițiile lui, despre nevoile sale şi să-mi împărtăşească părerile lui despre lume.

Îmi plăcea faptul că era imparțial, nu se ferea să spună ce crede, nu se ascundea în spatele unui măşti. Ai fi zis că a deschis un cufăr al minții sale: în câteva minute s-a dezvăluit fără rețineri. Am vorbit şi despre familia lui: mi-a povestit că avea cinci copii şi o soție pe care o iubea mult şi cu care era căsătorit de patruzeci de ani.

Brusc, îşi scoase pălăria, îşi scutură părul alb şi des şi-mi mărturisi, punându-mi mâna pe braț:

— Dragă prietene, nu degeaba visam de mic să am cinci copii şi o splendidă casă la țară, cu animale şi flori de orice fel. Subconştientul meu îşi permitea să-şi imagineze totul pur şi simplu, pentru că ştia că viața mea va fi aşa într-o zi.

Modul hotărât în care vorbea mă lăsa perplex.

— Credeți că există un destin, un motiv sau un fir călăuzitor care ne însoțeşte toată viața? am întrebat fără să reuşesc să ascund o uşoară ironie.

— Desigur, mi-a răspuns. Viața ne pune în față bune şi rele pentru a ne oferi ceea ce ne trebuie, pentru a ne stimula: ne dă exact ceea ce avem nevoie la un moment dat.

Se opri câteva secunde, apoi continuă:

— Să spunem că multe persoane nu reuşesc să înțeleagă acest lucru şi se scufundă în nemulțumire, tristețe, plictiseală sau ajung să se autocompătimească.

Răspunsul lui nu mă convingea.

Într-adevăr, raţionamentul putea să pară avantajos, dar mi se părea banal şi superficial. L-am interpretat ca pe o strategie personală, demnă de respect, desigur, dar nimic altceva decât o încercare disperată de a crede în ceva, într-o existenţă care se dovedeşte a fi nesigură, într-o viaţă în care totul e posibil, dar nu se poate spune cu precizie că ceva anume se va întâmpla.

Am decis să schimb discursul pentru a mă concentra pe obiectivele mele, dar domnul Carter mă privi drept în ochi şi spuse dur, aproape acuzator:

— Din păcate, multe persoane îşi dau seama prea târziu că au primit deja mesaje prin care viaţa îi tot pregăteşte pentru ceva anume. Aceste mesaje sunt ca nişte oglinzi, ne reflectă şi ne putem recunoaşte în ele după ce reuşim să le descifrăm; nu am mai fi nevoiţi să încercăm să ne identificăm în alţii pentru că am fi liberi să ne manifestăm complet. Stai liniştit, Christian, stai liniştit!

Va sosi ziua în care vei înţelege că întâlnirea noastră nu a fost întâmplătoare, şi că eu am venit aici ca să ne transmitem reciproc un mesaj.

Mi se părea că acest client mă cam pune în umbră; eu ar fi trebuit să vorbeasc o oră şi jumătate ca să-l conving să cumpere casa pe care i-o ofeream. Nu reuşisem nici măcar să scot la iveală acele fraze retorice, pline de senzaţional, pe care e nevoie să ştii să le spui ca să îţi vinzi produsul.

Cu o seară în urmă mă simţisem efectiv foarte sigur pe mine, credeam că urma să vorbesc ore în şir, îmi pregătisem nenumărate argumente şi zeci de foi pe care urma să i le arăt domnului Carter, dar în acea zi nu reuşeam să-mi deschid nici măcar servieta mică.

Comportamentul meu retras nu părea să fie o problemă pentru interlocutorul meu; era dornic să vorbească despre orice, mai puţin despre acea casă. Începusem să cred că o fi

vreun nebun şi că nu făceam altceva decât să-mi pierd timpul. Nu era decât o dimineață fără niciun rost care urma să mă lase descurajat zile la rând, săptămâni, poate luni.

Miza era mare, şi eu pierdeam, îmi dădeam seama de asta. Eram gata să mă resemnez.

— Ştiu perfect, domnule Christian, la ce vă gândiți! a spus domnul Carter după ce şi-a dres vocea. Credeți că sunt vreun nebun, un palavragiu şi că irosesc timpul unei persoane pline de visuri şi de proiecte legate de această întâlnire. Nu-i aşa?

Nu am găsit forța să răspund unei astfel de întrebări şi am făcut doar un semn din cap, dându-i de înțeles că tot ce spunea îmi părea lipsit de orice simț practic.

— Iată! Iese la iveală ceea ce am spus mai devreme! a continuat texanul. Nu ați înțeles deloc că această casă a fost doar un simplu pretext al destinului pentru a ne face să ne întâlnim; urma să ne transmitem mesaje. Haideți, dați-mi contractul!

Am rămas nemişcat, fixând un colț din zidul acelui bar, crezând cu tărie că e o glumă de prost gust, absolut inoportună în acea situație.

Eram convins că nu înțelegea cât era de importantă pentru mine acea zi şi că îşi bătea joc de mine; îl priveam acum ca pe un vorbăreț în căutarea victimelor care urmau să se sacrifice ascultându-l.

Voiam să ştiu unde ar fi ajuns, până unde ar fi împins acel spectacol de moralist singuratic în căutarea oilor fără stăpân. Atunci mi-am ridicat servieta, care s-a deschis cu un zgomot metalic, am căutat printre primele foi şi printre diferite fotografii, am luat contractul şi l-am pus pe masă, îndreptat spre el.

Domnul Carter a scos un stilou din buzunar şi a semnat într-o clipă, fără să citească măcar textul.

Apoi, cu o mişcare bruscă, a scos din buzunarul hainei o filă de cec şi mi-a întins-o.

— Vă convine cifra asta? Am completat deja numele dumneavoastră.

Eram uluit. Suma era aproape dublă față de obiectivul pe care mi-l propusesem.

Îmi venea să plâng şi să râd în acelaşi timp, simțeam ca un bolovan în piept, care se mişca odată cu emoțiile mele şi-mi făcea respirația să salte ca un yoyo.

Totul părea incredibil, de ce oare semnase fără să discute despre afacerea asta nici măcar un minut?

Privindu-mă drept în ochi, texanul m-a întrebat:

— E bine acum? Credeți c-ați obținut ceea ce doreați?

Am răspuns instantaneu:

— Dar nici măcar nu am vorbit, nu ați vrut să aflați nimic deosebit, nu ați vrut nici să intrați în casă pentru a vedea cu propriii ochi în ce stare e imobilul...

— Să spunem că m-am documentat suficient pentru a putea decide.

Întâlnirea noastră avea ca scop vânzarea şi cumpărarea casei, dar m-a făcut să înțeleg lucruri mai importante, care țin de parcursul meu personal! a mărturisit el.

M-am relaxat şi am oftat uşurat.

— Vă mulțumesc foarte mult pentru încredere. Stați liniştit, nu o să vă pară rău, veți fi încântat!

Clientul nu părea însă deloc îngrijorat.

— Sunt sigur. Aş vrea doar să vă spun că va sosi momentul în care veți înțelege că, în ciuda acestei plăți generoase, frumusețea vieții se află în altă parte, nu în excesul de bani, ci în acele lucruri pe care nu le-a inventat omul şi pe care toți pot să le admire, regăsindu-se în frumusețea lor. Motivul pentru care trăim nu e de găsit în lumea pe care a construit-o omul, ci în cea creată înainte de apariția lui.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Vă urez multă fericire, domnule Christian, dar vă reamintesc că nu trebuie să credeți că aceasta va sosi datorită banilor mei. Altfel, fericirea va fi ca o stea căzătoare: în momentul în care veți crede că e aievea, va şi dispărea în imensul întuneric al nopții. Atunci veți idealiza fericirea ca pe o amintire, veți crede că ați fost fericit să vedeți acea stea luminoasă, dar că erați prea atent să o urmăriți ca să vă puneți o dorință. O veți face doar după ce steaua va fi dispărut. Fericirea se găseşte exclusiv în prezent, în capacitatea de a trăi acest prezent. Trecutul e un prezent care a dispărut, viitorul e un prezent imaginat, uşor de modificat chiar şi de o adiere de vânt.

Apoi insistă:

— Trăiți-vă prezentul, domnule Christian, trăiți-l!

— Cum de credeți cu atâta tărie în ceea ce spuneți? Tocmai dumneavoastră, care păreți atât de ataşat de bani...

— Domnule Christian, ce credeți despre lumea în care trăim?

— Mda... mă rog, să ne uităm în jurul nostru. Dintre persoanele care ne sunt alături acum, cine credeți că se mai gândeşte la aşa ceva?

— Dumneavoastră îmi vorbiți despre oamenii acestui timp, nu de lume.

Lumea rămâne, timpul dispare. Oamenii acestui timp au fost învățați să uite de sine şi cred că sunt fericiți pentru că s-au detaşat. Sunteți sigur că le semănați?

Îl priveam, perplex.

— Sigur, trebuie să mă adaptez dacă vreau să trăiesc...

— Într-adevăr, îmi vorbiți despre adaptare, însă, dacă ați fi fost precum ei, nu ați fi spus asta. Dar la esențial nu ne putem adapta. Esențialul se poate doar trăi, nu poate fi nici măcar gândit, se trăieşte şi atât. Reuşiți să vizualizați o respirație? Sau reuşiți să respirați fără să vă dați seama?

— Unde ați studiat aceste lucruri, domnule Carter?
— Credeți că esențialul se poate studia? Ce ştiți despre mine?
— Voi fi sincer... am început eu.
Iar el a insistat:
— Trebuie să fiți!
— Ştiu că sunteți american, din Texas, că sunteți foarte bogat şi că faceți multe opere de caritate.
— În concluzie, nu ştiți nimic despre mine, nimic din ceea ce ați spus nu face parte din esența mea: în lumea esențelor nu am case, nu am o țară şi nici nu mă evidențiez prin operele de caritate. Sunt doar James, cel care stă aici alături de dumneavoastră şi vă priveşte în ochi.
— Dar sunteți şi ceea ce viața a făcut din dumneavoastră în anumite circumstanțe, nu puteți nega.
— Desigur, explică bărbatul, însă doar pe durata experiențelor respective: ele nu pot determina esențialul aşa cum credeți. Răul cel mai mare e să te identifici atât de mult cu ele, încât să uiți originea lumii, a lumii noastre.
— Sunteți foarte înstărit, vedeți totul de pe o poziție privilegiată, e mai uşor să vorbeşti dintr-o astfel de perspectivă...
— Mă consider bogat de când văd astfel lucrurile: mai întâi am devenit bogat, abia apoi am adunat bani; devenim doar ceea ce deja suntem în universul nostru interior, restul se adaptează.
— Sunteți dintr-o familie bogată?
— Am crescut într-un orfelinat.
— Într-adevăr? Ați fost orfan?
— Prefer să spun că am crescut într-un orfelinat, dacă aş zice că sunt orfan, aş deveni victima acestei imagini şi aş sfârşi prin a o face parte esențială din mine. Esențialul e în altă parte.

Apoi am strâns cu putere mâna domnului Carter, ne-am ridicat şi am plătit micul-dejun.

Acel om atât de ciudat şi fascinant în acelaşi timp s-a îndreptat spre jeepul parcat lângă troruar, în timp ce eu, mulțumit că încheiasem afacerea, dar foarte confuz din cauza discuției, m-am îndreptat în direcția opusă, amintindu-mi că-mi lăsasem maşina pe o stradă laterală, în apropierea barului.

Peisajul din jurul meu avea culori mult mai clare şi mai strălucitoare decât cele pe care le văzusem înainte să intru în bar, zgomotul paşilor mei se amesteca cu cel al trecătorilor care mergeau privindu-şi telefonul. Am hotărât să mă opresc lângă vitrina unui magazin pentru a mă concentra la prezent, pentru a-l observa plin de viață, pentru a-mi folosi simțurile ca să percep şi mai puțin ca să-mi imaginez, aşa cum mă sfătuise texanul cel ciudat: am numărat oamenii care mergeau singuri pe stradă şi doar trei dintre cei cincisprezece care au trecut prin fața mea nu vorbeau la telefon sau nu-i priveau ecranul.

Cu cât te afunzi mai tare în viața de zi cu zi, cu atât devine mai palpabilă absența uneia dintre activitățile cele mai neglijate ale timpurilor noastre: introspecția. Nu mai avem nevoie de ea, o substituim cu senzații noi, cu surogate, cea mai mare parte dintre ele transmise prin telefon. Ajungem să avem obsesia inconştientă a ecranului: ne uităm dacă am primit vreun mesaj sau dacă e vreun comentariu care ne priveşte, dacă cineva, undeva, se gândeşte la noi sau dacă a dat de înțeles public c-ar avea nevoie de noi. Cu alte cuvinte, ne asigurăm ca nu cumva să pierdem ocazia de a ne simți importanți sau utili.

În timp ce mă gândeam la asta, mi-am verificat telefonul şi conturile de pe rețelele sociale şi am văzut că nu citisem vreo opt sute de notificări: la început, constatarea m-a mulțumit şi m-am gândit c-ar fi momentul să mă aşez pe

prima bancă liberă şi să intru în spațiul meu digital pentru a citi tot ceea ce se petrecuse în lume în absența mea, în acele ore petrecute la bar cu domnul Carter. Cine ştie ce s-ar fi putut întâmpla?

Dar chiar în acel moment am privit din nou strada plină de oameni: îşi ridicau ochii de pe ecranul telefoanelor doar în fața vitrinelor de la magazine, locurile de unde, cu puțină pricepere, fericirea se poate cumpăra chiar la preț mic.

Atunci m-am gândit să nu cad şi eu în capcana telefonului şi mi-am spus c-ar fi mai bine să-mi pun căştile şi să ascult muzică. Dar n-ar fi fost şi acesta un mod de a trece într-un prezent imaginar, nu real? Brusc, mi-am scos căştile şi le-am aruncat în primul coş de gunoi. Voiam ca acea zi să fie diferită: încheiasem o afacere bună şi câteva ore de „prezent viu" erau un tribut necesar adus acelui domn ciudat cu mustață şi pălărie. Am reuşit astfel, pentru prima dată, să aud cântecul păsărilor. De când se puteau auzi chiar şi pe străzile din centru? Probabil că dintotdeauna, dacă cineva dorea cu adevărat să asculte.

Oare când dădusem atenție animalelor ultima oară?

Era o întrebare fără sens, fără noimă, ba chiar impertinentă pentru un om de afaceri ca mine, şi-mi era greu să dau un răspuns.

Ceața deasă a uitării s-a ridicat brusc şi a scos la iveală imaginea unui leagăn: nu am înțeles imediat motivul. Apoi, ca un brânci puternic, au țâşnit toate detaliile unei amintiri îngropate cu mulți ani în urmă: să fi avut cel mult opt ani, mă dădeam într-un leagăn din parcul de lângă casă. Era o primăvară capricioasă, cerul se înnorase în doar câteva minute şi se stârnise un vânt puternic; mulți alți copii se jucau în preajma mea şi eu priveam cerul, fără griji. Deodată sosi Licia, pisica vecinei; mi-era tare dragă, îmi plăcea să-i duc crochete în fiecare zi, când mă întorceam de la şcoală.

Era o pisică zveltă şi agilă, foarte elegantă în mişcări, avea o blană moale, gri, cu o dungă mai închisă la culoare, care-i traversa spatele şi ajungea până în vârful cozii, privirea ei hipnotiza şi-mi plăcea să mă pierd în ochii ei în timp ce o mângâiam. Uneori, când mă jucam afară, mă simțeam observat, atunci mă opream şi mă gândeam poate Licia mă supraveghează de undeva.

Aveam dreptate de cele mai multe ori: stătea ghem pe ramura unui copac, pitită în iarba uscată sau întinsă comod pe maşina vecinului. Alteori nu o puteam vedea, dar eram convins că se ascundea sau se camufla atât de bine, încât n-o puteam dibui.

În ziua aceea, Licia se comportă ciudat, veni spre mine de parcă ar fi vrut să-mi spună ceva: mai întâi s-a oprit la doi paşi de leagăn, apoi s-a aşezat cu spinarea dreaptă, privindu-mă fix, după aceea s-a apropiat şi a început să-şi frece blana de picioarele mele.

— Ce faci, Licia, dă-te la o parte! Te poți răni! i-am spus, de teamă c-aş fi putut să-i dau un şut fără să vreau, în timp ce mă legănam.

Părea că nu m-aude, apoi a început să mă muşte de pantaloni până când mi-a înfipt un canin în pulpa piciorului. Am urlat înfuriat şi am coborât din leagăn ca să fug după ea şi să o cert.

— Ai înnebunit? Ce ai?

Imediat ce mi-am luat ghiozdanul, un oblon de la clădirea din apropiere a căzut exact peste leagănul în care şezusem mai devreme. Dacă aş mai fi rămas acolo un singur minut în plus, totul s-ar fi sfârşit rău.

Explicația pe care mi-am dat-o a fost că pisicile prevăd viitorul. A fost o întâmplare atât de importantă în copilăria mea, încât am hotărât să nu o povestesc nimănui, niciodată, fie şi numai pentru că, dacă ar fi aflat mama, s-ar fi îngrijorat atât de mult, încât nu m-ar mai fi lăsat să mă joc

într-un parc pentru copii. Acela a fost un secret între mine şi lumea animalelor.

Vorbeam des cu Licia, am făcut-o până-n ultima zi a vieții ei, circa trei ani după acea întâmplare. De ce oare îndepărtasem acea amintire? Cum de puteam să fiu aceeaşi persoană ca mai înainte, uitând totuşi ceva atât de important? Într-un fel sau altul, un animal îmi salvase viața în copilărie: ce făcusem cu acea recunoştință pe care i-o promisesem Liciei? Adultul trebuie să aibă grijă de ceea ce a promis când era copil. Eu încălcasem acest pact, poate pentru că încercasem să fug din ce în ce mai departe de lucrurile esențiale.

Lumina soarelui se oglindea în ochelarii mei întunecați, am grăbit pasul şi am cotit pe strada unde-mi lăsasem maşina. În sfârşit, iat-o!

M-am aşezat pe scaunul de piele, verificând mai întâi că nu am nimic în buzunare care să o poată strica, şi am încercat să îndepărtez îndoielile şi urmele de gânduri un pic toxice care-l priveau pe domnul Carter. Nu mi-a păsat că cineva ar fi putut auzi şi m-am eliberat: am urlat de bucurie pentru acea afacere încheiată cu bine, ridicând brațele spre cer de parcă aş fi câştigat partida cea mai importantă a anului, marcând un punct înainte de ultima secundă a meciului.

Rezultatul conta, nu trebuia să mă gândesc şi la modul în care reuşisem.

Atenția mi-a fost însă atrasă de ceva imediat ce am eliberat acel val de entuziasm.

Pe bordul maşinii, deasupra torpedoului, se afla o foaie mototolită. Nu-mi aminteam să o fi văzut mai devreme.

Am întins brațul şi am luat bucata de hârtie scrisă de mână. Am despăturit-o şi am citit:

Te-ai descurcat de minune încheind afacerea.

Am rămas nemişcat un timp infinit, privind acel bilet nenorocit.

Nenorocit, pentru că din clipa aceea am început să am mii de îndoieli, şi fericirea pe care o simţisem cu câteva clipe mai devreme a îngheţat brusc, cu o lovitură de scenă, printr-un bilet murdar, mototolit, scris urât.

Cine ar fi putut să-mi lase acel mesaj? Şi din ce cauză?

Era oare posibil ca autorul să fi greşit persoana? Să fi fost o glumă?

Sau cineva m-a urmărit cu adevărat?

Dar mai ales mă întrebam: cum a făcut autorul mesajului să lase biletul în interiorul Porsche-ului meu fără să spargă vreun geam sau fără să deschidă porţierele? Oare o lăsasem descuiată? Sau una din porţiere nu fusese bine închisă? Totul mi se părea de necrezut.

Cu siguranţă, biletul fusese scris de curând, pentru că nimeni nu şi-ar fi putut imagina cum urma să se încheie întâlnirea mea de afaceri.

Am privit toate unghiurile accesibile vederii mele, milimetru cu milimetru.

În acel moment m-a luat un tremurat din cap până în picioare şi o senzaţie de ameţeală. Expiram şi inspiram. Expiram şi inspiram. Expiram şi inspiram.

Eram sigur că maşina fusese încuiată – cel puţin în acel moment eram convins de asta.

Îmi imaginam că cineva m-ar fi putut urmări şi observa ore şi zile întregi, ideea asta mă enerva.

Dar un moment m-am înseninat gândind şi că poate fusese o idee zăpăcită de-a domnului Carter, care îmi lăsase biletul, dornic să-mi demonstreze cine ştie ce teorie.

M-am gândit să confrunt semnătura lui din contract cu caligrafia acelui mesaj ciudat.

Aşa c-am deschis servieta cu mâini umede de transpiraţie din cauza căldurii şi a tensiunii acumulate în acea

dimineață, atât de îndepărtată de logică, şi am luat contractul.

Am trecut repede de primele pagini, ca să ajung la ultimele.

Eram uimit: cele două scrisuri erau complet diferite; domnul Carter semna aproape cu majuscule, doar numele, James Carter, atât de clar, încât şi un copil ar fi putut citi.

Mesajul, în schimb, părea notat de mâna unei persoane care nu învățase încă bine să scrie; trăda dezordine şi confuzie.

Din instinct mi-am dat seama că era vorba de doi oameni foarte diferiți şi am renunțat să mă mai gândesc la texan.

Acea zi ar fi trebuit să fie pozitivă, reuşisem să-mi ating obiectivul, dar cineva voia să-mi strice bucuria.

Ca să fiu sincer, nu biletul găsit în maşină mă deranja cel mai mult, ci gândul că nu eram atât de entuziasmat pe cât se cuvenea de un eveniment aşa de important, care ar fi trebuit să mă facă să zâmbesc încontinuu: vânzarea acelei case urma să-mi asigure o fericire pe termen lung, ar fi trebuit să fie precedată de un entuziasm debordant şi de o exaltare greu de ținut în frâu timp de multe zile.

Mi-aminteam emoțiile asemănătoare pe care le simțeam când eram student şi mă apropiam de vacanța mult aşteptată: eram convins că-n acele zile libere urma să fac o mulțime de lucruri şi că mă voi distra copios departe de şcoală.

De fiecare dată, în fiecare an, pe la jumătatea vacanței îmi dădeam seama că pierdusem mult timp şi că-mi mai rămăseseră puține răsărituri şi apusuri în care să mă pot bucura de libertate.

Cu siguranță, apariția acelui gând mă irita peste măsură şi-mi stricam singur zilele rămase, zile în care aş fi putut fi lipsit de griji şi pozitiv, exact cum se întâmpla şi în acea dimineață.

M-am rezemat de spătar şi am împins de maneta care comanda scaunul, m-am întins şi am încercat să mă relaxez.

Am coborât cu o mână geamul care dădea spre un pâlc des de arbori şi am decis să ascult melodia pe care mi-o dăruia acel colț de natură.

Am închis ochii.

Încercam să nu pierd nici măcar un ciripit al păsărilor, căci armonia creată de vocile lor era incredibilă. Părea că fiecare dintre ele cântă, pe rând, câte o strofă dintr-un cântec cunoscut doar de ele, care mă liniştea.

Era greu de înțeles motivul schimbării stării mele, dar acele păsări mă făceau să mă simt bine, chiar dacă doar cu cinci minute mai devreme fusesem atât de nervos.

Am întredeschis un ochi şi am văzut că pe o ramură care dădea spre stradă se îngrămădise un grup de păsări. Erau cinci; patru dintre ele şedeau îndreptate spre cealaltă, mai mare, care parcă ar fi ținut o conferință: nu mi-aş fi imaginat niciodată că acele vietăți ar fi putut instaura reguli şi că între ele s-ar putea naşte relații adevărate.

Sau poate că doar crezusem că nu ar fi posibil, dar, observând ceea ce se petrece în prezentul viu al naturii, mi-am dat seama că o astfel de idee era perfect îndreptățită.

Mă simțeam ciudat.

Acel Christian care până deunăzi îşi dedica forțele sută la sută doar muncii, în acea zi reuşea să-şi domine instinctele doar datorită ajutorului naturii.

Mintea mea se eliberase complet de gândurile legate de dimineața grea şi mă simțeam relaxat, lăsasem deoparte toate îndoielile care-mi amenințau pacea interioară.

Frazele pe care le pronunțase domnul Carter mă făcuseră să cred că nu era un om ca toți ceilalți... Dar dacă avusese dreptate?

Nu făceam, în fond, decât să apreciez ceva ce-aş fi putut observa de când venisem pe lume, dar abia în ziua aceea, în acea clipă anume, mi-am dat seama cât de frumos putea fi să priveşti natura.

O clipă m-am simţit în armonie cu mine însumi. M-am gândit că aş fi ales o viaţă mai liniştită, chiar dacă oamenii m-ar fi considerat „un ciudat”, important era să mă simt bine.

Am închis din nou ochii şi m-am întins la loc, încercând să ascult trilurile melodioase, mi-am sprijinit capul comod, dar telefonul a sunat taman când începusem să mă relaxez.

Mi-am scos ochelarii şi, după ce m-am frecat la ochi, l-am luat cu o mişcare bruscă şi cu un oftat plictisit.

Era Michael, un prieten, mai bine spus singura persoană în care aveam încredere şi singura prietenie pe care reuşeam să o menţin, în ciuda programului meu aglomerat.

Probabil că reuşeam să o menţin pentru că el era cel care mă căuta de cele mai multe ori, îmi ţinea adevărate discursuri sau pur şi simplu îmi cerea vreo părere, deşi în majoritatea cazurilor era suficient să-l ascult şi să-l aprob. În copilărie mă temeam de singurătate, dar apoi, în adolescenţă, mi s-a părut c-ar fi fost mai degrabă un leac decât ceva rău. Un leac împotriva haosului, al tuturor frazelor care începeau cu „trebuie să fii aşa...”, sau „ar fi bine să...” şi „în loc să spui că...”.

Fusesem un adolescent mai degrabă solitar şi, pentru a compensa momentele de înstrăinare, învăţasem să vorbesc singur cu mine atât în momentele de fericire, cât şi în cele triste, pentru a domoli nevoia de a transmite cuiva emoţiile mele.

O reacţie banală? Nu conta, pentru că funcţiona: odată ce devenise un obicei, nu mai simţeam acea nevoie.

— Alo! am spus cu voce puternică şi cu un aer liniştit.

— Bună! Ce faci?

— Hm, totul bine. Admit că a fost o zi deosebită, dar acum totul e bine.

Dar tu?

— Sunt bine. Te găsesc acasă pe la prânz?

— Sigur, treci pe la mine, dacă vrei. Ba chiar putem să mâncăm ceva împreună. Te aştept cam peste o oră.

— Perfect, ne vedem mai târziu.

*

Locuiam la vreo zece kilometri de bar, dar traficul de la miezul zilei era atât de intens, că mi-au trebuit mai mult de douăzeci de minute să ajung acasă printre claxoane şi semafoare.

În sfârşit, am parcat maşina pe locul din fața casei şi m-am îndreptat grăbit spre intrare; am deschis şi m-am aşezat pe divan, urmărind uşa care se închidea singură, lent. Privind-o cum se închide aşa, cu calm, mă relaxam şi eu, de parcă mi-ar fi spus: „Să încheiem aici această dimineață triumfătoare, ai reuşit, acum apreciază lentoarea aceasta, şi plăcerea se va prelungi.” Nu e nimic mai potrivit pentru a deschide noi scenarii, pentru a da naştere unei noi vieți nouă, decât o uşă care se închide.

O lumină frumoasă, clară şi pătrunzătoare ajungea în interior, sărutând ferestrele: priveam pe una dintre ele, dar cu coada ochiului am zărit ceva neobişnuit pe podeaua de marmură care reflecta tavanul.

Era o foaie de hârtie, chiar în fața uşii de la intrare.

Am înțeles imediat că cineva de afară o strecurase înăuntru prin fanta care se deschidea între partea de jos a uşii şi podea.

„Oh, nu!” a fost reacția mea instinctivă când am văzut-o.

M-a cuprins panica şi m-am ridicat dintr-un salt de pe divan, pentru a mă îndrepta imediat spre acea bucată invadatoare de hârtie.

M-am aplecat şi am ridicat-o.

Era mototolită şi ruptă rău, părea cealaltă jumătate a paginii pe care o găsisem pe bordul maşinii.

Am avut imediat impresia că expeditorul era acelaşi, chiar şi pentru faptul că hârtia era scrisă tot de mână, şi caligrafia semăna.

Spunea aşa:

Munții

Sărutați de întuneric

Se ascund sub o pătură de stele şi zâmbesc lunii care-şi dăruieşte lumina primulelor şi mugurilor.

Ce frumos e să trăieşti admirând ceea ce ne înconjoară.

Nimic nu-i mai de ajutor decât sălbăticia unui munte

Pentru a înțelege cât e de bine să exişti pe lume.

Am rămas nemişcat după ce am citit acest nou mesaj, fără să-mi pot lua ochii de la text.

Trebuie să mărturisesc că-n primul mesaj simțisem printre rânduri ceva negativ, oarecum periculos; îmi imaginasem că fusesem spionat, şi asta nu mă făcea să mă simt în siguranță.

În schimb, în al doilea mesaj era ceva diferit: în spatele rândurilor care descriau cu atâta armonie peisajul, îmi imaginam un poet animat de o sensibilitate deosebită, de care probabil se ruşina. Asta putea să ducă la înstrăinare, la o viață lipsită de comunicare, al cărei singur scop ar fi fost găsirea unor oameni cărora să le poată trimite scrisori. Îmi imaginam expeditorul ca pe cineva demn de a fi compătimit, pe care ar trebui să îl înțelegem.

Însă, în timp ce mă gândeam la toate astea, simțeam că mă îndepărtez de adevăr, pentru că întrebarea principală,

care nu-mi dădea pace şi care făcea ca orice alt raţionament precedent să fie inutil, era: De ce eu?

Desigur, intrusul era o persoană care ştia nu doar ce maşină am, dar şi unde locuiesc şi cum trăiesc, iar gândurile acestea m-au făcut din nou temător.

Compătimirea pe care o simţisem mai devreme se transformă în frică şi nelinişte, făcându-mă să iau în considerare din nou o posibilitate pe care o alungasem mai devreme: poate că domnul Carter scrisese acele versuri ciudate. Probabil la asta se referea când a spus că urma să ne transmitem ceva.

Deşi îl cunoşteam de puţină vreme, din acel moment am fost convins că aveam o imagine destul de clară a personalităţii lui: am hotărât să-i caut numărul de telefon şi să-l contactez imediat.

Eram conştient că m-aş fi făcut de ruşine pe viaţă dacă n-ar fi fost el autorul acelor bilete, dar am decis să continui.

Însă telefonul domnului Carter era închis.

Am încercat din nou, să fiu sigur.

Era închis.

Niciodată mâinile nu îmi transpiraseră şi nici nu-mi mai tremuraseră ca în acel moment; m-am aşezat din nou pe divan şi am deschis televizorul pe un canal oarecare: nu mă interesa conţinutul programului, voiam doar să-mi îndrept atenţia spre altceva.

Aş fi dorit să nu mă gândesc la spirala de evenimente care-mi tulburaseră atât de mult ziua în care ar fi trebuit să mă simt un om împlinit. Mă străduiam s-o fac, dar nu reuşeam.

Se auzi soneria: era Michael.

E inutil să adaug că uitasem de întâlnirea cu el.

Am deschis uşa şi l-am lăsat să intre.

M-am gândit la început să-i spun că sunt bolnav, ca să-mi justific înfăţişarea chinuită, apoi mi-am dat seama că nu

ar fi inteligent din partea mea să renunț la prânzul cu el din cauza unor evenimente inexplicabile.

Trebuia să-mi îndepărtez gândurile de parc-ar fi fost nişte picături de ploaie, conştient că vor cădea de la sine şi că din acel moment mă voi simți uşurat; nu trebuia decât să am puțină răbdare.

Eram sigur că nu urma să se mai întâmple altceva. Ceea ce voia să îmi transmită misteriosul expeditor al mesajelor – poate că era domnul Carter –, ajunsese deja la mine.

Michael intră zâmbind şi mă întrebă dacă mă simt rău.

După cum îmi imaginam, nu reuşisem să ascund starea mea nici măcar o clipă, sau poate că mă cunoştea prea bine ca să nu-şi dea seama că trăiam ceva neobişnuit.

— Ai o față! Plec dacă deranjez!

— Nici să nu-ți trecă prin minte! i-am răspuns. Nu s-a schimbat nimic de când am vorbit... Doar ți-am spus: a fost o dimineață foarte grea, în consecință nu arăt prea bine.

Michael a schimbat imediat vorba; s-a aşezat pe fotoliu în timp ce eu am scos din frigider sushi pentru două persoane, bănuind că şi prietenului meu îi va plăcea. Aşa a fost.

Vorbea întruna, ca de obicei, nu se oprea nici măcar când mânca. Despre muncă, despre ce i s-a mai întâmplat, până şi despre vreme.

Nu reuşeam să-l mai urmăresc şi am pierdut complet firul când mi-am îndreptat atenția spre modul lui de a povesti: era un tip foarte entuziast, cu o energie demnă de invidiat, gesticula mult şi se aprindea cu uşurință în timpul lungilor sale monologuri.

Ceea ce l-a caracterizat mereu se poate chema ambiție: Michael lucra ca manager pentru o companie farmaceutică, iar asta îi acapara tot timpul.

Telefonul lui suna întruna, şi uneori răspundea chiar fără să verifice pe ecran cine sună. Odată mi-a spus că personalizase soneria pentru apelurile care veneau de la fiul

şi soţia lui, pentru a şti astfel care sunt cele la care trebuia să răspundă cu orice preţ.

N-ar fi ieşit niciodată din casă fără să-şi fi pieptănat mai întâi bine părul lui negru şi fără să se fi observat minuţios în oglindă de cel puţin cinci ori. Făcea aşa de când era la şcoală.

Aveam multe interese comune cu Michael, datorită lor am reuşit să păstrăm legătura şi să menţinem lunga noastră prietenie, chiar dacă am trecut şi prin perioade în care eram departe unul de altul. Prieteniile care se leagă în timpul şcolii sunt cele care ne învaţă sensul acestui cuvânt şi, odată imprimat în psihicul nostru, e greu să-l mai disociezi de imaginea primului prieten sau a primei prietene. Există prietenii pentru care timpul nu are importanţă: nici cel petrecut împreună, nici cel în care cei doi nu au fost alături; există prietenii care sunt legături constante şi care, pentru a rezista, nu au nevoie ca cei doi să se vadă constant. Doi prieteni ca mine şi Michael pot dialoga şi cu gândul, chiar de la distanţă de mai mulţi kilometri unul de altul. Mai mult decât atât, pot reînnoda totul din orice punct şi se pot regăsi.

Michael avea o altă particularitate, uneori era contradictoriu: alterna momente de o profunzime mentală incredibilă şi de o seriozitate maximă cu momente în care era dezinhibat şi complet superficial.

Îmi întrerupse gândurile:

— Nu ştiam că ai început să scrii poezie.

— Po... poezie? am îngăimat eu.

— Da, pe masă e o poezie care vorbeşte despre munţi şi viaţă. Tu ai scriso?

— Ah, aia!

Am hotărât atunci să nu-i ascund întâmplarea şi i-am mărturisit:

— Am găsit-o sub uşă, nu ştiu cine ar fi putut să o scrie...

— Ai găsit-o?

Michael şi-a întins gâtul spre mine, şi-a aplecat puțin capul şi m-a privit de parcă ar fi vrut să-mi citească în suflet.

— Da, am găsit-o şi habar n-am cine ar fi putut să o scrie.

Iată sensul prieteniei adevărate: fără să-mi dau seama şi fără să mă întreb dacă ar fi înțelept sau nu, m-am apucat să-i spun tot ceea ce mi se întâmplase în acea dimineață, şi atenția lui Michael nu a fost deturnată nici măcar o clipă, ceea ce în sine reprezenta un eveniment excepțional.

Apoi am încercat să intru în detalii mai specifice:

— Totuşi, Michael, dacă stai să te gândeşti, acel tip nu putea şti adresa mea exactă decât dacă m-ar fi urmărit zile în şir. În afară de asta, domnul Carter – aşa îl cheamă – vine dintr-o localitate situată la douăzeci de kilometri la vest de bar, casa mea la zece kilometri spre est din punctul în care ne-am întâlnit pentru micul-dejun... Asta înseamnă că, pentru a-mi lăsa biletul acesta, ar fi trebuit să parcurgă treizeci de kilometri de la casa lui, lungind astfel distanța pe care o avea de parcurs pentru a ne întâlni. Nu cred că s-a deranjat numai pentru a-mi lăsa o poezioară...

Privirea lui se pierdu în gol, de parcă ar fi căutat soluția misterului.

— Acest domn Carter e un tip ciudat? întrebă, interesat să audă răspunsul.

— Hm, aş spune mai degrabă că e un tip deosebit. Mi-a vorbit o oră şi jumătate despre ideile sale filosofice despre viață şi a semnat contractul şi fila de cec fără să ştie detalii despre casă.

— Şi de ce te plângi? reluă Michael. Ți-ai atins obiectivul, nu? Uite cum stă treaba: ai realizat ce ți-ai propus şi, în acelaşi timp, ai căpătat şi o enigmă!

Ce e rău în toată povestea asta? Oricine ar fi scris poezia asta, nu te-a amenințat şi nu te-a jignit. Ar putea fi şi o

femeie îndrăgostită nebunește de tine, poate că vrea să te ducă pe un munte, să priviți stelele și...

Izbucni într-un râs puternic.

— Ești norocos, Chris, poate că mâine îți lasă o fotografie de-a ei și un număr de telefon! glumi el, făcându-mi cu ochiul.

Aveam impresia că nimeni, nici măcar el, nu mă înțelege.

— Știi, continuă Michael, la conferința de ieri despre noile medicamente am cunoscut și eu un tip ciudat care mi-a atras imediat atenția prin modul în care era îmbrăcat. Trebuia să-l întâlnim pe doctorul Abelard, președintele companiei. Toți eram cu sacou și cravată, imaginează-ți scena: intră tipul ăsta cu un tricou negru, cu mâneci scurte, în blugi închiși la culoare și cu tenisi în picioare. Pe brațul drept avea tatuată o mandala, nu trecea neobservată, un desen minunat, te asigur că ți-ar fi plăcut și ție. Să fi avut vreo cincizeci de ani, cu părul cărunt și ciufulit, cu un chip plin de riduri, așa cum au oamenii mării, care trăiesc toată viața pe bărci.

I-am făcut semn să continue, fără să pricep unde voia să ajungă.

— Am întrebat-o imediat pe Tamara, secretara mea, cine era acel personaj, credeam că intrase fără să fi fost invitat. Unde mai pui că toți erau cu ochii pe el. Am aflat că e cel mai bogat manager din companie, cel care a reușit să obțină fuziunea dintre Rikter și Mark. Era să leșin când am aflat. Îl cheamă Attilio și mai e și autor de cărți de filosofie. Un personaj interesant, care m-a făcut imediat curios. Am vrut să vorbesc cu el. Avea o siguranță de sine de neclintit, crede-mă, și voiam să aflu care e secretul din spatele ei.

Michael a continuat să-mi povestească despre cum s-a apropiat de acel om, cum a început să-i laude marile lui succese și calitățile profesionale.

El îl privise şi-i strânsese mâna, prezentându-se. Apoi, cei doi au început să discute despre conferință şi despre teme mai ample, de parcă s-ar fi cunoscut de o viață.

— Argumentul cel mai interesant pe care l-am discutat a fost concepția lui despre viață, a continuat Michael. Attilio e convins că toată existența noastră se înscrie ca-ntr-un cerc. Există un ritm al vieții, oamenii se nasc şi mor; momentele bune din viață, urmate de un pic de stabilitate, alternează cu momente rele. Toate aceste emoții se reiau, aşa cum ne arată şi natura: soarele răsare, apoi traversează ziua, şi cercul se închide la apus.

Pentru a explica această teorie îi povestise o întâmplare pe care o cunoştea bine.

Un bun prieten de-al său trecea printr-o teribilă deziluzie sentimentală şi-şi pierduse dorința de a trăi, voia doar să uite de sine. Singura sarcină pe care i-o mai dădea viața era să continue să respire. Într-adevăr, era de ajuns să respire, simțea cum durerea lui se transformă în pace şi linişte.

— M-a convins explicându-mi că e un proces natural şi automat; când subconştientul nostru înțelege dimensiunea dramatică a unui eveniment care ne cutremură viața cotidiană începe să elibereze un medicament care, încetul cu încetul, în timp – marele său aliat –, reuşeşte să schimbe fața medaliei.

Crezi sau nu, dar nu pierzi nimic continuând să respiri, deci să trăieşti. Viața poate fi doar un câştig, în orice situație ne-am afla. Chiar dacă aparent nu are un scop, singurul mod în care se poate schimba ceva e să continui să inspiri şi să expiri, să nu întrerupi respirația.

Apoi, Attilio îi explicase că, după părerea sa, o ființă umană nu ar trebui să se îndoiască de sine sau să dispere, pentru că nesiguranța vine din teama de nu lua deciziile corecte, care pot schimba cursul unui eveniment. Dar, după

părerea lui, însăşi existenţa ne face să luăm decizii bune sau greşite, şi omului îi este imposibil să rupă acest lanţ.

— Chris, m-a impresionat ce spunea, mai ales că venea din partea cuiva care reuşise...

— Ce vrei să spui cu asta?

— E un om bogat, realizat din punct de vedere profesional şi fericit în propriul trup. Ce altceva ţi-ai putea dori mai mult de la viaţă?

Nu am răspuns la întrebare, m-am gândit doar cât de uşuratice păreau primele două caracteristici pentru o persoană fericită în propriul corp. Nu e asta, ultima, o caracteristică esenţială? Primele două nu sunt oare doar surogate incapabile să determine fericirea?

Michael continuă:

— Viaţa însăşi ne constrânge să greşim. Nu există persoană pe lume care să nu fi greşit cel puţin de o mie de ori; viaţa însăşi e cea care alege să avem libertatea de a greşi, nu liberul-arbitru, cum suntem tentaţi să credem zilnic.

Toţi trebuie să greşim, pentru că doar prin anumite experienţe ajungem la semnificaţia şi importanţa unor lucruri. Aşa cum fac adolescenţii: trebuie să experimenteze singuri ce e bine şi ce e rău, nu ascultă ceea ce spun alţii. Toate negaţiile excesive, impuse de părinţi, vor da naştere unor întrebări din ce în ce mai seducătoare care, mai devreme sau mai târziu, îşi vor afla răspunsul prin simplă transgresiune.

N-aş fi crezut niciodată că Michael ar putea fi atras de astfel de teme: în mare parte, mi se păreau banalităţi expuse în mod neclar, dar i-am ţinut isonul. Mi-am dat seama că mai avea ceva de spus în timp ce mesteca ultima îmbucătură.

— E bun acest sushi! E o mâncare ideală, pe care o poţi consuma şi la prânz, şi la cină, dar şi ca aperitiv. Când mă

gândesc că, atunci când eram mic, nu mâncam deloc peşte crud... Fir-ar să fie, cum ne schimbăm!

Mi se părea că uitase deja acele cuvinte care-i animaseră privirea.

Telefonul îi sună în acel moment şi Michael ridică ochii spre cer când văzu cine îl căuta, pufni şi răspunse.

Era şeful lui, care-l chema la birou cu o oră mai devreme.

Expresia feței prietenului meu transmitea starea sa de nervozitate şi lipsa lui de chef, dar se ridică repede de pe scaun. Se îndepărtă de masă şi lăsă din mână şervetul pe care-l aranjase cu grijă peste cămaşă, pentru a nu risca să păteze acel bumbac pur, curat, cu vreun strop de mâncare.

Mi-a spus că urma să ne auzim în zilele următoare, fără a comenta cerința superiorului său. Pe scurt, ca să nu o mai lungim, Michael era mereu dornic de promovări profesionale şi, dacă prețul pe care trebuia să-l plătească includea, în afară de muncă, adorarea şefului, atunci asta făcea. Mă salută şi închise uşa după el.

Imediat ce am rămas singur, gândul meu fugi spre Attilio.

Prea multe îmi lucruri destabilizau mintea în ziua aceea, tot echilibrul meu, atât de bine construit de-a lungul anilor, era dat peste cap. Fusesem mereu un om rațional, sceptic din principiu, îndoielnic când era vorba despre orice lucru care nu avea un început precis, o continuitate şi un final sigur. Una peste alta, eram un om previzibil, şi asta îmi dădea siguranță, îmi permitea să mă cunosc: desigur, nu complet, dar măcar atât cât să pot trăi liniştit.

Am strâns masa şi am lăsat farfuriile în chiuvetă, hotărât să amân pe mai târziu orice treabă.

Era cam trei după amiaza şi am decis să mă „premiez” singur pentru vânzarea imobilului: a doua zi urma să-mi iau liber de la muncă. Ceea ce însemna că mă autorizam singur să simt a doua zi lipsa de preocupări care ar fi trebuit să mă cuprindă de fapt în acel moment.

M-am aşezat pe fotoliul din salon. Era de necrezut cum oboseala psihică şi gândurile tulburi îmi luaseră toată energia, lăsându-mă fără vlagă şi neproductiv, deşi era încă devreme.

Trăiam de cinci ani într-o vilă la câțiva paşi de mare, în care mă simțeam bine. De curând terminasem amenajarea ei împreună cu iubita mea, Diana – ea e designer şi proiectantă şi poate să schimbe o locuință în câteva minute, reuşind să pună în evidență orice unghi al spațiului.

Ne potriveam noi doi: eu, cel mai invidiat agent imobiliar din zonă, şi ea, care ştia să profite de orice spațiu. Eu nu vedeam nicio diferență între un covor Keshan de mătase, din secolul XVIII, şi un Najafabad din anii 1960.

Dar Diana ştia, putea să pună în valoare fiecare perete şi orice parte a podelei, îi plăcea la nebunie să descopere mereu noile tendințe legate de mobilier şi obiecte antice, dar era atrasă şi de cel mai modern design.

Era la Hong Kong de câteva zile pentru o expoziție foarte importantă, iar eu aş fi vrut să-i povestesc față în față despre vânzarea casei, eventual la o cină liniştită, la lumina lumânărilor, lucru pe care-l făceam cel puțin o dată pe săptămână.

Uşa de lemn masiv de la intrare se deschidea spre salon, unde erau două fotolii de epocă, de piele, şi un divan Chesterfield îndreptat spre un televizor enorm, legat la Wi-Fi şi boxe. Pentru a-i da încăperii un aer primitor şi elegant, pereții fuseseră decorați cu câteva tablouri valoroase, reprezentând scene mitologice.

Vila are şi două băi, trei dormitoare, două birouri şi o cameră a cărei utilitate n-o stabilisem încă. Am fi putut, într-adevăr, să o transformăm în orice, pentru că era destul de mare şi primea lumina soarelui printr-o fereastră, dar, cum nu ne hotărâsem încă, o foloseam deocamdată ca magazie sau debara, un loc în care ne putem lua libertatea

de a fi dezordonați. În orice casă ar trebui să existe un spațiu dedicat dezordinii creatoare: dezordinea este o formă de eliberare care vorbeşte limbi necunoscute şi combină semnificații aparent contrare, permițându-ne să experimentăm altele noi.

Am luat telecomanda pentru a căuta ceva care să-mi distragă atenția şi am fost imediat prins de anumite imagini.

Se transmitea un documentar fascinant despre animale şi, în acel moment, privind un munte, am rămas uimit de cadrele care-ți tăiau respirația.

Era încântător să te gândeşti la nenumăratele forme de viață pe care le ascund acele stânci imense, îmbrățişate de un verde infinit.

Mă gândeam din nou la ciripitul păsărelelor, îmi plăcuse tare mult în acea dimineață, şi, cu el în minte, m-am liniştit.

Am închis ochii în timpul pauzei de publicitate şi mi-am dăruit un scurt repaus.

II

Auzeam cum cineva bate la uşă, aşa că m-am ridicat confuz din culcuşul comod şi primitor, pentru a mă îndrepta spre intrare.

Ciocăniturile erau din ce în ce mai puternice şi mai dese, iar bătăile inimii mele împrumutau ritmul şi frecvența sunetului insistent.

Nu-mi dădeam seama cine m-ar fi putut deranja astfel.

Zgomotul devenea tot mai asurzitor.

Continuam să mă îndrept spre uşa de la intrare, şi totuşi rămâneam pe loc, de parcă o plasă invizibilă m-ar fi prins şi m-ar fi obligat să rămân nemişcat.

Încercam să fug pentru a ieşi din acea pânză nevăzută de păianjen, dar nu reuşeam să mă mişc.

Zgomotul nu se oprea, mă simţeam nevolnic, mi-era teamă, inima-mi bătea puternic, începeam să respir greu, îmi simţeam pieptul ca strâns într-o menghină, culorile începeau să dispară lent, şi eu căutam să trag aer în plămâni cu gura deschisă, ca un peşte scos din apă.

Apoi m-am trezit.

Fusese doar un vis.

Eram transpirat, nu ştiam dacă ar fi trebuit să mă consider norocos, pentru că totul fusese doar un coşmar, rod al imaginaţiei mele, sau dacă ar fi trebuit să mă îngrijorez pentru starea mea psihică.

Am privit ceasul şi mi-am dat seama că dormisem patru ore... Într-adevăr, era deja şapte seara.

— Ce zi ciudată, nu m-ar crede nimeni dacă aş povesti! am exclamat cu o voce niţel răguşită.

Uitasem televizorul deschis, şi în acel moment se transmitea o emisiune ştiinţifică despre tipurile de roci de pe planeta noastră.

Nu reuşeam să mă concentrez nici măcar o clipă la acele imagini.

Am hotărât că era momentul să mă ridic din pat şi, întinzându-mă, m-am îndreptat spre bucătărie, ca să mănânc ceva. Doream să-mi recapăt energia pierdută cu acel vis atât de „obositor”.

Am tăiat un pepene, şi atunci am auzit un zgomot puternic care venea dinspre debara.

Am crezut că a căzut ceva, dar asta nu ar fi explicat tot acel vacarm.

Oare era cineva în casă?

Timpanele mele au început să perceapă zgomote slabe din aceeaşi direcţie, de parcă cineva ar fi umblat pe acolo, încercând să nu facă gălăgie.

Teama a fost prima emoţie care s-a ivit. Apoi i-au urmat agitaţia şi furia, la fel de puternice.

Ziua aceea mă pusese deja la încercare, eram sătul până peste cap: am luat un ciocan şi m-am îndreptat cu hotărâre spre uşa debaralei, care era închisă cu cheia.

Aş fi vrut să mă teleportez peste următoarele zece minute fără a fi nevoit să le trăiesc. Neliniştea mea creştea, dar eram gata să descopăr cine se ascundea acolo.

Zgomotele dinăuntru nu se mai auzeau, de parcă acea fiinţă şi-ar fi dat seama că cineva căuta să o înhaţe.

Am tras cu ochiul pe gaura cheii, însă nu am observat nimic suspect.

Atunci am deschis uşa cu atâta violenţă, încât se izbi de perete şi ricoşă, cât pe ce să se închidă din nou.

Am oprit-o cu o mână şi am descoperit în faţa mea un motănel roşcat, speriat şi neîncrezător, cu minunaţi ochi albaştri.

— Tu de unde ai apărut? l-am întrebat de parcă aş fi aşteptat să-mi răspundă.

Mieună încetişor, cu teamă, dând la iveală doi canini, ghearele mititele, dar foarte ascuţite, pe care şi le scotea şi le retrăgea repetat.

Să fi avut un an, un an şi câtva. Era de un roşcat strălucitor, cu dungi, dar avea şi tonuri de portocaliu şi alb: părea opera unui pictor, pentru că avea atât de multe nuanţe, încât nu s-ar putea descrie sau povesti. Doar un pictor ar reuşi să le redea pe toate, nu un scriitor, nici măcar un fotograf.

Întorcea capul de câte ori spuneam ceva, de parc-ar fi urmărit cu privirea unda sonoră care-i ajungea la urechile ciulite.

Lângă el era o găleată veche pe care-o pusesem pe raftul cel mai înalt; probabil că o dărâmase intrând pe geam, provocând zgomotul care-mi atrăsese atenţia.

Îi era frică de mine.

Atunci am început să vorbesc pe ton relaxat şi liniştit, pentru a încerca să-i câştig încrederea.

N-ar fi trebuit să se teamă, urma să-l ajut să-şi găsească drumul spre casă: i-am adus repede o farfurioară cu lapte şi m-am aşezat pe podea, nu foarte departe de el, continuând să-i vorbesc domol, cu calm.

Se aşeză şi el şi am observat că privirea i se liniştea treptat.

Pentru a-i demonstra că nu avea de ce se teme, am închis ochii, m-am rezemat de perete şi am căutat să mă apropii treptat de el, ținând farfurioara cu lapte în mână.

După vreo zece minute am deschis ochii şi am văzut că motanul era lângă mine şi că întindea limba aspră spre lapte.

Continua să mă fixeze cu ochii lui albaştri, şi mi-am apropiat încet palma de el.

A ezitat un pic, apoi a pus lăbuțele peste degetele mele şi a început să le cerceteze.

Mi se părea că-mi imită gândurile şi emoțiile: mă cunoscuse agresiv şi speriat, şi se comportase ca mine; acum eu eram altfel, şi starea mea se reflecta în el. Se acorda cu mine, urma pas cu pas starea inimii mele.

Şi-a aşezat lăbuța dreaptă pe mâna mea şi, în sfârşit, am reuşit să-i mângâi blana lucioasă. Era foarte moale, părea un ghemotoc de bumbac.

Între timp soarele a început să apună şi m-am gândit că ar fi fost mai bine pentru el dacă şi-ar începe drumul pe lumină, pentru a nu se dezorienta; aşa că am decis să-i dau de înțeles că ar trebui să plece.

Când şi-a dat seama că mă ridicam, s-a prins zdravăn cu lăbuțele de mâna mea şi s-a lipit de mine.

Îi câştigasem încrederea.

M-am îndreptat încet spre fereastră şi l-am aşezat pe pervazul care mă separa de grădina cea verde.

Pentru prima dată simțeam că fac parte din natură.

Scena mă emoționa, şi sentimentul era neobişnuit pentru mine, era un fel de revoluție copernicană a psihicului meu. În acea zi, după ce vândusem casa şi-mi atinsesem obiectivul profesional, mă simțeam, paradoxal, gata să-mi accept partea emoțională, chiar spirituală.

Oare pentru că îmi amintisem de Licia, pisica ce-mi salvase viața când eram copil? Oare m-aş fi comportat la fel cu acest pisic dacă nu aş fi adus la suprafață acea amintire îngropată? Nu ştiam să-mi răspund, dar simțeam că făcusem ceea ce trebuie.

Privirea mi se pierdu în albastrul cerului.

Apoi am închis fereastra.

Am luat găleata şi m-am cățărat ca să o pun la locul ei, în timp ce mă gândeam cât de ciudată fusese întâlnirea cu pisoiul acela.

Aveam impresia că mintea mi se umplea de percepții necunoscute şi pline de semnificații.

M-am îndreptat din nou spre bucătărie, dar nu-mi mai era foame.

Atunci m-am gândit să deschid uşa şi să mă uit din prag la albastrul cerului, care de-acum nu mai era la fel de limpede şi de neted. În timp ce mă bucuram de privelişte, o voce mi-a atras atenția:

— Bună seara, domnule Christian, aşa-i c-aveți o grădină frumoasă?

Era doamna Delfina, vecina mea.

— Bună seara! Da, într-adevăr...

— Nu prea băgăm în seamă frumusețea care ne înconjoară, pentru că facem parte din ea de la naştere: în consecință, nu reuşim să apreciem perfecțiunea culorilor care ne sărută privirea. Un orb care ar deschide ochii pentru prima oară asupra unei grădini cu flori ca aceasta ar crede

că doar un nebun ar găsi motive să se plângă de ceva. Nu credeți?

— Nu ştiam că aveți astfel de gânduri...

— Nu trebuie să dezvălui gândurile mele tuturor persoanelor din jur, prefer să le împărtăşesc celor care au sensibilitatea necesară pentru a le înțelege! Nu putem permite ca, în marea noastră plină de convingeri personale, un loc atât de intim, să înoate persoane care nu ştiu să înoate, nu-i aşa?

— Doamna Delfina, cum de-mi împărtăşiți tocmai azi părerea dumneavoastră? Spuneți-mi adevărul. Azi e o zi specială pentru mine, mă simt diferit, mai atent la aceste detalii, cum de v-ați dat seama?

— V-ați răspuns singur, domnule Christian. Nu e prima oară când vă laud grădina splendidă şi sfintele plante din ea, dar dumneavoastră doar azi ați observat. Ar trebui să fiu eu cea care întreabă de ce aşa de târziu.

Atunci mi-am amintit că, într-adevăr, îmi lăudase grădina şi cu alte ocazii.

— Dumneavoastră vreți să păreți o persoană rigidă, care-şi programează totul, continuă Delfina, însă în realitate ascundeți o mare sensibilitate şi, dacă ați dori, ați putea să înțelegeți lucruri inaccesibile multora.

Acea doamnă în vârstă îmi făcuse o caracterizare precisă: conştiința mea, parte externă şi rigidă din mine, nu reuşea să dea dreptate acelor supoziții, dar într-un fel sau altul mă recunoscusem foarte bine în descrierea ei.

Simțeam că înăuntrul meu aveam o mare agitată, care ar fi putut sau nu să dea naştere unor schimbări. Însă puternica maree interioară se apropia. Ziua care stătea să se încheie mă învățase să o recunosc.

Nu i-am răspuns vecinei mele, şi ea mi-a întrerupt gândurile:

— Priviți în stânga, la acea margaretă mică. Hrăneşte insecta minusculă care i s-a aşezat pe petale: legăturile pe care natura le creează între creaturile sale sunt prestabilite şi sunt paşnice, de colaborare. Floarea ajută albina să trăiască, dându-i hrană, şi albina ajută floarea să-şi continue viața, ducând polenul de la o margaretă la alta: perfecțiunea naturii e uimitoare. Care e singura ființă care-şi permite să distrugă verigile acestui echilibru natural atât de perfect?

Ochii ei îmi căutau cu atenție privirea şi aşteptau un răspuns care ar fi fost retoric în mod evident.

Am dat din cap în mod aprobator, neascunzând faptul că mă simțeam oarecum frustrat pentru că nu rostisem eu acele opinii.

Delfina îşi deschise geanta şi scoase o carte de istorie, părea să aibă în jur de o mie de pagini. Era unul dintre acele volume scrise cu litere minuscule, în care cuvintele păreau legate unele de altele.

Mi l-a arătat şi mi-a spus:

— Vedeți? Asta nu e o carte obişnuită, ci cronica unui adevărat masacru.

Numitorul comun sunt oamenii: cei care s-au lăsat conduşi de umbra lor fără să-şi dea seama şi cei care aveau sarcina importantă de a repune în echilibru alchimia contrariilor. Gândiți-vă la Heraclit, care a trăit cu cinci sute de ani înainte de Cristos, şi la conceptul conform căruia fiecare lucru tinde, în mod natural, către opusul său. Cine se lasă condus de propria umbră induce sosirea cavalerilor luminii, acei oameni care, brusc, descoperă că au acest dar, mai întâi doar latent, o potență. Dacă nu ne-am îmbolnăvi niciodată nu am şti ce înseamnă să ne fie bine, dar dacă nu ne-ar fi foame? Dacă nu ar fi iarnă? Cât rău a făcut omul de-a lungul timpului, cât de mult a torturat natura şi propriii semeni? Ar vrea să fie stăpânul florei şi al faunei,

ucide doar pentru a se simți puternic şi continuă să-şi dorească să fie fericit.

Nu există pe lume o altă specie care ucide din interes, şi nu pentru supraviețuire; de aceea omul va fi mereu într-o căutare exasperată şi continuă a fericirii greu de atins. Ce e fericirea atât de mult căutată? Oare e absența dificultăților sau lipsa problemelor, aşa cum cred majoritatea oamenilor? Nu.

Fericirea e depăşirea dificultăților, a problemelor, e acel interval când se restabileşte echilibrul între părți care se opun.

Dar gândiți-vă bine la sensul cuvintelor pe care vi le-am spus: Oare „echilibru” e sinonim cu „pace” sau „lipsă de acțiune”? Nicidecum. „Echilibru” e un cuvânt plin de nelinişti, trăieşte exclusiv din tensiuni: echilibrul e o tensiune internă dintre cel puțin două forțe opuse. Fiecare moment al nostru de echilibru este rezultatul unui efort nesfârşit de negociere interioară, care urmăreşte mai ales anularea tensiunilor contrarii, adică a maximei lor exaltări în acelaşi arc de timp. Dacă aceste forțe reuşesc să supraviețuiască simultan, fără ca vreuna din ele să capete mai mult teren decât cealaltă, atunci suntem în echilibru.

Înainte de a încheia, făcu o mică pauză.

— Credeți-mă, domnule Christian, gândurile mele nu caută să vă sporească mizantropia, vreau doar să vă ofer o viziune mai limpede asupra generației dumneavoastră şi a celor mai tineri: noi, cei mai în vârstă, putem să avem visuri, dar tinerii sunt cei vizionari, ei pot împlini visurile, salvând astfel lumea.

Îşi termină monologul, aşa c-am întrebat-o:

— Ați predat istoria şi filosofia?

— Desigur, când eram tânără! Ba chiar şi literatura.

Era o doamnă empatică şi ironică, chiar dacă la prima vedere nu părea aşa din cauza comportamentului ei sever şi a vocii puternice, care deranja.

Trăsăturile feței erau foarte delicate, şi chipul i se vedea clar, încadrat de o coamă de păr castaniu, pe care de obicei îl purta legat.

Am spus cu un aer visător:

— Am iubit mereu filosofia; istoria, mai puțin. Îmi amintesc după-amiezile pe care le petreceam căutând informații despre filosofii care mă atrăgeau cel mai mult, însă din păcate entuziasmul meu s-a schimbat de când slujba a început să-mi acapareze mare parte din energie. Cum se spune...

Totul curge, nu? Trebuie să stăm în urma curentului.

— Credeți că ați închis într-adevăr poarta care desparte ceea ce e inefabil de profitul imediat? Sunteți mulțumit cu ceea ce faceți la slujbă, vă satisface pe deplin, nu doriți altceva?

Întrebarea ei ironică atinse efectiv tot acel gol pe care-l aveam în mine.

— În ultimul timp s-a întâmplat ceva... poate că sufletul şi rațiunea reîncep să-şi vorbească! am răspuns, zâmbind.

— Ce anume v-a făcut să apropiați aceste două „motoare”? Dacă-mi permiteți să întreb! insistă ea.

— Probabil că îmi dau seama că am pierdut semnificația multor lucruri pe care viața ar fi vrut, probabil, să le apreciez. Poate că ceea ce noi numim „din întâmplare” ar trebui analizat mai bine. O persoană m-a făcut să mă gândesc la anumite mesaje pe care orice individ le transmite altuia în mod inconştient, fascinat fiind de faptul că timpul e ciclic şi că emoțiile umane continuă să se repete.

— Mi-aminteşte un pic de gândirea stoicilor şi de Schopenhauer.

Privirea i se pierdu într-un colț al grădinii, de parc-aş fi pronunțat singura formulă magică ce ar fi putut conteni vorbăria ei entuziastă. Îmi dădu de înțeles că urma să se retragă:

— S-a făcut târziu, timpul a zburat, trebuie să plec. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu dumneavoastră, domnule Christian.

— Plăcerea a fost a mea, doamna Delfina, ca de obicei.

M-am apropiat apoi de uşa de la intrare, dar dintr-odată m-am răzgândit şi m-am grăbit s-o ajung din urmă.

— Mă scuzați! am strigat, apropiindu-mă de ea. Ştiu că ați putea crede că e o întrebare neobişnuită, dar nu cumva ați văzut o persoană apropiindu-se de uşa mea?

Credeam că ar fi putut avea răspunsul pe care-l căutam.

— Desigur! a răspuns.

Ochii mei se iluminau: urma să aflu, în sfârşit, cine era expeditorul biletelor.

— Poştaşul! a continuat doamna Delfina. Chiar dacă, să spun drept, nu s-a apropiat de uşa de la intrare... a lăsat ceva în cutia poştală de afară. Am văzut totul pentru că exact atunci ieşisem din casă.

— Nimeni altcineva? am întrebat din nou.

— Nu, nimeni... Şi apoi fac şi alte lucruri în timpul zilei în afară de a-mi saluta vecinii, răspunse cu acel zâmbet uşor care-i arăta puțin dantura.

— Bine, mulțumesc oricum, pe curând.

Nedespărțitul meu tovarăş de viață, ceasul de la mână, cu limbile sale lucioase, supraviețuind fără probleme oricărei mode sau schimbări de anotimp, arăta opt şi douăzeci seara.

Lumina preda ştafeta întunericului, cerul picta cu violet şi nuanțe roz suprafețele muntoase care se vedeau la orizont, noaptea se pregătea să-şi trăiască timpul ce-i era rezervat.

Doar câteva minute separau soarele de cealaltă emisferă a globului.

Mă simțeam obosit, chiar dacă dormisem toată după-amiaza; acea zi însemnase pentru mine, mai mult decât de obicei, proba că munca intelectuală şi psihică e foarte obositoare şi că distruge energia.

Înțelegeam despre mine un aspect pe care nu-l cunoscusem înainte: ceea ce-mi constrângea mintea să se aventureze dincolo de rațiune şi de logică îmi absorbea toate forțele, precum un burete.

Ca şi cum încercarea de a trece dincolo de gândirea aşa zis obişnuită ar fi deschis o mică falie în țesătura conştientului, prin care putea intra marea fluidă a inconştientului, punând în dificultate conştientul, care nu ştie să înoate, dar se străduieşte permanent să plutească. Iată, asta era tare obositor.

Unisem fără să-mi dau seama stresul legat de slujbă cu temerile cauzate de ambiguitatea acelor mesaje scrise de mână, şi totul se împletea cu interesul pe care mi-l stârneau anumite argumente.

Mi-am îndreptat din nou privirea spre orizont şi m-am gândit la acel splendid motănel şi la destinația lui, eram sigur că-şi găsise drumul spre casă.

Mă întrebam încotro fugea oare chiar în acel moment, sau poate că se odihnea după spaima pe care a simțit-o văzând o ființă umană la doi paşi de el; poate că şi el contempla atent imensitatea şi frumusețea acelui cer colorat ca o operă de artă.

Mi-am şters pantofii pe covoraşul de la intrare şi am intrat în casă.

Am închis uşa şi m-am îndreptat spre baie.

Mă gândeam din nou la toate acele evenimente, pentru că voiam să reflectez profund, pentru a evita ca şi în ziua următoare să mă simt ciudat.

Voiam să deznod toate firele zilei şi să mă bucur de cea care urma ca de o sărbătoare binemeritată, în care totul decurgea lin şi fără complicații. În definitiv, eram mai bogat ca înainte, şi acesta fusese obiectivul meu atins deja şi nesărbătorit cum se cuvine.

Am hotărât ca următoarele douăzeci şi patru de ore să le petrec departe de oraş, dar într-un loc aglomerat, care să-mi distragă atenția. Mai erau cinci zile până la întoarcerea Dianei, deci aveam încă mult timp ca să mă gândesc la modul în care urma să o primesc şi cum să sărbătorim împreună această veste minunată; surpriza urma să o facă fericită şi am fi putut împărtăşi mai multe proiecte.

Mi-am amintit că în oraşul cel mai apropiat de al meu se ținea un târg cu ocazia zilei sfântului ocrotitor şi, dacă aş fi mers acolo, aglomerația haotică specifică acestor evenimente m-ar fi împiedicat să mă gândesc la probleme şi îndoieli.

În plus, căpătasem deja obiceiul de a merge de-a lungul acelei străzi pline cu oameni şi tarabe sau mese cu antichități.

Îmi zâmbeam singur în timp ce mă uitam în oglindă, imaginându-mi că voi cumpăra ceva frumos pentru a termina de decorat casa.

Un duş rece m-a ajutat să mă liniştesc, alungând stresul care se acumulase în doze industriale, făcându-l să se scurgă laolaltă cu apa amestecată cu săpun.

Odată ieşit din baie m-am îndreptat direct spre patul care mă găzduise atât de multe nopți: am ridicat plapuma şi m-am băgat sub ea ca un pui sub cloşcă.

Obloanele erau închise, dar lăsau să intre o adiere uşoară, iar eu eram hotărât să-mi ofer un somn cum se cuvine.

Am fixat deşteptătorul devreme, la şapte.

Am stins veioza care lumina încăperea şi am închis ochii.

Fără să-mi dau seama, am fost răpit de vise: vedeam o întindere imensă, doar câmpii.

Toate erau bine întreținute, aveau culori aprinse şi erau pline de muguri şi de fructe.

O albină se legăna pe o petală de parcă s-ar fi jucat în timp ce se hrănea cu polenul florii.

Figura lui Attilio îmi reveni în minte odată cu imaginea unei violete care se legăna, o mişcare ce putea dovedi teoria acestuia despre viață: poți fi împins cu toată puterea spre nord sau spre sud, dezechilibrând balanța într-un singur sens, dar, mai devreme sau mai târziu, ajungi să atingi acea emisferă în care nu-ți închipuiai că vei ajunge.

Mă gândeam că mi-ar fi plăcut să discut cu el aşa cum făcuse Michael.

Mă simțeam uşor, chiar foarte uşor şi, înălțându-mă de la sol, îmi observam propriul trup, pe care îl intuisem mai devreme, dar nu-l văzusem.

Din acel moment nu am mai visat la persoana a treia, totul s-a concentrat pe ceea ce trăiam în clipa aceea.

Vedeam cum picioarele mi se ridică şi ating mugurii florilor, percepeam o senzație de amețeală care pornea dinspre urechi şi-mi întuneca privirea.

Orizontul mi se părea încețoşat şi mi-era teamă.

Dar după o clipă mă simțeam din nou bine.

Eram uşor şi puteam să observ totul dintr-o perspectivă diferită.

Nu aveam nevoie de nimic.

Eram liber şi îmi auzeam bătăile din ce în ce mai liniştite ale inimii.

Observam că toate formele de viață din acel loc erau clar definite şi aveau o aură luminoasă în jurul lor.

Era ca şi cum deasupra fiecărei forme de viață strălucea un soare diferit.

Continuam să plutesc, şi nehotărârea pe care o simțisem la început se transformă în siguranță de sine, drept urmare, aveam un chef nebun să-mi continui zborul prin acel peisaj minunat.

Nu mă mai simțisem niciodată atât de bine şi mi se părea că eram din nou copilul care voia neapărat să se mai joace în grădină, chiar dacă soarele deja apusese.

Cerul era albastru, limpede, şi am decis că voiam să-l ating.

Voiam să experimentez şi acea senzație, aşadar m-am întins şi am simțit un flux de energie venind spre inima mea.

Am întins brațul spre soare, dar am avut imediat senzația de pericol: într-adevăr, am zărit un nor gri, foarte ciudat. Părea un nor de fum care se apropia rapid de mine fără să contamineze albastrul cerului.

Un zgomot puternic m-a făcut să tremur de spaimă şi vedeam cum acel intrus avea o formă: o scânteie albă înconjurată de o dâră chimică, verzuie, tăiase şi rănise cerul, îndreptându-se vertiginos spre mine şi spre florile din jurul meu. Explodase o bombă.

Pentru o clipă am avut impresia că-mi redobândisem controlul, dar un alt zgomot, de data asta în spatele meu, mă făcu să-mi pierd siguranța de sine şi să tresar din nou.

M-am întors brusc şi am văzut acelaşi tip de nor îndreptându-se spre mine din partea opusă.

Şi cealaltă pâclă gri, ivită cu câteva clipe mai devreme, reîncepu să înainteze şi încerca să mă cuprindă în burta sa.

Simțeam o spaimă teribilă, credeam că urma să mor.

Inima îmi bătea puternic, de să-mi sată din piept, şi aveam impresia că în scurt timp nu o să mai pot respira.

Amețeam, pierzându-mi echilibrul care până atunci mă ajutase să zbor.

Când mai era un pic până la pământ am deschis ochii şi mi-am dat seama că sunt în pat, dar pe partea opusă celei pe care mă suisem. Picioarele mele se sprijineau de pernă.

Ceva îmi atingea brațul şi nu visam, m-am răsucit şi am văzut uimit că motanul roşcat pe care-l cunoscusem cu câteva ore în urmă îmi lingea încheietura mânii cu limba sa aspră.

— Dar tu ce faci aici?

Animalul se dădu înapoi, de mai că nu căzu din pat şi începu să miaune iritat.

— Îți place aici? i-am şoptit.

Şi-a îndreptat spinarea şi şi-a zburlit blana de parc-ar fi vrut să imite un păun, arătând că e mai mare decât pare şi mai amenințător, dar nu m-a respins cu un sâsâit.

— Vrei un pic de lapte? E dimineață deja.

Din două sărituri, motanul s-a dat jos de pe pat, încurcându-se nițel în aşternut, şi începu să miaune, dând din coada minunată.

Aşa a fost…

III

M-am ridicat brusc din pat ca să alung dorința de a mai rămâne lipit de pernă.

Voiam să mă dedic prezentului şi să mă bucur de lumina noii zile.

Orice emoție era binevenită, ar fi fost un semn că eram viu.

M-am îmbrăcat cu o pereche de pantaloni bej şi cu un tricou negru de bumbac, ignorând sacoul şi cravata care reprezentau uniforma mea de ani de zile. Mă simțeam perfect îmbrăcat astfel, aveam impresia că noile haine făceau parte din mine.

Am turnat lapte într-un castronel şi l-am pus în faţa motanului, care îl bău cu entuziasm, fără să-şi ridice boticul nici atunci când înghiţea. Cum era posibil să bei cu capul în jos şi să respiri în acelaşi timp e un secret pe care animalul acela îl păstra cu sfinţenie.

Am decis să iau micul-dejun la bar şi să evit ritualul obişnuit prin care expresorul umplea toată casa cu parfumul minunat al cafelei proaspăt măcinate. Aş fi putut să cumpăr orice aparat automat, dar nu cedasem niciodată tentaţiei, pentru că îmi plăcea zgomotul cafelei care se ridică lent, ca erupţia unui vulcan inocent, eliberând parfumul unei noi zile. Cafeaua făcută cu expresorul ştie să se facă aşteptată şi te pregăteşte treptat să simţi savoarea: mai întâi ajunge la urechi, apoi loveşte cu intensitate simţul olfactiv, inundându-ţi nasul, şi doar la sfârşit te binecuvântează cu gustul.

Însă acea zi trebuia să fie diferită încă de la început.

Voiam să evit lucrurile pe care le făceam de obicei dimineaţa şi să iau micul-dejun la bar, aşa cum nu se mai întâmplase de ani buni.

Pentru a ajunge în oraşul unde se ţinea târgul de San Lorenzo, ar fi trebuit să o iau pe autostradă şi deci să ajung la prima benzinărie, unde urma să fie prima mea oprire.

Ca de obicei, maşina era parcată în faţa casei şi, după ce l-am invitat pe motănel să iasă împreună cu mine, am răsucit cheia în broască de două ori.

Cerul era acoperit.

Mulţi nori întunecau soarele palid al dimineţii.

Am deschis porţiera maşinii, m-am aşezat şi am controlat imediat scaunele şi bordul.

Nu vedeam nimic ciudat, niciun bileţel nou pentru mine. O veste bună!

Motanul s-a suit cu un salt în maşină, înainte ca eu să-l fi putut opri.

— Hei, frumosule, nu ai voie aici!

Vorbele mele inutile pluteau în vânticelul plăcut al dimineții. S-a aşezat pe scaunul pasagerului.

— Nu vreau să par venal, băiete, dar scaunele astea sunt de piele. Nu ai voie aici, le poți strica...

Am dat să întind mâna spre el, dar mă privea atât de intens, încât m-am oprit la jumătatea distanței dintre volan şi schimbătorul de viteze. Privirea lui nu era amenințătoare, dimpotrivă, uitându-mă atent la el, mi se părea că mă imploră, că-mi cere ajutorul. Am respirat adânc, m-am frecat la ochi cu două degete de la mâna dreaptă, m-am încruntat, m-am scărpinat tare pe cap şi am sfârşit prin a-mi mângâia barba. Am deschis brațele în semn că mă predau şi l-am întrebat:

— Ştii cât costă maşina asta?

Nu era nimic de făcut, motanul acela nu voia să coboare şi continua să mă privească în acelaşi fel.

— Poate că te caută mama ta, o fi îngrijorată! Poate că ai frați care te aşteaptă, nu crezi? OK, înțeleg că vrei să rămâi în grădina mea, sunt de acord, dar nu în maşină, mă înțelegi, aşa-i? Ce fac dacă te-apuci să-mi zgârii scaunele?

Trecură vreo zece minute în tăcere totală. Eu priveam în fața mea, şi el privea când spre fereastră, când spre mine. Mă simțeam slab în fața privirii lui – expresia motanului era dulce, drăguță şi şmecheră –, iar eu aveam două posibilități: să mă asigur că nu-mi strică scaunele prețioase sau să mă abandonez iubirii necondiționate pentru acea ființă atât de expresivă.

Ştiam că relația noastră se afla dinaintea unei răscruci, şi că urma să fie greu să mai dau înapoi odată ce alegeam un drum. Dacă l-aş fi dat jos cu forța, mai meritam privirea aceea care mă făcea să mă simt atât de important? Motanul văzuse în mine ceva ce nimeni altcineva nu mai văzuse de când eram copil.

Când reuşeşti să atingi o poziție profesională, când ai un cont în bancă destul de zdravăn sau când poți să te lauzi cu fizicul tău, eşti obişnuit să te întrebi:

„Cine-mi e alături mă vrea pe mine sau vrea ceva de la mine?” Şi asta pentru că oamenii sunt foarte abili în a schimba verbul „a fi” cu verbul „a avea”. De aceea, motănelul acesta îmi transmitea cu siguranță că nu voia să vină cu mine pentru că aveam un Porsche, ci doar pentru că se simțea „acasă” alături de mine. În orice moment, în orice loc.

Am pornit motorul şi m-am îndepărtat împreună cu el de cartierul meu: am intrat pe autostradă cu mult calm şi cu ochii încă somnoroşi.

Târgul era cam la treizeci de kilometri de casă şi se întindea pe mai bine de doi kilometri, într-o zonă complet lipsită de trafic.

Am zărit în dreapta breteaua de intrare spre benzinărie: în sfârşit, ajunsesem la întâlnirea cu cafeaua.

Am semnalizat, şi apoi m-am oprit, parcând maşina într-unul dintre puținele locuri libere rămase: ai fi zis că toți cei de pe autostradă se gândiseră să oprească acolo.

Am oprit motorul. Motanul dormea, aşa că l-am lăsat în maşină şi m-am apropiat de intrare.

După ce am suit cele două sau trei trepte din fața clădirii, am împins uşa rotativă şi am intrat.

Era foarte frig, cineva exagerase cu aerul condiționat; localul strălucea încă de vopsea proaspătă. Pereții erau de un alb pur, toate rafturile fuseseră vopsite în roşu aprins şi erau pline cu fel de fel de obiecte. Podeaua era ca o oglindă datorită igienei perfecte, şi tejgheaua strălucea în aceeaşi culoare roşie ca a rafturilor.

Femeia de la bar era înconjurată de vreo douăzeci de persoane cu bonurile în mâini, care aşteptau să fie servite. Erau tot felul de oameni: avocatul de carieră, turistul străin,

rătăcitorul în căutarea unor noi orizonturi. Domnea o mare confuzie şi se auzea mereu clinchetul casei de marcat.

M-am uitat un pic la vitrina cu cornuri şi am ales unul cu gem: păcăleam aşteptarea uitându-mă la imaginile expuse în stânga mea şi răsfoind nişte cărțulii de pe raftul din apropiere.

În sfârşit, după ce am fost servit, am dus tăvița cu micul-dejun pe una dintre mesele libere şi m-am aşezat: mesele erau rotunde, puteau să încapă doar câte două persoane.

Aş fi vrut să citesc măcar titlurile din ziarul pe care toți clienții îl puteau răsfoi, dar ar fi însemnat să aştept prea mult: într-adevăr, un exemplar din cotidianul național era în mâinile unui om care părea să aibă un calm neobişnuit. Sorbea din ceaşca lui la intervale de trei sau cinci minute.

Chipul său nu mi se părea nou şi mi-am dat seama că semăna cu Attilio, corespundea perfect cu descrierea pe care mi-o făcuse Michael.

Avea părul des şi alb, purta un tricou negru, cu mâneci scurte şi se vedea uşor tatuajul unei mandale care-i acoperea tot brațul: îl observam atent pentru a fi sigur că supozițiile mele erau corecte.

El se întrerupse din citit şi ridică privirea cu un aer relaxat, drept spre ochii mei. M-am uitat repede în altă parte, având senzația clară că-l deranjasem cu comportamentul meu.

Ar fi avut motive să se simtă astfel, dar eu căutam doar câteva detalii, voiam să fiu sigur de identitatea lui: după câteva clipe reîncepu să citească ziarul, până când îl împături, potrivind paginile cu precizie.

Am decis că urma să mă prezint ca fiind un bun prieten de-al lui Michael.

Attilio se ridică şi părea să fi uitat complet de mine. Apoi a salutat-o, glumind de parcă s-ar fi ştiut de-o viață, pe femeia de la bar, care nu-şi vedea capul de treabă. S-a îndreptat

spre ieşire, trecând de uşa care se rotea, iar eu m-am ridicat grăbit de pe scaun. Am părăsit şi eu localul şi l-am văzut intrând în toaleta care se găsea în exterior.

La început m-am gândit să-l aştept, apoi mi-am amintit că erau două ieşiri.

Una se afla chiar în fața mea, alta dădea spre parcarea din cealaltă parte a clădirii, plină şi ea de maşini.

N-aveam încotro: trebuia să intru la baie dacă voiam să vorbesc cu el.

Desigur, nu l-aş fi deranjat acolo, înăuntru, dar măcar aş fi putut să văd în ce direcție o ia. El m-ar fi putut ajuta să găsesc răspunsuri la întrebările mele.

M-am hotărât să nu mă mai las condus de îndoielile care-mi dădeau târcoale şi am apăsat clanța uşii respective.

În fața mea s-a deschis un hol lung care ducea spre două încăperi: una pentru bărbați şi una pentru femei. Lumina neonurilor dispuse într-un şir central, lung, colora totul într-o nuanță hibridă, aseptică, neplăcută ochilor mei sensibili.

Domnea o tăcere absolută în acel loc; mi se părea tare ciudat.

Am continuat să merg încet.

Locul nu avea nimic în comun cu barul în care stătusem doar cu câteva minute în urmă.

Între timp ajunsesem la uşa toaletei pentru bărbați, am pus mâna pe clanță şi am intrat.

Nu era nimeni înăuntru, baia era goală.

Am ieşit afară şi m-am uitat în parcare după Attilio. Nu mai era nimic de făcut.

Mi-am spus că tot rău e spre bine; ar fi crezut că sunt vreun nebun: cine ar mai opri o persoană pe stradă pentru a vorbi despre aşa ceva? Cât despre explicația cu Michael, era patetică... Ce se întâmpla cu mine?

„Stai liniştit, Christian, te rog. Nu e nevoie să vorbeşti cu nimeni, niciodată n-ai avut nevoie.”

Era vocea mea interioară, care ştia să-mi vorbească obiectiv, fără emoție, profesional aproape, dar apoi, când se unea cu partea emoțională din mine, era cu totul altceva.

M-am întors spre maşină şi, pe măsură ce mă apropiam, am văzut că motanul era extrem de agitat, sărea de pe un scaun pe altul, neliniştit.

— Ce se întâmplă? am întrebat, deschizând portiera.

El s-a băgat imediat sub scaun, de unde i se vedeau numai urechile.

Pe bancheta din dreapta era o foaie albă. Nu-mi venea să cred că era un nou mesaj pentru mine! Am ridicat brațele spre cer, apoi le-am lăsat să cadă într-un gest teatral, de resemnare.

— Ce tot vor de la mine? Pot sta liniştit măcar o zi?

Mi-am dat seama că vorbisem cu voce tare şi că autorul mesajului n-ar fi vrut să piardă o astfel de scenă: Ce sens are să creezi un *blackout* emoțional, dacă nu urmăreşti şi efectul pe care-l are?

Cu siguranță că în mijlocul acelei parcări atât de aglomerate se afla persoana pe care o căutam: eram convins că domnul Carter era prin preajmă.

Am început să merg înainte şi înapoi de parcă aş fi pierdut portofelul şi aş fi căutat printre maşini vreo bancnotă sau vreun document de identitate pierdute.

M-am gândit că poate a schimbat maşina, ca să nu fie uşor de recunoscut.

Căutam din ce în ce mai atent, trebuia să mă uit în interiorul maşinilor, nu pe afară; am închis ochii de parcă aş fi vrut să imprim bine în minte chipul bărbatului. Îmi aminteam fiecare detaliu: mustățile, ochii, părul şi trupul lui impunător.

Mi-am dat seama imediat cum acționase: lăsasem fereastra din dreapta un pic deschisă, cam cât un deget, pentru ca motanul să nu se simtă ferecat şi să aibă aer.

M-am aşezat şi am luat biletul, l-am despăturit:

Pentru a găsi răspunsuri trebuie să ştii unde să cauți adevăratele întrebări.

Renaşterea e chiar dincolo de aparență, la prima ieşire.

E o stradă pentru puțini oameni, deloc cunoscută, dar e suficient să iei urma pietrelor, ele cunosc harta întregii lumi, pentru că sunt eterne, şi limba lor e universală.

Mă uitam la motan, îşi lingea blana de pe labă, întinzându-şi la maximum coapsa. Se liniştise, reuşise să-şi echilibreze emoțiile. Acel motănel ştia mult mai multe decât mine: îl văzuse pe autorul mesajelor, şi asta îl deranjase în mod evident.

— Dac-ai putea să vorbeşti! Ce vrea să-mi spună mesajul ăsta? Parc-aş căuta o comoară fără să am harta!

Am început să-l mângâi, şi el se sui repede pe banchetă.

Poate că harta exista, era făcută din cuvinte: „Prima ieşire” se referea oare la autostradă?

M-am gândit să intru în joc.

Într-adevăr, la câțiva kilometri era o localitate cunoscută pentru un mare centru comercial şi pentru aerul curat de munte.

Îmi trecuseră agitația şi temerile: aveam un scop clar şi eram decis să merg până la capăt. Antidotul cel mai bun împotriva temerilor e un obiectiv, ca şi cum între îndoială şi curaj s-ar crea o frăție de sânge. Am plecat deci fără să mă gândesc de două ori şi, mai ales, fără să mai simt nevoia de a urmări cu privirea maşinile din jur.

Am condus câteva minute fără să-mi dau seama că accelerasem la maximum. Rezerva electrică a maşinii era pe terminate, din fericire, mă aflam la un pas de marele centru

comercial: am intrat pe strada care urma să mă conducă la parcare şi am ales zona cea mai aglomerată.

Apoi am oprit motorul şi am rămas în maşină câteva minute: am observat că la dreapta mea începeau treptele unui traseu montan, primele erau ascunse un pic de o plantă agățătoare care se sprijinea pe vegetația bogată din jur.

Ridicând privirea, am admirat un munte minunat al cărui vârf, ferit de o infinitate de arbori viguroşi, se afla la câțiva kilometri de acele trepte.

Printre ierburi se vedea un panou de fier, mâncat de rugină.

Am coborât din maşină şi m-am apropiat. Eram curios să aflu ce scria pe panou, voiam să înțeleg ce era în acel loc.

În spatele muntelui era un nor gri, întunecat, iar verdele acelei zone sălbatice se reflecta pe cerul întunecat al zilei, reuşind oarecum să-l lumineze.

Am apucat cu grijă panoul sprijinit pe pământ şi l-am întors. Nu era uşor de citit pentru că rugina reuşise să roadă cuvintele, iar natura se revoltase şi îl înfăşurase într-o iederă puternică, încercând să distrugă substanțele nocive din care era făcut.

Am intuit ce era scris: ZONĂ DE REPOPULARE, VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

M-am gândit imediat la toate animalele pe care le întâlnisem cu o zi înainte, şi pe dată mi-am amintit de liniştea neaşteptată pe care mi-o dăruiseră acele momente.

Cine ştie câte specii trăiau în acea rezervație naturală?

Am pus din nou panoul pe iarba în care stăteam şi am luat o decizie.

Trebuia să văd acel loc, cu siguranță m-ar fi făcut să mă simt mai bine.

M-am întors spre maşină şi am văzut privirea jucăuşă şi entuziastă a motanului roşcat. Părea fericit, se freca de

porțieră și încerca să-și scarpine gâtul, făcând mișcări circulare cu capul.

Am deschis porțiera și el, întinzându-se, a coborât din mașină și a început să se gudure pe lângă picioarele mele, dându-mi târcoale. Nu-i păsa de mașini, nici nu-i trecea prin cap să o ia spre ele, alergă spre iarbă și începu să cerceteze panoul pe care-l atinsesem mai devreme.

Mi se părea că nimeni nu era atent la ceea ce făceam, și asta pentru că deodată eram mai sigur pe mine.

Cerul era cenușiu.

Uneori reușeam să zăresc lumina soarelui care săruta vârfurile copacilor.

Am pornit la drum cu un salt care mi-a permis să merg pe iarbă.

M-am îndreptat spre acele câteva trepte pline de mușchi, care urmau să mă însoțească spre începutul acestei noi călătorii. Motanul, căruia i-am zis Joshua, era alături de mine.

IV

O adiere de vânt îmi mângâia părul și făcea ca gândurile mele să fie mai relaxate; am suit prima treaptă și am scrutat orizontul.

Erau cam douăzeci de trepte de piatră care urcau, asimetric, spre partea mai înaltă. În jur erau ramuri zdravene, pline de flori.

După cea de-a treia treaptă mi-am dat seama că la sfârșitul acelui traseu începea o cărare greu de străbătut, care ducea în sus față de poziția mea.

Am dat la o parte unul dintre arbuștii spinoși care mă împiedicau să trec mai departe și am ajuns la capătul treptelor.

Mă întrebam de ce oare fuseseră construite. Nu duceau nicăieri şi se opreau brusc în fața pădurii. Oare natura le aşezase acolo? Sau cineva le pusese special cu un scop pe care nu-l cunoşteam? Din instinct am pus picioarele pe una dintre ele, chiar dacă aş fi putut continua să le ignor şi să merg pe pământ. Joshua era mereu cu doi paşi în fața mea, se răsucea pentru a mă privi şi ca să înțeleagă de ce încetinisem, dar, la fiecare ciripit pe care-l auzea, ciulea urechile spre o direcție diferită.

În fața mea era un sequoia imens, cu trunchiul drept şi coroana conică: frunzele ca nişte ace străluceau de un verde aprins, conurile ieşeau în evidență de parc-ar fi fost tablouri pe un perete, în timp ce scoarța maronie şi roşcată, aşa groasă cum era şi crăpată pe alocuri, dădea impresia unei armuri. Mărimea arborelui mă făcea să mă simt o insectă microscopică şi-mi dădeam seama cât de minusculi sunt oamenii şi cât de mică e lumea construită de ei în comparație cu măreția naturii.

Continuam să suim de-a lungul acelei cărări înguste, care şerpuia precum o scară răsucită. Nu cunoşteam alt mod de a descrie peisajul din jur decât prin comparație cu cel industrial, de parcă societatea ar fi creat lumea, şi natura s-ar fi adaptat să creeze vegetația după chipul şi asemănarea invenției umane.

Astfel mi-am dat seama cât de limitat şi ridicol era limbajul meu de orăşean față de cel al unei creaturi oarecare.

Nu reuşeam să înțeleg la ce înălțime ajunsesem față de centrul comercial pentru că arborii imenşi acopereau complet perspectiva şi-mi permiteau să observ doar perfecțiunea vegetației lor. Nimic în plus.

După vreo douăzeci de minute de mers am hotărât să mă opresc un pic, să mă odihnesc şi să mă gândesc la ceea ce

aveam de făcut: mi se părea că sunt destul de calm şi aş fi putut încerca să-mi clarific nişte idei.

Fusese de ajuns să aud şuieratul vântului şi zgomotele necontaminate ale rezervației ca să permit confuziei nedefinite din interior să se acopere cu un văl de linişte.

Printre nenumăratele ramuri care mă înconjurau, detectam prezența multor vietăți ascunse.

Joshua era alături de mine şi, de când pornisem la drum, se dovedise ascultător: era atent la toate gesturile mele, comportamentul său devenise complet opus celui pe care-l avea în oraş.

Un sunet neaşteptat venind dinspre desiş m-a făcut să tresar şi să privesc în acea direcție.

Eram înconjuat de nenumărate tufişuri maronii, cu crenguțe atât de dese şi apropiate între ele, încât era imposibil să descopăr cauza zgomotului.

Am hotărât să nu-i dau importanță, în definitiv mă simțeam perfect în acel loc, aproape că mă întorsesem la statutul meu originar, de ființă umană, ba chiar mai adânc, de ființă pur şi simplu.

Şi eu, şi Joshua ne-am aşezat pe un fel de stâncă şi am rămas nemişcați, contemplând peisajul. Căutam să-mi clarific gândurile care-mi umblau prin minte. Mi-am pus coatele pe genunchi şi m-am frecat la ochii înroşiți din cauza folosirii zilnice a lentilelor de contact, apoi m-am concentrat asupra sunetelor dulci şi armonioase ale naturii.

La câțiva metri de mine, printre frunzele şi petalele de flori, am văzut ceva ce nu văzusem mai devreme.

Am analizat atent toată zona, m-am apropiat de acel lucru ciudat, nelalocul lui şi l-am luat.

Era o foaie destul de mare, îndoită în patru.

Exact în centrul ales la perfecție față de lungimea şi lățimea paginii, scria:

Văd cum piscul tău se înalță să atingă cerul.

Aud cum freamătă locuitorii tăi care te iubesc şi te respectă.

Ating dragostea şi pacea care te însoțesc şi care pătrund, ascunse, pe cărările simțurilor mele.

Am împăturit din instinct biletul şi l-am pus în buzunarul de la pantaloni.

Stăteam nemişcat şi priveam toată pădurea din jur, ramură după ramură, fruct după fruct.

Nu aveam cu mine mesajul primit pe sub uşa casei mele, şi nici pe cel lăsat pe bordul maşinii, dar eram sigur că expeditorul era acelaşi. Mi-am dat seama că urmasem cu precizie fiecare indicație conținută în mesaje, de parcă participam la căutarea unei comori, iar comoara era identitatea expeditorului, sau poate eu însumi. Am reflectat la toate posibilitățile, chiar şi la situațiile cele mai improbabile, dar confuzia rămânea aceeaşi.

Nu vedeam pe nimeni în jur, însă agitația începea să crească în inima mea.

Nu mi-era teamă, doar aş fi vrut să aflu cât mai repede adevărul.

Neliniştea ajunsese aproape sufocantă: mă simțeam o marionetă în mâinile cuiva care îmi decidea acțiunile viitoare şi, mai mult decât atât, îmi testa emoțiile, cu care se juca, dându-mi iluzia că eu sunt cel care decide.

Un vânt puternic îmi intră pe sub bluză şi am început să tremur.

Cerul era amenințător, iar, imediat ce mi-a trecut prin minte că s-ar putea să plouă, primele picături mi-au şi poposit pe brațele goale.

Joshua şi cu mine trebuia să găsim un loc în care să ne adăpostim.

De-a lungul drumului pe care-l parcursesem deja nu era nimic care să semene cu un adăpost; dacă am fi luat-o la

goană spre parcare am fi obținut exact rezultatul pe care nu-l doream.

Am înaintat câțiva pași și am văzut că la mică distanță de noi era o cabană micuță, ideală pentru a ne adăposti de ploaie.

Era construită în mod rudimentar, simplu, doar cu bârne de lemn. Am împins ușa care era întredeschisă și m-am strecurat înăuntru.

— Hai, Joshua, vino! l-am strigat pentru prima oară cu numele pe care i-l dădusem.

Îl alesesem cumva pe negândite, nu puteam să-mi explic, pentru că nu cunosc pe nimeni care să se cheme astfel, cu atât mai puțin un motan. Doar mai târziu urma să descopăr că Joshua înseamnă „salvatorul".

Cabana părea chiar mai mică în interior, dar fusese construită cum trebuie.

Nu părea să fi fost locuită de cineva.

M-am așezat pe vine în timp ce Joshua se freca de picioarele mele și torcea.

Mă tot gândeam la biletul găsit mai devreme.

Aveam impresia că ar fi vorbit despre același munte citat în mesajele precedente și am început să cred că sunt pionul principal dintr-o serie complicată de evenimente.

Voiam să înțeleg despre ce e vorba o dată pentru totdeauna.

Picăturile de ploaie care cădeau pe acoperișul cabanei ascundeau zgomotele pădurii: păsările se opriseră din cântat și se ascunseseră și ele în cuiburile lor, așteptând să apară din nou soarele.

Printr-o fisură dintre o bârnă de lemn și alta reușeam să văd afară; deodată, am auzit cum se deschide lent ușa de la intrare.

În fața mea era un tip impunător, foarte înalt, cu umeri lați, ochi mari și întunecați de sprâncene stufoase, cărunte,

care aproape că-i acopereau privirea, un nas puternic şi o barbă îngrijită. Părul îi era pieptănat atent.

Purta o veste maronie care lăsa să se vadă o cămaşă gri şi o pereche de pantaloni negri foarte curaţi.

— Bună ziua! exclamă, fără să-mi lase timp să-mi justific prezenţa în acea cabană. Nu voiaţi să vă udaţi, aşa-i? întrebă el, zâmbind.

Apoi se prezentă, întinzând mâna:

— Mă numesc Leonard.

Neîncrezător, continuam să-l fixez cu privirea, apoi m-am apropiat de el şi i-am strâns mâna.

— Încântat, sunt Christian.

— Aţi avut noroc că am mărit căsuţa asta, continuă omul.

— De ce... e a dumneavoastră? am întrebat uimit.

După felul în care se prezentase, după haine şi după aspectul îngrijit, părea să fie un om de carieră.

— Desigur! a răspuns cu mândrie. De ce? Nu vă place?

— Nu, dimpotrivă, nimic de zis, i-am răspuns, doar că păreţi un tip... de oraş, un bărbat ambiţios.

— Vreţi să spuneţi un materialist? Unul dintre acei oameni care cred că ce nu-ţi pune bani în buzunar nu are nicio valoare, la asta v-aţi referit?

— Mda, nu chiar aşa... dar poate că am judecat greşit, crezându-vă altfel decât sunteţi cu adevărat.

Joshua era liniştit; acel bărbat impunător, cu privire isteaţă, nu-l tulbura, aşa încât începu să-şi ascută unghiile pe peretele căsuţei. M-am luat de el:

— Încetează imediat, Joshua, gata!

— Lăsaţi-l, lăsaţi-l! m-a întrerupt Leonard. Se simte acasă, lucrurile sunt făcute pentru a fi folosite, mă onorează să am un autograf de la o creatură atât de minunată.

— Pot să vă întreb cum de aţi construit o astfel de căsuţă?

— Vă răspund cu plăcere: sunt proprietarul companiei Golden Tower, societate de produse farmaceutice, ați auzit de ea?

Rămăsesem cu gura căscată.

— Într-adevăr? E una dintre cele mai importante companii din țară!

Acum îmi aminteam unde-l mai văzusem: pe Google, prin diferite publicații de economie sau de cancan, pentru că avusese anumite relații cu unele dintre cele mai frumoase actrițe de cinema.

— Am vândut-o ieri, şi peste câteva zile voi înceta să-i mai fiu preşedinte.

Ştiți de ce? Pentru că simt nevoia să mă mut aici, în această căsuță, singur.

— Îmi imaginez că glumiți...

— Absolut deloc. În ultimi zece ani am suferit de trei ori de epuizare nervoasă, de două ori am ajuns pe masa de operație pentru probleme grave la inimă; stilul meu de viață mă costă prea mult. Am ajuns pe fundul prăpastiei, şi atunci am înțeles că am nevoie de un alt început. Mulți ani am urmărit perfecțiunea, dar am înțeles că e doar o iluzie.

— Ce înțelegeți prin perfecțiune?

— Bani, succes, sex cu orice femeie frumoasă care dorea, respect şi slugărnicie de la orice om pe care-l întâlneam, totul presărat cu cuvintele-cheie care-mi însumează viața: setea de putere. Puterea cere mereu mai multă putere, decăderea pare suiş, şi greşelile se țin lanț ca picăturile de ploaie în timpul unei furtuni.

Parcă vorbea despre mine. Şi eu mă simțisem deseori victima acestor lucruri, voiam să-i explic cât e de normal să concepi perfecțiunea în astfel de termeni, să-l asigur că avea dorințe normale pentru societatea în care trăim.

— Dar ați reuşit, ați plătit un preț, dar ați reuşit! l-am lăudat eu. Ați obținut toate aceste lucruri, problemele de

sănătate probabil vor trece, veți vedea că totul se va aranja cu timpul.

— Cred că gândiți greşit, dragă Christian: acest tip de perfecțiune poate funcționa doar dacă ar trebui să fim exclusiv raționali, dacă ne-ar păsa doar de acel „eu”. Dar uitați, precum toți ceilalți de altfel, că doar o mică parte a minții noastre e ocupată de „eu” şi de conştiința de sine. Să nu uităm cealaltă față a medaliei: inconştientul.

— Vreți să spuneți că inconştientul nu țintește spre perfecțiune? Atunci spre ce?

— Sigur că nu, psihicul nostru nu tinde spre perfecțiune, ci spre totalitate, precum inconştientul. Nu există zi fără noapte, lună fără soare, apă fără foc, suflet fără corp, nu există bine fără rău. Spuneți-mi, vă rog: dacă natura ne vorbeşte de secole întregi şi ne arată această complementaritate, cum credeți că e posibil ca această căutare constantă a întregului, această dualitate să nu existe şi în mintea noastră? Conflictul e în noi: fără toleranța noastră la imperfecțiune nu am fi niciodată liberi. De-a lungul anilor, am înțeles că puterea e ca heroina, te face să te simți bine, pentru că te duce câteva ore într-o dimensiune în care omul încetează să mai fie o amenințare pentru el însuşi, inconştientul face dragoste cu conştiința de sine, dar efectul scade treptat şi, odată ce trece, simți nevoia unei doze mai mari. Corpul se revoltă pentru că nu e obişnuit să primească sarcini instantanee şi fără efort de imaginație, pentru care nu s-a pregătit din timp. Puterea e un şarpe: cere o transformare, o năpârlire şi pune la încercare partea mai profundă din noi. Dacă nu ştii să-ți înfrunți propriile umbre, mai devreme sau mai târziu puterea e ca o piatră legată de gleznă care te trage la fund.

— Dar sunteți conştient că toată lumea vă invidiază? De ce am invidia o persoană nefericită? Sunteți modelul însuşi

al omului sănătos şi iubit, de succes, sunteţi arhetipul omului fericit al timpurilor noastre.

— Mi-aţi spus că aş fi iubit… de ce credeţi asta?

— Pentru că aţi avut relaţii sentimentale cu femei frumoase, pe care le-aţi cucerit, pentru că sunteţi înconjurat de prieteni şi colaboratori.

— Şi eu credeam asta şi a fost prima mea eroare de judecată: putem fi iubiţi numai când învăţăm să ne iubim noi înşine; e foarte uşor să iubim pe altcineva, dar să ne iubim pe noi înşine e cu totul altă poveste. Aţi încercat vreodată să strângeţi în mâini cărbuni încinşi? E acelaşi lucru. Aţi putea iubi acel lucru care vă arde mâinile? Pentru a ne iubi pe noi înşine trebuie să ne acceptăm chiar şi cu mâinile pline de arsuri. Pentru mine, a iubi pe cineva era ca şi cum aş fi vrut să fug de mine însumi, dar nu reuşeam să o fac pentru mult timp. Începeam să simt nelinişte, gelozie, furie, ba chiar deveneam agresiv. Era sinele meu care bătea la uşă şi voia să fie luat în seamă. Vi se mai pare că aş fi un om de invidiat? Pentru prima dată în viaţă m-am simţit iubit aici, construind această căsuţă de lemn, fără grabă, doar în tovărăşia arborilor şi a animalelor, fără să mă întreb dacă cineva m-ar judeca pentru ceea ce fac.

În timp ce vorbea, s-a apropiat de un aragaz mic, pentru a pune pe foc ceainicul.

— Această pădure uitată de toţi e cel mai frumos loc, valorează mai mult decât iahturile, casele din Miami sau din Los Angeles. Omul nu a reuşit să o contamineze cu invenţiile sale şi a rămas exact cum era la începutul creaţiei.

Orice fiinţă se poate simţi bine aici, pentru că imaginea pădurii face parte din noi dintotdeauna, indiferent unde am fi pe lume. Acea imagine primordială se află în partea de inconştient care ne uneşte pe toţi şi care ne vorbeşte prin intermediul formelor, înainte de a o face prin imagini. Intrând în astfel de locuri ne simţim deodată iubiţi, pentru

că ne amintim de acea formă originară care ne face să ne simțim acasă. Noi venim din pădure, dacă nu din aceasta, atunci dintr-o alta, cu aceleaşi sunete şi vibrații, emanând aceeaşi energie şi având aceleaşi culori.

Când vin aici mi se pare că mă întorc în timp şi că trăiesc o altă viață sau toate celelalte vieți ale mele, mi se pare că renasc într-un vis pe care l-am avut deja într-o existență trecută.

Joshua se apropiase de el şi torcea. Ceva se schimbase în aerul din jurul nostru. Mi se părea incredibil că preşedintele Leonard Silus, unul dintre oamenii cei mai puternici şi influenți ai țării, împărțea acea cabană cu mine şi-mi împărtăşea cele mai profunde gânduri ale sale, pentru care orice jurnalist ar fi plătit în aur ca să le scrie.

— Apreciez mult cuvintele dumneavoastră, chiar dacă o treabă e să le apreciezi, alta e să le trăieşti. Alegerea pe care ați făcut-o e demnă de respect, dar nu de invidie, cred că înțelegeți ce vreau să spun.

— Dar dumneavoastră de ce sunteți aici? mă întrebă el.

— Din cauza unor evenimente care s-au legat într-un anumit fel... am admis, dar în sinea mea continuam să mă gândesc la cuvintele sale. Mă scuzați, dar nu reuşesc să înțeleg binomul bogăție/spiritualitate: omul bogat şi puternic nu poate fi altfel decât materialist şi, credeți-mă, îmi este foarte greu să vă închipui ca fiind protagonistul situației pe care mi-ați descris-o, chiar dacă afirmați că poate nu veți mai fi preşedintele Golden Tower.

— Nu doar că nu voi mai fi preşedintele societății, dar mi-am vândut deja iahtul şi Ferrariul, vreau să scap de toate. Nu vă dați seama ce simți când te eliberezi astfel. Orice lucru care nu servea nevoilor mele întărea partea rațională şi o încărca de responsabilități care mă afectau tot mai puternic. Mai mult decât atât, sufletul meu renunța la sentimente. E adevărat, cu bani se poate cumpăra orice, dar

nu esențialul. Esențialul este imaginea pe care o avem despre anumite lucruri: prin firea lucrurilor, reprezintă deja jumătate din acel lucru. Ca om bogat, aveam doar jumătate din lucrurile pe care le dețineam, pentru că nu reuşeam să armonizez, să-mi conectez sufletul cu cealaltă jumătate a lor. Inima mea era solitară, tăcută, neînțeleasă până şi de mine, în ciuda faptului că trăia înăuntrul meu. Bogăția inimii e făcută din simboluri şi nimeni nu ni le poate lua, dacă reuşim să luminăm această esență a noastră intimă şi antică pe care o purtăm în interior. În acest loc am învățat să mă cunosc şi să apreciez ceea ce sunt fără să mă oglindesc în părerea celorlalți despre mine.

Continuă:

— Am cunoscut singurătatea şi am urât-o, am respectat-o şi apoi am acceptat-o, am ajuns să o doresc şi am sfârşit prin a o iubi. Probabil vă veți întreba cum de am reuşit să devin un om atât de important din punct de vedere profesional.

Nu l-am lăsat să aştepte prea mult răspunsul meu:

— Scuzați faptul că vorbesc deschis, pun pariu că ați fost ajutat de către cineva din punct de vedere economic, poate de părinți, apoi ați obținut tot restul printr-o mare implicare personală.

— Ce bine c-am găsit o persoană sinceră, asta vă onorează, îmi voi aminti de dumneavoastră. Părinții mei erau nevoiți să lucreze zi şi noapte pentru ca eu şi cei patru frați ai mei să supraviețuim. Eram săraci. Dacă doriți, vă arăt casa unde am crescut: încă sunt foarte legat de amintiri şi de cicatricile pe care acele ziduri mi le-au lăsat. Vin pe această splendidă colină de când eram copil, aici am cunoscut pacea şi liniştea: toate problemele pe care le aduceam din oraş păleau când vântul şi căldura acestui loc de demult îmi dăruiau sfaturi bune. Pacea interioară pe care

mi-o oferea îmi permitea să-mi pun toată energia în slujba muncii depuse pentru a supravieţui.

Cu timpul, superiorii meu au apreciat liniştea şi farmecul ce însoţeau strădania mea asiduă şi neobosită, calităţi pe care le dobândisem datorită capacităţii de a mă simţi bine cu mine însumi. Apoi, încet încet, succes după succes, am pierdut încrederea în mine pe care o avusesem când nu aveam nimic. Eram înstărit deja, apoi am devenit milionar, din milionar am devenit miliardar, am început să închei pacturi imorale, să accept condiţii pe care nu le-aş mai accepta niciodată, m-am vândut acelui „eu” care-mi împingea tot mai mult inima în apnee, dar continuam să fiu cel mai căutat de toţi, cel mai admirat şi lăudat; după problemele de sănătate despre care v-am vorbit, m-am întors aici, plângând ca un copil, pentru că în toţi acei ani trădasem acest loc, îl ştersesem de pe lista de priorităţi timp de cincisprezece ani.

Instinctul m-a sfătuit să strâng mâna acelui bărbat; l-am îmbrăţişat. Joshua se alertă văzând această apropiere ciudată şi începu să miaune vădit deranjat.

— V-aţi întrebat vreodată dacă pisicile suferă de stres? m-a întrebat preşedintele după ce a privit pe fereastra cabanei ploaia torenţială de afară.

Mi s-a părut o întrebare bună.

— Răspunsul e nu, continuă tot el, singura fiinţă care suferă de stres este omul. Joshua trăieşte doar în prezent, Joshua nu pare, Joshua e. Joshua nu are, Joshua e. Dar pentru noi, oamenii, lucrurile stau diferit; e de ajuns să ieşim din pădurea asta pentru a uita că avem o valoare doar în virtutea esenţei profunde pe care o personificăm, dar care, dacă nu ştim s-o împlinim, ne face să ne irosim viaţa. Acumulăm bani pentru a ne construi o imagine de sine, nu din necesitate: banul e fiul dorinţei, nu al necesităţii. E ceva ce învăţăm încă de mici.

Persoanele bogate ca mine se tem cel mai mult de singurătate pentru că, dacă s-ar lăsa cotropite de acest sentiment, nu ar mai putea purta masca ce le apără în mod provizoriu de ceilalți. Ar veni în contact cu acea parte a lor pură şi originară pe care nu au vrut să o îmbrățişeze, şi asta le-ar dărâma certitudinile în scurt timp; întoarcerea la origini se poate întâmpla chiar şi într-o clipă.

Apoi a luat în brațe motanul pentru a-l mângâia şi a spus:

— Uită-te la Joshua, crezi că ar putea vreodată să poarte o mască?

Apreciasem cariera lungă şi strălucitoare a domnului Silos şi, în acel moment, am uitat de gândurile şi temerile mele, pierzându-mă în meandrele vocii sale. Mă gândeam la secretele care se ascund în viața persoanelor pe care le judecăm după ce aruncăm doar o privire stilului diferit de viață, sau succesului, ori falimentului care le-au marcat existența.

În fiecare om e o lume, o lume nouă, făcută din forțe contrarii care acționează obstinat într-o anumită direcție, dar dorind doar să regăsească echilibrul.

Mi se părea corect să judec oamenii după greşelile lor, dar nu mă întrebasem niciodată dacă ceea ce eu consideram a fi greşit nu era de fapt partea adevărată din ei.

Leonard, prin mărturisirea sa, m-a învățat în acel moment respectul pentru lumea interioară a altei persoane.

Zgomotul unui tunet ne însoți cuvintele.

— Ați auzit? reluă el. Când eram copil, întruna dintre zilele pe care le petreceam aici, în singurătate, am găsit mijlocul de a socoti la ce distanță de mine se năşteau tunetele, deci la ce distanță de mine plouă. Cu ajutorul cărților, mereu multe, am înțeles că, după ce se vede fulgerul, e de ajuns să numeri secundele care îl separă de vuietul tunetului şi să multiplici cu trei sute treizeci de

metri, cu viteza sunetului, adică. Rezultatul corespunde mereu cu distanța exactă.

Natura ne primeşte cu brațele deschise ca noi să putem aprecia tăcerea, pacea, armonia, dar şi opusul lor, natura e tot ce ne trebuie. Majoritatea dintre noi evită tăcerile şi preferă să nu se gândească la sine, ancorându-şi existența doar în activitatea haotică şi confuză din oraş.

Tăceam şi ascultam cuvintele lui Leonard.

Mi-ar fi plăcut să-i povestesc totul lui Michael, doar de dragul de a-i vedea uimirea când ar fi aflat cu câtă sensibilitate şi verticalitate vorbea despre lume unul dintre idolii săi profesionali, ba chiar omul cel mai detestat de compania pentru care lucra Michael.

L-am întrebat pe interlocutorul meu dacă-l ştie pe un anume Attilio, deşi mă îndoiam, pentru că lucra la firma concurentă, având în vedere că era coleg cu Michael.

— Desigur! a răspuns el. Attilio mă cunoaşte mai bine decât mulți alții, a început să lucreze ca asistent al meu acum vreo douăzeci de ani, a văzut naşterea, moartea şi renaşterea mea, apoi din nou moartea, până când l-am sfătuit să se îndepărteze de mine, aveam prea mult întuneric în mine, şi el a decis să accepte avansurile care veneau dinspre Julius and Julius. Attilio e unul dintre oaspeții acestui munte splendid.

Am crezut că înțelesesem greşit ce spusese şi am întrebat:

— Cum adică e unul dintre oaspeți? Cred că suntem foarte aproape de vârful muntelui şi nu am văzut pe altcineva în afară de dumneavoastră...

Mă gândeam la biletul găsit cu puțin timp în urmă şi a fost prima dată când i-am pus cuvintele la îndoială.

— În vârful muntelui? a întrebat el. Dar ai idee cât de imensă e această rezervație naturală?

Am încetat să mai vorbesc pentru a da spațiu zâmbetului său triumfător care lăsa să se vadă o pace interioară demnă de invidiat.

— Această căsuță se află la începutul versantului. Când eram doar un băiețandru am construit o primă căbănuță aici, de teamă că m-aş fi putut pierde. Mi-amintesc de parc-ar fi fost ieri cum aruncam boabe de orez prin pădure; căutam să las urme vizibile ale trecerii mele prin anumite locuri, ca să pot regăsi drumul spre oraş. Dacă doriți să continuați, veți vedea cu propriii ochi ce înseamnă să simți că natura respiră, că e mai presus de epoca în care trăim, de perioada istorică, de orice lucru pe care l-ați învățat.

Devenisem palid. Eram convins că văzusem deja o mare parte a colinei.

— Şi cine ar fi oaspeții acestui loc?

— Ați putea întâlni diferite persoane, însă au toate ceva în comun. Cum de îl cunoaşteți pe Attilio?

Nu eram pregătit pentru acea întrebare de o banalitate infantilă, şi totuşi era normal să-mi fie pusă.

— Realitatea e că doar am auzit despre el, am răspuns, lăsând pauze de câteva secunde între un cuvânt şi altul.

Atunci el mi-a spus:

— Vă sfătuiesc să nu vă întrerupeți drumul. Cred că vă va face bine să aflați despre aceste locuri pure şi necontaminate. Nu ştiu care e motivul prezenței dumneavoastră aici, dar sunt sigur că veți fi încântat să continuați.

Adevăratul motiv pentru care hotărâsem să continui să merg prin acele locuri e că voiam să înțeleg o dată pentru totdeauna de ce primeam acele mesaje. Dar acolo mă simțeam protejat de problemele pe care le lăsasem în oraş, inima mea bătea mai lent şi-mi împingea liniştită sângele în corp, iar asta mă convinsese c-ar fi trebuit să continui drumul.

Am tras cu ochiul spre ferestruică şi am văzut că ploaia dădea să se oprească.

Picăturile care până mai devreme provocaseră un zgomot asemănător unor pietre lovind acoperişul rigid al cabanei planau acum lent, ca şi cum ar fi avut paraşute microscopice care le-ar fi ajutat să atingă cu delicateţe lemnul căsuţei, pentru a aluneca apoi pe pământul umed şi peste locuitorii lui.

Leonard a deschis uşa şi a ieşit. Joshua l-a urmat imediat şi m-am temut un moment că ar vrea să stea cu el, uitând în grabă legătura atât de ciudată, dar din ce în ce mai strânsă dintre noi.

Câteva păsărele începuseră să se arate la balcoanele cuiburilor lor dintre ramuri şi primele ciripituri au ajuns la timpanele mele ca şi cum nu ar fi plouat niciodată.

M-am gândit să ies şi eu şi m-am întins imediat ce am închis uşa în spatele meu.

Un corb a zburat brusc atât de aproape de mine, încât am sărit ca ars şi am întrebat:

— Cum de mi-a atins atât de firesc umărul? Nu se teme de mine?

Omul nu a răspuns.

— Vă salut, Christian! Sper să vă revăd curând!

S-a întoarse cu spatele şi a pornit spre lumea pe care o definise drept haotică.

Nu mai ploua, singurele picături vizibile de apă erau cele care stăteau abandonate pe ramurile umede din jurul cabanei.

V

Nu dădeam crezare întru totul cuvintelor preşedintelui Golden Tower şi mă întrebam dacă fusese într-adevăr sincer

spunând că erau şi alte persoane care frecventau acea rezervaţie naturală. Nu era niciun semn de civilizaţie, nici urmă de confort...

Frunzele umede care se mişcau datorită unui vânt blând, dar continuu îmi stimulau imaginaţia şi amintirile. Mi se părea că mai fusesem acolo, exact în acel punct precis de pe glob despre care până mai ieri credeam că nu-l cunosc.

Îmi dădeam seama că mi se întâmpla ceva, mă schimbam, totul începuse deja odată cu întâlnirea cu domnul Carter: teoriile lui legate de posibilele mesaje pe care şi le transmit oamenii deveniseră credibile imediat ce a semnat cecul şi contractul pentru cumpărarea casei. De ce oare toate astea mi se păreau posibile doar când le puneam în legătură cu vânzarea pe care mi-o propusesem? De ce începusem să cred că acel om putea fi de încredere? Şi de ce îmi închipuisem că mă puteam relaxa odată ce-mi atinsesem obiectivul? De ce considerasem că cineva e demn de a fi ascultat doar dacă deţinea ceva interesant pentru mine? Sau dacă putea să-mi dea ceva?

Siguranţa cu care domnul Carter îşi expunea gândurile neobişnuite mina de la început acele certitudini fără de care nu concepeam c-aş fi putut duce la bun sfârşit o întâlnire de muncă atât de importantă.

Doar în acel moment am înţeles că perspectiva fatalistă asupra vieţii pe care mi-o împărtăşise texanul era deja în mine şi-mi germina în minte precum seminţele, chiar dacă inconştientul meu nu colabora deocamdată cu partea conştientă. Era ca şi cum aş fi avut o flacără în inimă, foarte mică, dar aprinsă.

Liniştea şi siguranţa acelui om deveniseră credibile datorită semnării rapide a contractului de vânzare, mă simţisem de parcă aş fi cerut un autograf unei stele de la Hollywood.

Ulterior, descoperind că prietenul meu Michael avea un neaşteptat interes față de anumite teorii filosofice pe care Attilio i le împărtăşise, mi se confirmase existența acelei părți din mine pentru care nu aveam încă o definiție rațională, dar despre care ştiam că există.

Attilio era sigur că viața ar fi un parcurs ciclic şi că, în final, omul ar descoperi că e un pion oarecare în voia sorții, şi exact asta simțeam atunci: acel munte părea din ce în ce mai mult o etapă obligatorie a existenței mele.

Mi-am dat seama că era imposibil să ajung la o concluzie dacă aş fi luat-o pe scurtături, trebuia să parcurg tot traseul, să observ toate nuanțele, demonstrându-mi că reuşesc să rămân mereu cu picioarele pe pământ.

În acea zi aveam impresia extraordinară că ieşeam dintr-un nor dens şi umed care rămânea în spatele meu. Niciodată nu mă mai simțisem aşa, de parcă aş fi renăscut. În acel nor rămăsese „ego”-ul meu: simțeam că începusem un drum la capătul căruia urma să devin altceva decât eu, dar nu ştiam nici să dau un nume acestei transformări, nici să o descriu.

Până atunci trecusem prin orice cu teamă, cu nervi, cu furie, cu scepticism în cel mai bun caz; însă din acel moment eram sigur că eu doream schimbarea, că aveam în mine puterea de a mă schimba.

Îmi era clar că existau în mine două forțe distincte: una mă împingea spre realizarea unui Christian pe care-l doreau ceilalți, pe el îl cunoşteau, locuitorul haosului citadin, un om bogat care voia să se îmbogățească şi mai mult şi care-şi petrecea zilele pe rețele sociale, la telefon sau trimițând e-mailuri; cealaltă forță reprezenta un Christian mai instinctiv, acela din prezentul viu, cel care tânjea după setea infantilă de a cunoaşte răspunsurile la întrebările primordiale ale ființei umane.

Trebuia să încerc să învăț cât mai mult din nuanțele imperceptibile pe care mi le arătau culorile propriilor emoții, atât de variate în acea zi.

Până şi Delfina, vecina mea, mi se păruse altfel: cu doar o zi înainte mă invitase să mă bucur de frumusețea naturii, deşi ne aflam chiar în grădina mea.

Am înțeles că toate vicisitudinile din ziua precedentă nu făcuseră altceva decât să semene roadele pe care le culegeam în acel moment.

Tot ceea ce se întâmpla lăsa un semn de neşters nu pentru că, brusc, rațiunea mea devenise un vas gol care aştepta să fie umplut cu altceva, ci pentru că pricepeam că totul era deja în mine, nu mai lipsea decât o scânteie.

Am înțeles deodată că inima mea era ca un nou-născut lăsat fără hrană mulți ani şi care, pentru a se face mare, avea nevoie ca eu să dau frâu liber gândurilor din inconştient. Societatea în care eram scufundat nu permitea ca această scânteie să se aprindă, în timp ce întâlnirile din ultimele douăzeci şi patru de ore erau adevărate opere de artă maieutică, capabile să trezească o sensibilitate profundă, deja prezentă în mine, dar încremenită.

Am priceput că acele fraze ciudate şi mesajul pe care îl găsisem în interiorul maşinii îmi însoțiseră dorința de a căuta adevărul, aduceau o mică lumină, suficientă pentru a începe să-mi pun întrebări banale de altfel, dar îngropate în haosul care mă înconjura.

Personalitatea mea era mai vie decât oricând şi voiam cu orice preț să-mi continui drumul; era ca şi cum pentru prima oară din adâncul meu țâşnea la suprafață ceva ca o lavă nesfârşită, capabilă să mă ajute să ajung la cunoaşterea de sine.

M-am hotărât să-l sun pe Michael şi să-i spun despre întâlnirea mea cu Silos. Am căutat prin buzunare, dar nu mi-am găsit telefonul. Aveam cu mine doar portofelul.

Începeam din nou să mă enervez: abia cumpărasem acel telefon, era foarte scump şi salvasem deja în el mai bine de cinci sute de numere...

Cât m-ar fi costat să cumpăr unul nou? Cât timp aş fi pierdut să găsesc iar toate numerele? Şi mai ales cum aş fi putut să le regăsesc? Cu majoritatea dintre acele persoane nu vorbeam frecvent.

Acele sute de numere de telefon ale unor oameni pe care, probabil, nu îi suna niciodată mi se păreau indispensabile şi mă îngrijoram, pentru că ar fi trebuit să cumpăr un telefon, care ar fi costat atât de puțin comparativ cu ceea ce câştigasem în ziua precedentă.

Am clătinat din cap, uimit de mine însumi.

De cât timp nu mă uitasem la telefon? Şi, mai ales, de când nu mai simțisem nevoia să o fac? Trecuseră mai multe ore şi rețelele de socializare nu mi se iviseră o dată în minte.

Era ca şi cum rațiunea mea ar fi luat-o pe un alt drum, uitând de tot ceea ce era material, lucruri pe care, cu o zi înainte, aş fi sperat să le dețin. Şi care e paradoxul situației? Că din ziua precedentă eram mai bogat.

M-am îngrijorat o clipă: mă găseam într-o pădure fascinantă şi deasă, părea înțeleaptă de veche ce era, dar nu aveam un telefon şi nicio legătură cu vreo ființă umană din oraş.

Dacă aş fi avut vreun accident, cu greu cineva m-ar fi găsit viu. Îl aveam alături pe Joshua, care depindea complet de mine; fără să-mi dau seama, devenisem ghidul lui, nu se îndepărta de mine mai mult de zece salturi.

Se comporta de parcă m-ar fi cunoscut dintotdeauna; şi totuşi nu reprezentam nimic pentru el, eram doar un om care-i dăduse un pic de lapte.

Părea că se distrează, dar era şi reflexiv în acelaşi timp; nu mai văzusem privirea profundă pe care o au pisicile când privesc orizontul. Joshua nu se uita pur şi simplu, el voia să

observe şi, înainte de a face orice, mi se părea că se gândeşte şi analizează.

Teama de a rămâne atât de izolat, fără niciun contact, îmi părea întemeiată: însă mi-am amintit de cuvintele lui Esteban, un cunoscut care-mi povestise o experienţă de-a lui.

Era o după-amiază foarte caldă de pe sfârşitul lui iunie, şi el trecea cu motoreta printr-un oraş extrem de aglomerat. Mâncase mult la prânz: simţea fierbinţeala soarelui prin casca lui neagră şi lucioasă şi, după câteva minute în traficul intens al oraşului, Esteban a început să simtă că inima-i bate accelerat şi neregulat. Era gata gata să leşine: vederea începuse să i se desprindă de tot ceea ce-l înconjura şi se simţea din ce în ce mai slăbit şi mai obosit.

Hotărâse să oprească imediat şi să spună că se simte rău unui om care se plimba liniştit la mică distanţă de el: voia doar să fie dus la spital pentru a se linişti. Nu cerea altceva.

Panicat, a oprit pe marginea drumului, şi-a scos casca, dar individul s-a prefăcut că nu-l vede şi s-a îndepărtat de el, poate de teama unor probleme, având în vedere aspectul lui palid şi răvăşit.

Esteban a fost nevoit să străbată trei kilometri singur pentru a ajunge la spital şi să se oprească la fiecare cinci sute de metri, ca să-şi scoată casca şi să respire, pentru a evita un atac de panică ce l-ar fi pus la pământ: nimeni nu s-a apropiat de el pentru a-l ajuta sau a-l întreba dacă se simte bine.

După ce a ajuns la spital a fost liniştit de către medici, şi după câteva analize s-a întors acasă bine sănătos.

Amintindu-mi de acest eveniment m-am gândit că nu era cazul să mă tem prea mult de faptul că eram departe de lumea haotică din oraş: a fi în mijlocul oamenilor nu înseamnă neapărat şi a fi în siguranţă.

Prezența sau absența semenilor nu trebuia să condiționeze dorința mea de a merge mai departe, de a cunoaşte, de a mă regăsi, voiam să înfrunt viața culegând fiecare clipă ca pe un dar al acelei zile ciudate.

O rază puternică de soare îmi intră în ochi şi, scrutând orizontul, am văzut că un curcubeu splendid răsărise chiar deasupra mea.

Se însenina iar.

Simțeam nevoia să-mi reiau drumul, însoțit de cântecele pădurii şi de un cer strălucitor, care fusese întunecat cu doar câteva minute în urmă.

În spatele căsuței începea o cărare îngustă, spinoasă şi plină de flori. Tufele de trandafiri erau sărutate de razele soarelui şi picurau, umede de ploaia care părea deja uitată.

Am început să merg şi am trecut pe sub o boltă de flori şi lăstari împletiți între ei; ai fi zis că e o poartă. Împletirea aceea, atât de complementară, a diferitelor specii de arbuşti era probabil un salut involuntar adresat vizitatorilor.

Am intrat pe cărare, suportând picăturile care aminteau de ploaia rapidă, îmi ajungeau pe haine şi, odată intrate în contact cu acestea, se dilatau pe țesătura lor şi pătrundeau până la piele. Auzeam zgomotul apei care intra în pământ şi al micilor animale care locuiau în acel loc. Foşnetul frunzelor părea coloana sonoră a acelui cadru natural pe care, până în acea clipă anume, nu-l admirasem niciodată.

Cărarea părea fără de sfârşit.

Nu-i puteam vedea capătul din pricina tuturor lăstarilor înalți de câțiva metri, care se îmbrățişau deasupra capului meu.

Am mers grăbit câteva minute până când, aruncând o privire, am văzut că cerul continua să strălucească de un albastru cobalt şi că drumul cotea brusc.

Cărarea parcă îşi schimba dintr-odată direcția.

Am încercat să privesc printre arbuşti ca să înțeleg încotro mă îndrept şi la ce înălțime mă aflu față de oraş.

Joshua m-a urmat şi în această încercare fără sens.

În sfârşit, când am reuşit să găsesc o deschidere printre plante, m-a cuprins amețeala: am simțit o furnicătură la ceafă, o picătură de sudoare cobora de-a lungul gâtului.

Nu-mi închipuisem că ajunsesem atât de sus: casele de dedesubt mi se păreau mici construcții şi aveam impresia c-aş fi putut să le strâng între două degete.

Formele se suprapuneau, granițele dintre ele nu mai erau clare, planeta pe care o lăsasem dedesubt părea doar o amintire îndepărtată, fără logică, de parcă ochii mei ar fi suferit dintr-odată de un strabism bizar.

Orbitele nu se mai mişcau după cum comanda creierul, ci după cum dorea haosul. Ai fi zis că ochii mei ar fi avut un magnet în centrul pupilelor şi cineva ar fi început să legene în fața mea un cârlig mare de fier, atârnat de o undiță.

O astfel de senzație, atât de intensă, nu mai simțisem niciodată.

Am reuşit să nu cad pentru că, din instinct, m-am dat înapoi, spre cărare.

Am înțeles atunci, în acea zi, ce înseamnă vertijul: crezusem la început, cu ignoranța celui care nu a suferit niciodată de aşa ceva, că ar fi teama de a cădea, de a pierde controlul, dar mi-am schimbat părerea.

Poate că doream vertijul: să cad, să ajung jos, să pierd controlul.

Am înțeles că orice spaimă ascunde o dorință.

Şi totul mi se părea mai clar.

— Joshua, unde mergi? am urlat deodată, din instinct.

Cu un salt, motanul se apropiase de acea deschidere dintre arbuşti ca şi cum ar fi vrut să înțeleagă ce anume mă făcuse să-mi pierd echilibrul.

— Vino-ncoace, vino aici, Joshua, o să cazi!

Deodată nu l-am mai văzut, de parcă verdele bogat al vegetației din jur îl înghițise.

— Joshuaaaa!

Mă simțeam orfan, îmi dădeam seama cât de tare mă atașasem de acel motan pe care, cu câteva ore mai devreme, nici măcar nu-l cunoșteam. Ochii mi s-au umezit și m-am apropiat încet, atent, de locul din care se vedea panorama care mă speriase mai devreme.

Eram sigur că nu-l voi mai vedea pe Joshua și mi se strângea inima.

Cum de iubeam acel motan? Christian din ultimii cincisprezece ani nu iubea pisicile. Ba chiar mă întrebasem adesea de ce erau iubite de atât de mulți oameni; mie mi se păreau timide și lipsite de afecțiune, ba chiar un pic viclene. Totuși, acum eram disperat doar la gândul că-l pierdusem pe Joshua.

Târându-mă ca să nu alunec, am căutat să mă apropii de margine, sperând că-l voi revedea pe Joshua.

Am înlăturat cu forța vreascuri și lăstari, apoi m-am regăsit din nou în fața imensității cerului și a orașului microscopic de dedesubt. Joshua nu era pe nicăieri, și mi-am dat seama că totul era pierdut.

M-am gândit: „Oare s-o fi aruncat, crezând că ar putea zbura? Dar de ce?

Ce credea c-ar fi putut obține? De ce ar fi făcut-o?”

M-am tras înapoi, căutând un motiv să nu las totul baltă și să mă întorc acasă.

Apoi am auzit un mieunat.

M-am ridicat și, fără să-mi dau seama, priveam iarăși universul acela de jos, de data asta fără să mă tem de vertij. Aveam un scop; trebuia să hrănesc dragostea pe care o simțeam pentru acel motan, iar dorința de a-l găsi era mai puternică decât spaima de a cădea.

Joshua stătea întins în dreapta celui mai înalt punct, în singurul spațiu liber dintre arbuşti.

Am început să râd şi m-am emoționat, mă simțeam vulnerabil, dar era bine să intru în contact cu acea parte a mea cu care nu eram obişnuit.

— Ai fi putut să cazi, vino aici, te rog, de ce te-ai dus acolo? Voiai să te bucuri de priveliște?

Era periculos să stea acolo, ştiam că ar fi putut aluneca oricând şi că problema încă nu se rezolvase.

Deodată am auzit o voce feminină în spatele meu.

M-am întors şi am văzut o femeie slabă, cu ochi albaştri, părul negru, scurt şi creț, îmbrăcată cu o tunică portocalie. Părea o călugăriță din toate punctele de vedere.

— Motanul meu a intrat prin desişul ăsta, aproape de prăpastie, i-am explicat. E foarte periculos, ar putea să cadă, nu ştiu ce a avut, dar s-a lansat brusc în locul cel mai periculos de pe munte şi nu se dă dus de acolo. Nu ştiu cum să-l conving.

Femeia nu a vorbit, mi-a făcut semn să stau deoparte şi, cu multă naturalețe, a dat la o parte vegetația. A privit motanul timp de câteva minute şi a zâmbit. S-a întors apoi, atentă să nu calce pe flori.

— Nu te îngrijora, se va întoarce curând. Ai idee cum de a ajuns acolo? m- a întrebat.

— Dacă nu cumva şi-a pierdut mințile, probabil c-ar fi prima dată când o pisică smintită ajunge pe muntele ăsta.

— Ți-e teamă să te apropii de prăpastie aşa, ca el?

Am încuviințat.

— Lui nu-i e, spuse.

— Mi-am dat seama!

— Cum de ți-e teamă?

— Cred că am înțeles un pic mai devreme, pentru prima oară. Poate că orice teamă ascunde o dorință.

Femeia a încuviinţat cu delicateţe, avea o privire dulce, înţelegătoare şi nu înceta să zâmbească; transmitea pace, bunătate şi umanitate. Îmi plăcea să o privesc, şi nu pentru frumuseţea ei exterioară, ci pentru faptul că privirea ei putea îmbrăţişa privirea interlocutorului, fără să aibă nevoie de cuvinte. Poate că mai înainte aş fi caracterizat-o drept o privire de femeie seducătoare, de o diplomaţie abilă, dar în acea zi simţeam că mă deschisesem unui limbaj mult mai bogat şi nu aş fi putut să o judec în alt mod.

— Şi eu cred că teama ar putea să ascundă o dorinţă. Oare motanul ar vrea să cadă?

Nu am răspuns, dar începeam să mă întreb cum de Joshua nu simte vertijul.

A continuat:

— Doar omului îi e specific impulsul de autodistrugere. Un om nu ar merge niciodată să se odihnească acolo. Pe tine te cuprinde vertijul când te gândeşti la cum stă el acolo, pentru că îţi imaginezi că ar vrea să moară, dar animalele nu cunosc acest sentiment. Oamenii sunt obişnuiţi cu autodistrugerea, pentru ei e normală, iar vertijul e doar una dintre formele pe care le ia, dar e foarte greu de îndepărtat, pentru că se manifestă dintotdeauna în fiinţa umană.

— Adică ne facem singuri rău şi suntem conştienţi de asta?

— Doar cine-şi cunoaşte lumea interioară se poate proteja. Impulsul spre autodistrugere se poate deghiza, nu ia doar chipul vertijului: una dintre cele mai obişnuite e iubirea toxică din relaţiile disfuncţionale.

— Cum poate o iubire să fie toxică?

— Pentru lumea exterioară, iubirea e un concept obiectiv, pur, necontaminat, dar în cea interioară e un simbol pe care-l căutăm şi-l punem la încercare în fiecare zi, e un concept subiectiv care nu răspunde raţiunii; deci da, cine nu aprinde lumina interioară se poate arunca în braţele

unei relații toxice şi poate crede că simte iubire. Nu trebuie denigrat pentru asta.

— Deci cine se cunoaşte bine nu are impulsuri de autodistrugere? Devine ca o pisică?

— Cine se cunoaşte se acceptă, ştie că în orice rău există şi o lumină din care se poate naşte binele, ştie că nu există ceva pe lumea asta care să nu devină, măcar parțial, exact contrariul său. Cine se iubeşte pe sine îi iubeşte deja, fără să-şi dea seama, şi pe ceilalți.

— Unde se poate găsi iubirea?

Joshua se ivi cu o mişcare bruscă prin tufiş.

— În sfârşit, Joshua, te-ai întors...

A fugit spre mine, dornic să fie mângâiat, şi eu m-am aplecat să-l iau în brațe pentru prima oară: părea că de abia aştepta acel moment şi a început să mă lingă şi să toarcă, iar zgomotul se confunda cu cel făcut de greieri.

— Trebuie să mai răspund?! exclamă ea. Tot nu vezi? Acel motan te iubeşte cu cea mai râvnită formă de iubire din lume: cea necondiționată. Poți să fii frumos, urât, bogat, sărac, tânăr sau bătrân, el te iubeşte.

— Ne cunoaştem doar de două zile.

— Timpul pare lung atunci când eşti sătul să suporți, când eşti trist, trece lent atunci când aştepți, pare infinit când simți durere, trece prea repede când eşti în întârziere şi repede când eşti fericit, nu-i aşa? Timpul se măsoară prin sentimentele care te încearcă.

— Cunoşti foarte bine pisicile...

— Cu mult timp în urmă, pe când încă trăiam în mijlocul oamenilor, am adoptat un motan foarte frumos. Era negru, cu blana lungă, plesnea de sănătate. Stătea în grădină, mă aştepta bucuros în fiecare seară, dorea să mă vadă întorcându-mă acasă cu mâinile pline de mângâieri. Într-o zi a văzut o pisică cu blana în mii de culori, care se plimba în jurul pajiştii. După un timp a fătat cinci pui negri, copii

exacte ale motanului meu, dar, din păcate, pisica nu a supravieţuit. Din acea zi, motanul meu nu a mai fost acelaşi: devenise neliniştit, nu mă mai aştepta seara, aproape că nu mai mânca. Probabil că în capul său avea doar senzaţia divină – de ce am limita şi am crede că animalele fac doar sex? — pe care o simţise alături de pisica aceea, dorea să o simtă din nou, dar nu reuşea să înţeleagă că ea nu mai e. Din păcate, traversând deseori strada cu speranţa de a o găsi, riscul de a fi călcat de o maşină era tot mai mare, şi într-o seară l-am găsit fără viaţă. Fusese vinovat doar pentru că voise să-şi împlinească dorinţa. Dorinţa de iubire? De a se simţi satisfăcut din punct de vedere sexual cu aceeaşi pisică? Nimeni nu poate şti.

Şi tocmai despre asta e vorba: omul e speriat deseori de iubire, se teme de ea de parcă ar fi o boală, pentru că nu reuşeşte să iubească ceea ce vrea, ci doar ceea ce doreşte. Voinţa e o caracteristică destul de sigură: egoul nostru află ceea ce vrem şi încearcă să ne ajute în căutarea noastră. Raţiunea poate ajuta voinţa. Dacă unul dintre scopurile noastre nu poate fi atins, raţiunea, cu ajutorul timpului, netezeşte forţa acelui „aş vrea să fiu”, „aş vrea să devin”, sau conştiinţa noastră ne poate ajuta să găsim scurtături sau drumuri similare pentru a ne atinge scopul. În schimb, dorinţa are rădăcini în mare parte necunoscute. E un impuls în faţa căruia suntem neputincioşi şi, atunci când apare, egoul nostru şi amorul propriu devin neputincioase. Dorinţa e însăşi expresia eternului care ne pătrunde, iar eternul nu se poate aduna într-o clepsidră pentru a-l vedea cum se scurge, ca să măsurăm timpul. De aceea, dacă dorinţa e proiectată spre exterior, nu e decât o umbră, dacă e proiectată în interior, devine o căutare plină de aventuri a unor comori intime; transformându-se în flacără, poate ilumina, ajutându-ne să descoperim în fiecare zi câte un nou regat.

— Atunci de ce oamenii se tem atât de mult de iubire?

— Bună întrebare... Oamenii ar face orice, chiar orice, pentru a evita să-şi vadă doar o secundă propriul suflet. Unii se complac în necunoaşterea de sine, pentru că altfel ar strica strălucirea iluziilor.

Călugăriţa s-a îndepărtat în timp ce vorbea, de parcă ar fi fost chemată de ceva anume, fără ca eu să-mi dau seama despre ce ar fi fost vorba. M-am concentrat pe prezentul viu alături de Joshua. Simţeam, pentru prima oară cu adevărat, că acel motan era parte din mine.

VI

Am urcat puţin, sperând să găsesc un spaţiu deschis de unde să pot vedea cerul şi de unde aş fi putut admira orizontul fără să mă împungă lăstarii ghimpoşi. Simţeam nevoia să-mi odihnesc ochii, să-i las să fie sărutaţi de infinit. Când ne imaginăm o pădure ne gândim imediat la un loc fără unghiuri, totul pare că se extinde până când mintea noastră o cataloghează drept „infinită”, apoi încetează să mai lucreze asupra imaginii percepute. În acel moment am înţeles că nu mai fusesem niciodată într-o astfel de pădure.

Aici cărările păreau că se răsucesc, dând impresia că se extind pe verticală mai degrabă decât pe orizontală; dar ceea ce m-a uimit cel mai mult era că peisajul se schimba metru după metru, kilometru după kilometru şi, mai ales, la fiece curbă. Anumite zone păreau îngrijite de un grădinar, altele erau lăsate în paragină, şi drumul devenea inaccesibil, obositor. Ceea ce nu lipsea niciodată era urma, mai mult sau mai puţin vizibilă, a unei cărări: mărturia unei vieţi pe care o căutam, dovada că reuşeam să mă conduc încă după o direcţie logică ce rezistase meandrelor dese ale pădurii.

După ce am trecut de o nouă curbă am împietrit: un mare lup negru tocmai îşi astâmpăra foamea. Gâtul i se îngroşa la fiecare muşcătură, apoi revenea la starea naturală. Rupea din carcasa unui animal cu mişcări scurte, asasine şi agresive.

A ridicat privirea şi m-a fixat imediat ce ne-a auzit: nu reuşeam să-mi îndrept ochii în altă parte, şi asta îl enerva în mod vizibil, a ridicat coada şi a început să mârâie din ce în ce mai amenințător.

Nu aveam nimic cu care să mă pot apăra de atacul lui, dar grija mea principală era Joshua: m-am întors şi am văzut că se fofilase prin iarbă, ca să se ascundă pe acel povârniş abrupt de care mă temusem cu câteva minute mai devreme şi pe care aş fi vrut şi eu acum să-l văd mai îndeaproape, conştient că orice pericol ascunde şi o ancoră de salvare.

Ochii acelui mamifer se coloraseră într-un roşu murdar, şi pupilele păreau mai aprinse, dar şi mai încețoşate decât înainte; îşi coborî spinarea şi coada de parcă ar fi vrut să se târască şi făcu câțiva paşi spre mine, aplecându-şi capul şi ciulind urechile.

Instinctul îmi spunea să fug, dar n-am făcut-o. Am decis să mă retrag încet, controlând animalul cu privirea.

Ne separau puțini paşi.

Îmi dădea încredere faptul că-l ştiam pe Joshua la adăpost, pe muchia prăpastiei.

Eram hotărât să-l înfrunt, chiar dacă ştiam că nu am prea mulți sorți de izbândă, dar simțeam că ar fi fost mai demn să accept o înfrângere decât să mă ofer pe tavă, luând-o la sănătoasa.

M-am oprit şi m-am aplecat puțin spre lup.

Atunci am auzit un fluierat asurzitor, care ne-a făcut pe amândoi să tresărim: fiara s-a întors imediat, şi coada i s-a ridicat din nou.

Un bărbat îmbrăcat în verde se apropia de noi cu pas lent.

— Hei! a exclamat cu voce sigură.

Acea expresie scurtă şi fulgerătoare a fost însoțită de alte cuvinte într-o limbă pe care nu o cunoşteam. Față de prima exclamație, rigidă şi severă, mi s-a părut că discursul ulterior a devenit din ce în ce mai liniştitor şi calm.

Era ca şi cum acea persoană ar fi dialogat cu animalul furios, dornic să mă sfâşie.

Omul s-a aşezat apoi pe pământ şi a continuat să vorbească, dar din ce în ce mai calm şi mai umil, fără să se uite deloc în ochii animalului.

Lupul a continuat să se apropie încet de el, cu ochii în pământ.

Eram îngrijorat pentru acel individ şi am urlat:

— Atenție, era să mă sfâşie!

Eram foarte agitat, dar nu ştiam cum aş fi putut fi util, fie şi numai pentru că intențiile celor doi erau un mare mister pentru mine.

Lupul continua să se apropie de el, dar nu reuşeam să văd privirea animalului, ca să înțeleg ce avea de gând.

Puteam să observ doar blana lupului, zburlită şi neagră ca pana corbului şi chipul zâmbitor şi liniştit al omului.

Eram convins că e un nebun sinucigaş şi nimeni n-ar fi putut să-mi schimbe ideea uşor.

Acel individ ciudat a încetat deodată să vorbească şi, cu un calm care domina orice altă emoție, a întins mâna dreaptă. Parcă ar fi vrut ca prin acel gest să transmită liniştea sa interioară.

Lupul s-a oprit şi şi-a îndreptat urechile pe care, de la distanța unde mă aflam, le vedeam cum se ițesc precum nişte antene pe fondul verde din jur.

Cei doi s-au studiat intens până când omul a întins şi cealaltă mână, cea mai apropiată de animal, desfăcându-şi astfel brațele.

Cea mai de temut creatură a pădurii băgă coada între picioare: a observat o clipă situația, şi-a răsucit botul pentru a verifica dacă prezența mea în spatele lui ar fi putut să-l mai deranjeze, şi apoi a dispărut printre pomi cu un zvâcnet brusc.

Am respirat adânc şi am îngenuncheat pe frunzişul de pe pământ, apoi mi-am băgat fața în iarba udă, mulțumit.

— Te-ai speriat? am auzit.

M-am ridicat în picioare din nou. Bărbatul se ridicase şi el şi-şi aranja haina, încercând să netezească țesătura boțită.

Era îmbrăcat în verde închis din cap până-n picioare: de la pălăria deformată la fularul elegant legat la gât, la geaca impermeabilă şi pantalonii lungi şi largi care-i acopereau cizmele.

— Nu credeam că vorbeşti limba mea! am exclamat cu intenția de a micşora tensiunea pe care-ai fi putut-o tăia cu cuțitul.

— Cunosc multe limbi...

Era o urmă de insolență în el şi-mi dădeam seama că aveam de-a face cu un tip retras şi nu prea vorbăreț.

A privit în jurul lui şi m-a întrebat:

— Ce faci pe aici?

— Am ajuns din întâmplare, am mărturisit.

Cu un zâmbet ironic, scoase din buzunarul de la geacă o scobitoare şi o băgă în gură, rotind-o apoi cu limba.

— Nicăieri nu se ajunge din întâmplare...

Am zâmbit şi eu.

— Mulțumesc pentru că ai gonit animalul!

— Gonit este verbul cel mai greşit care s-ar putea utiliza! mi-a reproşat.

Nu mi-aş permite niciodată să gonesc un animal din adăpostul lui secular.

Lupul a fost cel căruia i-a fost teamă să se apropie de un om ca mine şi a decis să fugă în desişul pădurii. De regulă, animalele sălbatice îi simt pe oamenii care vor să-i învingă, să le jupoaie blana ca s-o vândă şi, în cea mai bună ipoteză, ca să-i mănânce. Sunt obişnuite de secole să vadă arme îndreptate spre ele, pentru a le transforma în trofee sportive. În definitiv, asta face omul şi încă mult mai mult de atât. După ce le ucid, despăduresc locul şi construiesc case şi blocuri care rămân deseori neterminate, căci oamenii vor fi încasat deja suficienți bani.

A făcut o pauză, apoi a continuat:

— Lupul reprezintă o prejudecată de-a noastră. Te-ai întrebat vreodată de ce poveştile de speriat copiii vorbesc despre lupi? O fi într-adevăr asasinul cel mai crud din pădure? Lupul e cea mai reuşită proiecție a omului în lumea animalelor, dar în poveşti caracteristicile lui se confundă atât de bine cu cele umane, încât nu se mai înțelege cine e personajul principal. Un lup, sau un om travestit în lup, mergând pe cărările pădurii?

— Ai dreptate, am spus, întrerupându-i raționamentul. Dar acel lup mă luase la ochi, voia să facă din mine o gustare doar pentru că intrasem pe teritoriul lui.

— Habar nu ai care e motivul pentru care voia să te atace, a continuat el.

Să presupunem că eu te însoțesc în fața unei curți unde sunt închişi o sută de lupi. Odată ajunşi la intrare, îți spun că nouăzeci şi nouă dintre ei sunt bestii feroce, aşa cum ai învățat şi din experiența umană seculară, în timp ce un singur animal e docil, n-ar muşca niciodată un om, nici măcar în gând. Ți-l arăt în acea haită în care toate animalele seamănă între ele. După câteva zile, animalele fug în pădure, şi tu, fără să te poți sustrage, trebuie să mergi în

pădure. Iei cu tine o puşcă, pentru că ai putea da peste lupii evadați şi, într-adevăr, în scurt timp, te întâlneşti față în față cu unul dintre ei. Timp de o fracțiune de secundă rămâneți nemişcați, apoi trebuie să iei o decizie: să nu tragi, sperând că ai întâlnit singurul animal binevoitor, sau să iei arma în mână, gândindu-te la ceilalți nouăzeci şi nouă?

Sunt sigur că instinctul tău de supraviețuire te-ar obliga să-l împuşti. Nu te-ar ajuta cu nimic faptul că cel mai docil animal ți-a fost arătat, pentru că, atunci când teama devină protagonista, instinctul decide ce ai de făcut, e împins de experiența pe care rațiunea o cataloghează drept plauzibilă. Tu ai trage cu puşca, ai ucide acel lup, chiar dacă ar fi unicul exemplar binevoitor.

Sfârşi pilda şi mă fixă cu ochii lui negri, aşteptând să spun ceva.

— Îmi cer scuze, dar nu înțeleg: eu nu aveam cu mine nicio puşcă, şi nici el nu era un lup evadat...

— Schimbă datele situației, explică el. Să presupunem că omul cu puşca din exemplul meu corespunde lupului, şi deci se află în avantaj față de tine.

Tu eşti singurul exemplar bun dintr-o sută de oameni pe care lupul îi cunoaşte. Aflându-se față în față cu tine în pădure, animalul te-ar ataca aşa cum tu, în locul lui, l-ai împuşca. Şi totul pentru un singur motiv: teama care cuprinde muşchii, arma cea mai periculoasă a secolului nostru. Poți obține orice de la oameni, dacă ştii cum să le induci teama.

Omul, de-a lungul secolelor, a constrâns animalele să-l urască, şi reacția în lanț care a urmat a fost că tot oamenii şi-au permis să folosească voracitatea lupului ca justificare şi legitimare a uciderii sale chiar, inclusiv pentru propriul amuzament. Exact cum gândeai şi tu. Nu poți constrânge pe cineva să te urască, şi apoi să-l învinovățeşti că o face. Ar fi greu ca un lup, mai ales dacă e speriat, să recunoască

singurul exemplar uman bun din o sută care l-au privit cu teamă, cu furie sau care au considerat că uciderea le-ar oferi un moment de distracție.

— Dar tu trăieşti aici? Eşti aici pentru a proteja animalele?

Omul izbucni într-un râs zgomotos.

— Dacă trăiesc aici? Am o familie, un serviciu, locul ăsta e doar un refugiu secret unde vin pentru a mă curăța de tot ceea ce sunt nevoit să suport în oraş, lucruri pe care nu reuşesc să le accept complet.

Privirea lui se linişti şi continuă:

— Nu sunt cu totul integrat în lume. Încă dinainte de a afla despre acest loc simțeam în mine ceva diferit, ca şi cum respirația cerului m-ar fi atras să privesc stelele şi animalele altfel decât ceilalți oameni. Îți imaginezi cum ar fi să povestesc la serviciu despre ce cred eu cu privire la animale? Ar zice că sunt nebun, nu-i aşa? Cine are curaj să povestească aşa ceva în ziua de azi?

Acum câteva zile am aflat o ştire care m-a întristat foarte mult. Un măgar l-a ucis cu copitele pe prietenul stăpânului său, şi din cauza asta a fost suprimat: animalul este cel învinovățit; conform opiniei generale, el nu are nici măcar dreptul de a gândi. E comod să ne refugiem în convingerea că animalele acționează doar din instinct, că nu au rațiune, şi nici sentimente. Să observăm, de pildă, comportamentul unui om şi al unui animal care dorm.

Dacă apropiem mâna unuia şi labele celuilalt de un foc aprins, când îşi dau seama că se pot arde, din instinct se vor ridica imediat şi vor retrage membrul care era în pericol. În ambele cazuri primează instinctul de supraviețuire.

Toate ființele sunt constrânse să se hrănească şi să doarmă dacă vor să trăiască. Oamenii comunică între ei, dar şi animalele; anumite specii stabilesc o ierarhie şi se încred în conducătorul grupului pentru a migra şi a căuta hrana.

Toți oamenii plâng şi se bucură, dar şi animalele o fac. Omul apare pe lume fără să ştie din ce motiv. Ştie că va muri, dar nu reuşeşte să înțeleagă de ce. Nu ştim dacă animalele au cunoştințe mai bogate decât omul în ceea ce priveşte existența lor pe pământ, dar ceea ce putem constata e că nu putem să ne credem stăpânii unei lumi, nu ne putem înstăpâni, când nu suntem altceva decât pietricelele aruncate în mare; conştientizarea acestui lucru ne face să fim ființele cele mai nefericite.

Animalele, aşa tăcute cum sunt, iubesc şi respectă viața şi nu distrug ceea ce nu le aparține. Sunt maltratate pentru că nu inventează tehnologii noi? La ce le-ar folosi? Pentru intra într-un conflict de interese cu omul? Acel măgar care l-a ucis pe prietenul stăpânului său probabil a fost maltratat şi lovit ani la rând de cel care-l găzduia în grajdul său. Poate că se extenuase muncind şi primise în schimb obişnuitele lovituri, până când a venit ziua în care a văzut pentru prima oară o mână apropiindu-se de el, ca să-l mângâie. Era sătul să trăiască pentru a fi umilit şi, în loc să se lase atins de mângâierea uneia dintre acele creaturi care-i distruseseră existența, a preferat să se apere cu ultimele forțe şi să se răzbune pentru că, fără niciun drept, oamenii îl înrobiseră.

Animalele înțeleg lucruri pe care noi nu le ştim, pe care nu le putem explica în cuvinte, de aceea, dacă vrei ca existența ta să fie mai vie, observă-le, vei învăța privindu-le! Şi, dacă într-o zi vei vedea că o pisică a luat-o la sănătoasa după ce te-a privit cu atenție în ochi, înseamnă că e momentul să te opreşti şi să te întrebi cine eşti cu adevărat.

M-a impresionat nu atât discursul bărbatului, cât încărcătura emoțională pe care mi-o transmitea.

Avea dreptate.

Şi-a scos scobitoarea dintre dinți, a rupt-o şi a băgat-o în buzunarul de la pantaloni. Rapid, a scos o alta şi a strânso între buze.

L-am întrebat pe un ton liniştit, calm:

— Pot să aflu cum te numeşti?

El a ridicat ochii spre cer ca şi cum ar fi fost deranjat de întrebare şi, timp de câteva clipe, s-a abținut să vorbească.

Aveam impresia clară că nu voia să-şi dezvăluie identitatea şi că încerca să dea un răspuns întrebării mele impertinente.

În momentul în care m-am decis să-mi văd de drum, pentru că-i înțelesesem intențiile, a spus:

— Îmi poți spune Guido. Numele acesta derivă din celticul *wudu* şi înseamnă pădure, aş vrea să-ți aminteşti de întâlnirea noastră de parcă ar fi fost întâlnirea cu însăşi natura pădurii, pentru că aici eu mă simt parte din ea.

L-am fixat cu privirea pe Guido şi vedeam inclusiv un minunat trandafir ciclam în spatele lui. M-am decis să-l întreb dacă acele haine de o singură culoare aveau vreo semnificație deosebită.

— Când vin aici nu simt nicio diferență între nevoile şi necesitățile mele şi cele ale animalelor şi ale plantelor care-mi sunt tovarăşi de drum. Vreau să mă confund cu natura şi să trăiesc ca şi cum locuitorii pădurii ar fi frații mei. Mă face să mă simt bine, aici găsesc mulțumirea şi pacea inimii pe care nu le-am aflat niciodată în oraş, nici măcar din întâmplare. Stresul şi neliniştea mi-au dominat mereu viața. Dar despre senzațiile mele nu pot vorbi nimănui din afara acestui loc, pe de o parte, mă ruşinez, pe de altă parte, mă tem să fiu etichetat drept „unul din ăia", adică un individ care nu e adaptat vieții sociale.

— Locul acesta e un secret pentru tine, Guido, dar nu-ți face rău să-l păstrezi? N-ar fi mai bine să te eliberezi de greutatea lui?

— Îmi face bine, îmi protejez astfel individualitatea şi nu o murdăresc cu cea a mulțimii. Am nevoie de acest secret ca de pâine; dacă l-aş scoate la iveală, ar trebui să inventez

altul şi cine ştie unde ar putea să mă ducă marea neliniştită pe care-o am în interior. În comuna primitivă, legătura dintre oameni era formată din secretele care se transmiteau dinspre cei bătrâni spre cei tineri. Crezi, în sufletul tău, că eşti diferit de un om primitiv? Toți avem o mare agitată în noi, inclusiv tu, obişnuieşte-te cu gândul, ba chiar fă-o repede, nu-ți strica viața! Şi nu te teme de singurătate, cu cât vei creşte mai mult din punct de vedere spiritual, cu atât va fi mai dificil să comunici cu ceilalți: pacea ta interioară va fi dialogul preferat şi toate temerile celor din jur, toate preocupările care nu-i lasă să doarmă, ți se vor părea insulte aduse devenirii tale. Dar nu-i judeca, altfel te-ai întoarce de unde ai plecat pe drumul tău interior, totul este relativ în funcție de greutatea pe care fiecare dintre noi o dă imaginilor la care se gândeşte.

Guido şi-a scos din nou scobitoarea pe care-o ținuse câteva minute între buze, a rupt-o şi pe ea ca şi pe cea de dinainte şi i-a oferit acelaşi destin, băgând-o în buzunar. A exclamat:

— Bine, acum trebuie să-mi iau la revedere.

Un zgomot puternic care se auzi dinspre desiş m-a făcut să tresar şi să mă întorc din instinct. Era ca şi cum cineva din spatele meu aruncase o piatră mare printre lăstarii uscați dintre arbori.

M-am uitat cu atenție printre copaci, dar nu am văzut nimic deosebit. Am decis să nu dau prea mare importanță acelui zgomot şi, după câteva secunde, mi-am întors privirea spre Guido:

— Mi-a făcut plăcere...

Dar nu am reuşit să termin fraza pentru că mi-am dat seama că din el rămăsese doar acel trandafir minunat.

Guido nu mai era.

M-am căutat prin buzunare înainte de a continua drumul. Voiam să recitesc ultimul bilet pe care-l primisem şi

să văd dacă nu cumva ascundea vreun indiciu despre autor sau dacă puteam înțelege altfel mesajul.

Am recitit textul şi l-am înțeles ca pe o invitație de a ajunge în vârf: era ca şi cum cineva dorea să mă întâlnească într-un punct stabilit, pe vârful muntelui pe care urcam.

Ştiam că e foarte periculos, dar voiam să încerc. Joshua a sosit imediat ce l-am chemat; era ascultător şi părea că are încredere oarbă în mine şi în cuvintele mele.

Am continuat să mergem împreună.

Mă simțeam consternat de cuvintele lui Guido şi de relația lui cu animalele, dar în acelaşi timp aveam un chef de viață mai intens ca niciodată.

Aveam un scop care mă absorbea şi mă hrănea.

Am mai mers câțiva metri, continuând urcuşul: pe acea cărare strâmtă, ochii mei se bucurau de nenumărate culori pe care nu le mai apreciasem niciodată.

Mă găseam într-un punct în care cărarea o lua întruna în zigzag şi era imposibil să întrezăresc ceva mai departe de câțiva paşi. Probabil că acele curbe dese ajutaseră pe cineva să lase neobservat un alt bilet pe jos.

Am luat-o la fugă înainte fără să ridic hârtia, sperând să-l văd pe autorul acestei glume ce deja devenise autorul unei întreceri sau al unei misiuni. Însă domneau doar pacea şi liniştea în acel loc.

M-am întors şi m-am îndreptat spre cuvintele scrise care murdăreau albul foii de hârtie.

Prospețimea emoțiilor tale curge în venele mele ca o limfă transparentă, hrănită de bătăile inimii mele sau ale naturii.

Cât eşti de frumoasă şi câtă pace tăinuieşti.

După lectura acestui ultim mesaj m-am convins că nu trebuia să mă tem: persoana misterioasă care mă persecuta voia, de fapt, ca eu să înțeleg ceva.

Dar de ce voia asta cu orice preț rămânea o întrebare fără răspuns.

Am urlat cu putere:

— E cineva acolo?

Nu am primit niciun răspuns.

Singura reacție pe care am observat-o a fost că un stol de corbi, speriați de sunetul puternic, au abandonat arborele de deasupra capului meu şi au zburat spre vârful unei zade din partea opusă.

Nu mai văzusem niciodată atâtea păsări din specia asta zburând împreună de teamă: deseori auzisem că li se atribuie corbilor capacități metafizice, dar în acel moment aveam proba că spaima fusese mai puternică decât instinctul, deci că nu au nimic în plus față de alte creaturi.

Mi se întâmplase şi mie să mă las dus de nas de acea superstiție umană şi să blestem croncănitul strident şi apropiat al vreunui corb sau faptul că vreo pisică neagră trecea exact prin fața maşinii mele.

În locul în care mă aflam înțelegeam cât de lipsite de sens fuseseră acele superstiții.

Penele negre şi lucioase ale păsărilor străluceau şi reflectau lumina curată a soarelui, aripile lor aruncau sclipiri violete precum cele ale diamantelor.

Am pus deoparte şi ultimul bilet şi am continuat să înaintez pe cărare, urmând curbele nesfârşite care păreau să-mi schimbe din când în când direcția paşilor.

Nu reuşeam să măsor altitudinea la care mă găseam, dar eram convins că deja mă apropiam de vârf.

După ce am trecut de o altă curbă, am auzit un foşnet uşor, de parcă în apropiere ar fi fost un izvor. Ne separa un nod gros de lăstari care împiedicau trecerea.

Am luat un băț cu care să-mi croiesc drum prin acel ghem de ghimpi. Nu a fost deloc simplu, dar am reuşit să deschid o gaură printre ramuri, şi apoi să mă târăsc pe iarbă, peste margarete. Joshua mă urmă cu aceeaşi curiozitate şi grabă.

Foşnetul pe care de abia îl auzisem mai devreme devenise clar şi puternic.

M-am ridicat în genunchi şi am observat un alt peisaj, nou şi maiestos.

VII

La doar câțiva paşi de mine, reflectând lumina soarelui, sclipea apa unui pârâu.

Mă simțeam lipsit de forțe, unde mai pui că-mi era şi sete de câtva timp, dar acel loc liniştit m-a încărcat rapid: mi-am scufundat fața în apă şi am băut cu poftă, apoi mi-am scuturat părul în timp ce Joshua, care începuse timid să-şi umezească limba, a început şi el să bea de zor.

Nu-mi dădeam seama ce anume căpăta prioritate în mine, dar mă simțeam liniştit şi convins că sunt în locul potrivit, la momentul potrivit.

Mi se părea că tot ceea ce mă înconjura avea un sens şi un loc al său precis, percepeam ca o aură în jurul oricărei forme, poate ceva mistic. Totul mă făcea să mă simt bine, cum nu mă mai simțisem niciodată.

De câte ori nu mă întrebasem ce sens avem!

Există un scop al vieții? Mă comport cum ar trebui ca să-l pot împlini? Dar ulterior, cumpănind răspunsurile, mi se părea o pierdere de timp; preferam să muncesc, să acumulez bani, să ofer like-uri şi zâmbete aprobatoare pe rețele sociale.

M-am aşezat pe o stâncă pe care ar fi putut sta trei persoane de talia mea: de acolo vedeam patru pui de păsărele cărora mama lor le dădea de mâncare din cioc. Imaginea mă emoționa. Mi-am scos tricoul, mi-am dat jos

pantofii şi mi-am descheiat nasturii de la pantaloni ca să mă simt mai confortabil.

Am pus hainele încet pe pământ şi am intrat lent cu picioarele în apa rece, care mă înviora în după-amiază caldă de vară.

Era cât pe ce să fac o greşeală pe care nu mi-aş fi iertat-o: să ud ceasul care nu era subacvatic, ar fi fost o adevărată dramă să-l stric sau să-i blochez acele, aş fi fost devastat. De fiecare dată când ascultam ticăitul său uşor care despărțea secundele simțeam că alături de mine e tata. Încă din ziua în care mama mi l-a dat mă simțisem mai puțin singur, ca şi cum acel obiect m-ar fi îmbrățişat. Deseori visam că tata mă ține de mână, mai exact de încheietura mâinii stângi; îmi imaginam chipul şi privirea lui, deşi nu aveam în minte o imagine precisă, cu toate că mama îmi arătase câteva fotografii.

Ştiam că, până în ziua în care a plecat la război, iubise acel obiect în aparență atât de mecanic şi lipsit de viață, iar gândul umplea măcar parțial golul pe care mi-l lăsase, pentru că nu reuşisem să-l cunosc. Mi-a revenit în minte fraza pe care el i-o spusese mamei chiar înainte de a pleca: „Dă acest ceas fiului nostru... În cazul în care nu mă voi întoarce...”

Deseori mi s-a părut că aş fi fost martor la această scenă, deşi nu mă născusem încă.

Lacrimile îmi umeziseră ochii şi ajungeau acum la buze, dar nu eram trist: mă cuprinsese o melancolie dulce, care se dorea ascultată, voia să fie văzută şi acceptată ca o parte de lumină a personalității mele. Mi-am dat seama că acea melancolie inexplicabilă nu e o umbră, ci reprezintă căutarea iubirii, e o legătură cu sensibilitatea şi energia lumii: trebuia doar să găsesc curajul de a-mi continua drumul, lăsându-mă condus de frumusețe.

Joshua şi-a dat seama că treceam printr-un moment special, a început să miaune şi s-a apropiat de mine cu salturi mici, m-a atins cu lăbuțele şi căuta să mă invite la joacă, prefăcându-se că vrea să scape.

— Vino-ncoace, frumosule! i-am spus eu.

L-am mângâiat cu putere şi el, ținându-mi încheietura între lăbuțe, m-a făcut să simt vârful unui canin ascuțit, invitându-mă să fiu mai drăguț cu el.

Am încercat să nu mă mai gândesc la acele amintiri, am ieşit din apa limpede şi am pus ceasul alături de haine, apoi am intrat din nou în apa care mi-a ridicat imediat moralul.

Nu aveam un motiv rațional care ar fi putut justifica dorința mea de a face baie, singura certitudine era că voiam să fiu parte integrantă din acel loc care-mi transmitea o pace fără de margini. O lege necunoscută a atracției mă făcea să vorbesc cu trupul meu înainte de a o face cu cuvintele.

La început, o undă de frig mi-a cuprins muşchii, şi pielea mea a căutat să se apere, devenind parcă rigidă: era foarte cald în acea după-amiază, dar dinții îmi clănțăneau.

După ce am intrat complet în apă şi am început să mă mişc, senzațiile s-au schimbat: mi-era bine, mă simțeam protejat de pacea pe care până de curând aş fi putut doar să mi-o imaginez; acum făcea parte din mine.

În ultimele două zile inima mea devenise un clopoțel de alarmă gata să-mi amintească mereu cât eram de agitat; însă, înmuind nesiguranțele şi temerile mele în acel suc curat de viață, mi se părea că duc o existență paralelă celei precedente, dar mult mai mulțumitoare. O altă viață în aceeaşi viață. Începută de curând.

Dacă aş fi fost sigur că urma să-i vând acea casă domnului Carter, aş fi sărbătorit succesul cine ştie câte zile în şir. Dar acum, deşi aveam semnătura cumpărătorului şi certitudinea că am atins nivelul economic dorit, înțelegeam

că nimic din toate acestea nu mă mulțumea atât de mult cât emoțiile pe care le simțeam pentru că mă scăldam în apa aceea atât de albastră şi de necontaminată, încât aş fi putut să şi beau fără să mă tem de vreo intoxicație.

Înțelegeam că viața monotonă citadină fusese construită special pentru a bloca semnificația profundă a existenței şi pentru a stinge, înainte de a se naşte, orice dorință de a te lăsa condus de emoțiile simple, profunde şi durabile. În acel loc nu aveam nimic, dar mă simțeam atât de complet!

Complet şi conştient de simțurile mele, fiecare senzație era amplificată de orice sunet sau vibrație, de mişcarea unei plante, de flori şi de apă. Emoțiile mele transformau în ceva interior tot ceea ce ochii mei vedeau în afara mea; totul era conectat, simțeam pacea apei şi a cerului, nu mai exista acel „eu”, ci doar un mare „noi”. Dacă oamenii din furnicarul citadin ar putea percepe această senzație de totalitate, atunci ar dispărea şi dorința lor de a-i judeca pe alții sau chiar pe ei înşişi.

Într-adevăr, majoritatea persoanelor cred că se află în posesia adevărului şi că pot stabili ce anume este bine şi ce anume este rău. Deseori, părinții simt că au dreptul să-şi oblige fiii să ia decizii dorite de ei, substituindu-se lor în alegerile pentru viitor. Nu e normal să credem că am putea trăi şi viața unui fiu, a unui prieten sau a unei soții.

Sfaturile pot ajuta, impunerile nu.

Nimeni dintre noi nu e Dumnezeu, toți ne putem considera doar purtători de experiență, fiind totuşi atenți să nu o minăm cu prejudecăți personale.

Probabil că vorbele lui Attilio despre libertate au trezit în mine, în acel pârâu, rădăcina capabilă să înmugurească în mintea mea.

Îmi imaginam deseori că aş putea avea atât de mulți bani, încât mi-aş fi putut cumpăra orice sau că aş fi putut avea cea mai frumoasă mansardă din oraş, dar nu-mi

imaginasem niciodată că aş putea să mă simt atât de bine gol, într-un pârâu.

Eram convins de un lucru: pentru mine începuse o nouă viață, poate că singura care merita într-adevăr să fie trăita. Mă simțeam mai lucid, puritatea apei mă ajuta să-mi clarific gândurile.

Mi-am băgat capul de câteva ori la fund şi l-am ridicat, simțindu-mă uşor şi liber; înotând în acel loc, reuşeam să mă eliberez de toată tensiunea. În fața ochilor era o zonă cu pini, acele lor se legănau în şoaptele vântului, iar un arbust de ienupăr, cu fructele de un negru-albăstrui, părea un tablou în fața căruia nu puteai decât să rămâi mut de uimire.

Cerul era extrem de senin, şi din ploaia de vară nu mai rămăsese nicio urmă.

M-am decis să mă întorc la piatra unde-mi lăsasem hainele; aveam senzația că mă îndepărtasem prea mult, prins de euforia pe care acel loc mi-o dăruise.

Când am ajuns acolo, am avut surpriza să găsesc un tânăr care stătea liniştit pe iarbă şi părea că nu-mi observă prezența.

Avea părul lung, de un castaniu strălucitor, liniile feței bine definite, ochii foarte deschişi la culoare, dinapoia unor ochelari de vedere cu rame albastre, nasul acvilin, gura roşie şi bine desenată. Barba nu era îngrijită şi avea aceeaşi culoare ca şi părul. Purta un tricou roşu cu mâneci scurte, suflecate, de parc-ar fi fost un maieu, şi o pereche de pantaloni albaştri care acopereau o parte din tenişii albi.

Ținea un carnet pe genunchi şi-n mână avea un pix pe care îl tot închidea şi deschidea pe o foaie.

Era zvelt, sau cel puțin aşa mi se părea la prima vedere, din locul de unde îl priveam. Părea că aşteaptă pe cineva, sau pur şi simplu era în căutarea inspirației pentru a murdări cu cerneală acea pagină.

Se uita cu admirație la Joshua, care era ocupat să observe fiecare peştişor ce se ivea în apă, întinzând fără succes de fiecare dată lăbuța spre pârâu. Motanul părea indiferent la acel om aşezat la câțiva paşi de el.

Mi-am dres vocea ca să-i dau posibilitatea tipului să-şi dea seama de prezența mea, dar el nu-şi schimbă cu nimic comportamentul, continuând să fixeze cu privirea foaia şi să se joace cu pixul negru.

M-am apropiat de piatră. Eram complet gol, dar nu mă simțeam deloc ruşinat. Dimpotrivă, mi se părea că pudoarea rămăsese în oraşul haotic de la poalele muntelui.

Am căutat să mă usuc cât mai bine cu tricoul şi mi-am tras chiloții.

Tipul de lângă mine rămânea nemişcat, cu aceeaşi privire fixă pe foaia de hârtie.

Dădeam să mă apropii, când el întrerupse tăcerea:

— Bună ziua!

În acel moment m-am gândit că el ar putea fi autorul mesajelor şi al frazelor care mă chinuiau de ore bune: în definitiv, avea cu el un pix şi o foaie de hârtie. Şi nu părea deloc uimit să mă vadă acolo.

— Bună ziua! am răspuns, neîncrezător. Ce anume v-a adus aici?

— Din ce motiv sunt aici?! a zis el, aproape jignit.

A lăsat jos pixul şi şi-a ridicat ochii albaştri spre mine.

— Crezi că e nevoie de permis special pentru a sta în acest loc? Vrei ca şi această minune să devină victimă a legilor umane?

Eu am continuat:

— Voiam să spun aici, adică atât de aproape de hainele mele?

Omul a pus carnetul jos, apoi a răspuns, suspinând:

— Din zori mă tot plimb pe acest munte splendid şi faptul că am întrezărit o posibilă prezență umană m-a făcut să-mi vină chef să schimbăm două vorbe. E de ajuns?

Voia să-mi şteargă îndoielile cu acea exclamație, dar simțeam că putea fi persoana pe care o căutam.

— Ai văzut vreodată răsăritul din locul ăsta? a întrebat.

— Nu, e prima oară când vin aici, şi când am ajuns era deja lumină, am răspuns sec.

— Simți că renaşti când vezi soarele cum îşi răsfiră primele raze şi atinge toate aceste creaturi. Nu credeam că ar fi posibil să vibrez atât de puternic în fața naturii înainte de această experiență, dar acum nu cred că aş putea să mă lipsesc de astfel de emoții.

Am crezut mereu, ca multe alte persoane, că strădania şi rațiunea pe care le implicam în studiu ar fi mai importante decât sentimentul abstract pe care cineva îl poate avea lăsându-se, pur şi simplu, învăluit de razele soarelui, dar mă înşelasem. Mi-amintesc că într-o zi cineva mi-a povestit despre existența acestui loc necontaminat şi despre libertatea pe care spiritul o resimte aici.

Mda, nu credeam o iotă din ceea ce spunea.

Eram sigur că voia să-mi distragă atenția şi-mi pierdeam zilele în studiu, căutând răspunsuri la întrebările existențiale, dar lovindu-mă mereu de alte şi alte întrebări. Încercam să înțeleg de ce nu reuşesc să exprim mai bine ceea ce imprimasem în mintea mea de-a lungul acelor zile lungi. Când eram la liceu, părinții mei îmi reproşau efortul economic pe care îl făceau pentru a-mi permite să studiez, şi în acest fel mă obligau să-mi petrec zilele printre cărți, mai mult din vinovăție decât din dorință.

Într-o după-amiază de martie, nemulțumit pentru că picasem un examen la universitate, am decis să trec peste regulile care-mi fuseseră transmise când eram copil şi care deveniseră obişnuințe.

Atunci am ajuns pentru prima dată pe acest munte, şi situaţia mea s-a schimbat radical. Am început să vin des aici în compania cărţilor mele şi învăţam de două ori mai mai mult, încărcându-mă de energia interminabilă care înconjoară acest spaţiu.

Natura e dispusă să comunice şi să ajute, e suficient să colaborezi şi să o respecţi: face parte din noi şi dacă reuşim să intrăm în simbioză, devenim şi noi creatori ai lumii. Acesta este mijlocul cel mai bun de a da importanţă vieţii noastre: cine luptă împotriva naturii se comportă precum omul care, măcinat de durerea pe care-o simţea în picioare, decide să şi le taie, convins că aşa ar scăpa de suferinţa interioară şi de cea fizică.

Tânărul şi-a trecut mâna prin păr, întrerupând monologul care-mi captase atenţia.

M-am uitat la carnetul lui şi mi-am dat seama că nu avea cărţi pentru studiu cu el, doar acele foi.

— Dar tu ce faci aici? m-a întrebat.

Era întrebarea pe care nu voiam să mi-o pună cineva, dar la care eram nevoit să răspund mereu.

— Am descoperit întâmplător locul ăsta, dar cred că o să-l ţin minte mult timp.

Tânărul a înţeles că nu aveam de gând să spun mai multe.

Mi-am dat seama că nu eram capabil să vorbesc despre mine însumi: în oraş nu m-aş fi oprit din discursurile mele despre societate, muncă şi perspectivele economice ale viitorului, dar în acel loc eram incapabil să povestesc despre orice aspect care ar fi dezvăluit o parte adevărată din mine.

În schimb, toate persoanele pe care le întâlnisem până atunci îşi exprimau emoţiile, îşi împărtăşeau secretele sau visurile de viitor într-un mod care era complet nou pentru mine.

Era ca şi cum cineva mi-ar fi înlăturat brusc vălul care-mi acoperise ochii şi mă împiedicase să văd clar. Deseori se vorbeşte despre „mâini goale” când se discută despre curajul de a înfrunta ceva sau pe cineva fără arme, fără unelte sau mănuşi: din acea zi eu mă simțeam cu „ochii goi”, de parcă ceea ce-mi capta privirea ar fi putut să ajungă direct la coarda celor mai intime şi fecunde emoții din inima mea.

Doream să mă îmbogățesc cu experiențele altora, dar deveneam foarte retras dacă reflectoarele se aprindeau deasupra mea.

Tânărul a continuat:

— De opt ore mă plimb prin iarba asta şi mi se pare c-au trecut doar vreo două.

— Nu mă îndoiesc! i-am răspuns, aşezându-mă lângă el pentru a-mi usca părul şi pielea la soare.

Reuşeam să-mi controlez respirația şi mă simțeam plin de viață privind toracele meu umflându-se pentru a primi aerul.

El a continuat, punându-şi carnetul pe pământ:

— Când eram copil şi deschideam ochii dimineața eram conştient că în fața mea se află o zi foarte lungă: mi se părea că ora zece dimineața ar fi fost la distanță de secole de zece seara. Fiecare zi trecea extrem de lent şi toate emoțiile înotau în mine foarte încet.

Deziluzia care mă făcea să plâng era de neoprit, ca şi fericirea pe care o simțeam la vizita neaşteptată a vreunui prieten. Mi se părea că sunt foarte departe de lumea adulților. Apoi, crescând, totul s-a schimbat. Am început să-mi dau seama de asta în timpul şcolii: anii de la şcoala primară erau interminabili, cei de la gimnazială, la fel, dar, odată cu liceul, ianuarie părea că soseşte braț la braț cu frigul său imediat după începerea anului şcolar. În acest moment îți vorbesc conştient că aceste cuvinte vor deveni

parte din amintirile noastre peste doar câteva clipe. Dar un copil nu poate să-şi imagineze aşa ceva.

Privea fix apa cu un aer visător, observând un bețişor care se lăsa dus de curentul pârâului.

A reînceput să vorbească brusc:

— Nici nu ne-am prezentat măcar. Mă numesc Morfeo.

Ne-am strâns mâinile.

— Încântat de cunoştință, sunt Christian!

O clipă de tăcere domină scena după ce ne-am prezentat, în timp ce vântul îmi răvăşea părul încă umed. Aerul cald care-mi mângâia trupul mă făcea să mă simt şi mai bine.

— Ai un nume deosebit, precum zeul somnului... i-am spus.

— L-am ales special.

Am întrebat, uimit:

— Ți-ai ales singur numele?

— Nu se poate intra aici cu numele care ne identifică în oraş, aici suntem diferiți, aici se renaşte, se poate experimenta totalitatea existenței, pentru că se completează cu ceea ce ne lipseşte în viața socială şi haotică din oraş. Fiecare om are nevoie de aceste lucruri ca de hrană sau apă. Aici vorbim cu noi înşine, nu cu acel „eu" pe care vrem sau trebuie să-l arătăm celorlalți şi care sfârşeşte prin a ne condiționa întreaga existență.

— Mulți îți vor spune că vorbeşti ca un înțelept bătrân, deşi eşti tânăr.

— Ne naştem de două ori: o dată fizic şi o dată spiritual. Fizic sunt născut de câțiva ani, e adevărat, dar am devenit foarte repede conştient că am şi un spirit. Acest spirit trebuie să fie descoperit, îngrijit şi ajutat să crească, altfel rămânem imaturi, fricoşi şi neputincioşi în fața oricărei situații neprevăzute.

Corpul e impermeabil naturii, adică o poate atinge, auzi, mirosi, dar nu se poate lăsa pătruns de ea, în schimb,

spiritul se poate topi în miezul etern al timpului. Acum câțiva ani mergeam în locuri minunate şi mi se păreau doar panorame, mă limitam să fac nişte fotografii şi mă prefăceam extaziat, cum face toată lumea. Dar, în sinea mea, în adâncul ființei mele nu se întâmpla nimic, asta până când nu am descoperit că am un spirit: acum nu mai există panorame, acum privesc cerul şi devin cer, privesc zăpada şi devin zăpadă.

Mi-am antrenat spiritul, a crescut, l-am hrănit încet, încet şi am devenit amândoi martori vii ai oricărei forme de energie.

— Când ai înțeles prima oară că ai un spirit?

— Aveam doisprezece ani, eram foarte supărat, pentru că o furtună mă împiedicase să merg la o petrecere cu Alice, fetița de care credeam că sunt îndrăgostit. Timpul petrecut departe de ea mi se părea nesfârşit, priveam pe fereastră şi, cu pumnii strânşi de furie, blestemam furtuna. Apoi am înțeles totul, ideea mi-a venit ca un fulger care mă lumina: nu eram acel diluviu, acea ploaie puternică, nu eram acea furtună, eram însuşi cerul. Am crezut într-adevăr asta. Din acea zi, o parte din mine, care fusese în întuneric până atunci, s-a simțit recunoscută: simbolul exterior şi realitatea interioară se legaseră brusc într-o frăție de sânge pentru că fusesem capabil să traduc în cuvinte acea conexiune, fusesem capabil să eliberez fraza care închidea în sine, ca o perlă, sosirea pe lume a spiritului meu.

— Vorbeşti de parc-ar fi aşa de uşor să rosteşti fraze, să le înțelegi semnificația, să observi simbolurile. Cum poate face toate astea o persoană fără experiență? Şi mai ales cum poate să intre în dialogul cu sine un om care nu şi-a pus nici măcar problema existenței a ceva ce e diferit de lucrurile care-i sunt utile?

— Chiar şi persoanele de care vorbeşti au în ele un adevărat depozit de invitații la cunoaşterea de sine, putem

oricând porni de acolo, dacă e să începem de undeva. Visele noastre articulează mai bine decât cuvintele ceea ce ţinem înăuntru, pentru că o fac folosind un limbaj atât de vechi şi de universal, încât ne conectează direct la spiritul timpului etern, unde nu e nicio diferenţă între prezent, trecut şi viitor, unde totul există pur şi simplu. Visul este cea mai reuşită reprezentare a prezentului trăit ca atare, dar e condus de forţa inimii, liberă să fie ea însăşi de orice impunere din partea conştientului.

Visul e repausul conştiinţei, nu al psihicului.

Toate problemele noastre nerezolvate se află în inconştient şi nu se pot confrunta cu conştiinţa atunci când sunt în stadiu pur şi natural. Când inconştientul e sătul de probleme, fiind lăsat mereu în întuneric şi nefiind considerat ca „unitate vie” a noastră, zgâlţâie cu putere partea conştientă din noi, creează scurtcircuite, apar boli mai mult sau mai puţin grave: toate luptele noastre interioare sunt eşecuri de comunicare între inconştient şi conştient. Însă atunci când visăm, inconştientul e liber să călătorească şi să transmită imagini ochilor noştri, chiar dacă aceştia sunt închişi. Transmite sunete urechilor, chiar dacă în cameră e linişte, atingem, chiar dacă mâinile noastre odihnesc pe plapumă, mirosim, chiar dacă în jurul nostru nu s-a schimbat niciun miros şi putem simţi gusturi, chiar dacă limba noastră nu e în contact cu nimic. Ai visat vreodată că mănânci tort?

Morfeo mă privea şi aştepta un răspuns.

— Nu ştiu dacă era vorba chiar de un tort, dar mi-amintesc că am mâncat în vis.

— Cu siguranţă ai simţit gustul acelei mâncări, ai recunoscut componenta sa dulce sau sărată. Cum de a fost posibil ca limba ta să-şi dea seama de un gust anume, dacă nimic nu ţi-a atins gura? Aşa-i că senzaţia de plăcere sau dezgust părea reală? Imaginile interioare sunt mult mai

puternice decât ceea ce vedem în exterior, dar realitatea este exact opusul a ceea ce toți vor ca noi să credem că e.

Suntem construiți pe nevoia de a fi dependenți de exterior, şi totuşi credem că suntem mai evoluați decât orice neam din trecut. Doar prin concentrare se poate rezista unor încercări de neimaginat, la limita imposibilului, situații pe care ştiința cu greu le poate explica. Ecuații chimice cunoscute de secole pot fi puse în discuție de adevărate miracole ale minții.

Când ochii noştri sunt închişi şi corpul nostru e pregătit, creierul permite organelor vitale să se relaxeze şi să intre în aşa zisă etapă de somn REM: din acel moment, inconştientul preia controlul asupra întregului corp. Călătoreşte şi nu mai are frânele care-l fac să se simtă neputincios în a-şi exprima propriile limite. Deseori în timpul somnului trăim experiențe fantastice, de neimaginat cu ochii deschişi, ni se par abstracte, dar nu e aşa; în fiecare dintre ele e o parte intimă din noi înşine, cea mai profundă parte: cea care ne poate răni, dar ne poate şi vindeca.

Într-adevăr, în timp ce dormim, inconştientul experimentează toată acea putere care i se refuză conştientului: dispune de conținutul „uitat”, de aspectele neglijate şi subliminale. Psihicul e supus unei adevărate mişcări centrifugale de senzații; lipsa de analiză a acestui material înseamnă că energiile psihice au fost consumate în van. În timpul viselor trăim o nouă viață prin elemente care ne aparțin şi pe care rațiunea le-a ascuns în cursul zilei.

În timp ce Morfeo vorbea, am înțeles de ce alesese acel nume atât de neobişnuit şi m-am lăsat cuprins de gânduri.

Mi-am dat seama că de obicei nu voiam să analizez sau să cercetez anumite imagini pe care le percepeam în timpul viselor, în primul rând pentru că ar fi fost anevoios, dar mai

ales pentru că m-ar fi făcut să pierd timp pe care-l consideram prețios.

Dar dacă până în acea zi am trăit doar în umbră? Dacă tot ceea ce credeam că ar fi luminos era doar reflecția unei lumini mici, artificiale, pe care mă încăpățânam să o consider drept unicul mod posibil de a vedea ceva în jurul meu? Am înțeles greşeala pe care o făceam ascunzându-mi constant emoțiile, pentru a apărea în fața celorlalți aşa cum ei ar fi preferat să fiu. Inconştientul meu mi s-ar fi revelat dacă eu aş fi continuat să trăiesc astfel? Reprimarea sau neglijarea problemelor înseamnă că aş aprinde fitilul unor complicații gata să explodeze cu efectul surpriză al unei bombe invizibile celorlalți, având efecte dăunătoare asupra corpului meu?

Studiam în mine însumi imaginea stârnită de cuvântul „bombă”, iar în conştientul meu a apărut visul ciudat pe care-l avusesem cu o noapte în urmă.

Morfeo era ocupat să studieze albastrul cerului, aşa că m-am hotărât să-i împărtăşesc ultimele mele gânduri.

— Azi-noapte am avut un vis deosebit. Mă aflam într-un loc foarte frumos, cu forme naturale minunate, se auzea cântecul păsărilor, era un loc asemănător acestuia în care ne aflăm, dar cu mult mai multe pajişti. Am experimentat senzația de zbor şi, în timp ce picioarele mele se îndepărtau de pământ, am observat un fum dens, cenuşiu, care se apropia amenințător de mine, apoi am auzit o explozie puternică, care îmi periclita libertatea pe care o simțeam la un pas de soare. Am început să cad şi să amețesc, apoi m-am trezit brusc când eram gata gata să ating iarba.

Am terminat de povestit şi Morfeo a dat din cap, aprobator:

— De ce anume te temi? Fumul cenuşiu – nici alb, nici negru – reprezintă incertitudinea. În timpul somnului era să fii prins de el. Îți dau un sfat, dacă vrei: înfruntă-ți temerile,

indiferent care sunt ele! Explozia şi contaminarea ulterioară a acelui loc mă fac să mă gândesc la ceva neaşteptat şi nesigur care s-a prezentat şi ți-a bătut la uşă într-un moment fericit al vieții, reprezentat de cerul albastru şi de senzația paşnică de zbor.

Comportându-te ca în vis, adică scăpând, trezindu-te, îi vei permite norului să-ți cuprindă emoțiile şi să treacă pragul trupului tău, şi ar putea să-ți declanşeze simptome fizice. Dacă vrei să nu deschizi singur uşa vreunei boli, nu trebuie să te temi de nimic. Doar aşa vei continua să zbori nederanjat în albastrul cerului şi să atingi soarele ca înainte de acea explozie.

Deşi îi povestisem un vis care cuprindea probabil doar zece minute din faza mea REM, Morfeo îmi oferise o cronică detaliată a zilelor pe care le trăiam.

Poate că avea într-adevăr dreptate, tot ceea ce simțim face parte deja din noi şi nu putem să ne eliberăm doar cu ajutorul logicii şi al rațiunii.

Din acel moment mi s-a părut totul foarte simplu şi nu voiam ca inconştientul meu să sufere de pe urma concreteței gândurilor mele conştiente. Suntem obişnuiți să ne gândim că viața noastră de orăşeni ar fi simplă. Se pare că orice muncă ne face traiul mai uşor, dar dacă e doar o mare iluzie? Dacă nu e altceva decât un mod de a complica lucrurile simple?

Simțeam că trebuia să devin prieten cu inconştientul meu pentru a mă putea elibera de visele înspăimântătoare pe care le aveam uneori.

Vânticelul moale şi căldura soarelui îmi uscaseră complet pielea şi părul.

Am decis să mă îmbrac rapid şi să-mi pun ceasul la mână.

— Pleci? m-a întrebat Morfeo.

— Da, am răspuns, dar mi-a făcut plăcere să te întâlnesc.

— Şi mie mi-a făcut plăcere să vă cunosc... am vorbit şi cu motanul tău, mulțumesc, adăugă.

I-am strâns din nou mâna, l-am mai salutat o dată din ochi şi m-am îndreptat, însoțit de Joshua şi de zgomotul apei, spre cărarea pe care o văzusem din pârâu, exact în partea opusă a direcției din care venisem.

Mă simțeam mai bine după ce mă împrospătasem.

Poate că forța mea interioară, inconştientul, sufletul sau toate împreună mă invitaseră să mă purific în acel pârâu.

Parcurgeam atent cărarea care urca în linie dreaptă printre arbori, tufişuri, muşchi verde şi ghimpi.

VIII

M-am uitat la ceas în treacăt, de parc-aş fi ştiut deja ce oră e şi nu mi-ar fi păsat ce anume indică acul mai scurt al acelui mecanism. Trecuse de trei şi jumătate după-amiaza, şi în tot acel timp nu simțisem deloc foame.

Abia atunci mi-am dat seama că stomacul începea să mă doară, protestând împotriva creierului, acuzându-l de întârziere şi lipsă de atenție. Oare nu obişnuința e cea care ne condiționează mai mult decât orice şi ne obligă corpul să se comporte ca un ceas?

Am clătinat din cap şi m-am uitat la natura din jur, căutând ceva de pus în gură, dar vedeam doar iarbă, frunze, lăstari, arbuşti şi pini. Am decis să continui drumul, sperând că voi găsi ceva care să potolească foamea pe care o simțeam, şi probabil şi Joshua.

După doar câteva minute am găsit ceva care mi-a calmat lent agitația, aşa cum o picătură de anestezie pusă pe limbă te face să devii calm într-o mare de haos.

Eram la un pas de o parcelă întinsă şi spinoasă de zmeuri: parfumul lor inconfundabil şi roşul aprins al

fructelor care ieşeau în evidență printre ierburile din jur îmi stimulau şi mai tare apetitul. Nu am rezistat tentației imediate, am întins mâna şi m-am hrănit cu acel fruct ce mi se părea atât de pur şi de plin de viață: l-am smuls din strânsoarea frunzelor şi m-am delectat cu gustul său, strivind pulpa plină de suc parfumat. Era dulceagă, sucul său îmi potoli setea şi foamea: am cules mai multe din acelaşi arbust şi le-am supt la fel de lacom nectarul.

Uitându-mă în jur am văzut că erau şi alte plante, afini şi un tufiş plin de mure. Acele fructe de pădure, negre cu nuanțe de violet, mi-au amintit de plimbările pe care le făceam cu bunicul; lui îi plăceau mult. Am muşcat din ele. Ambele aveau un gust intens şi erau zemoase. Se copseseră cum trebuie şi vigoarea pe care o conțineau mi-a împrospătat buzele: percepeam puritatea cum nu o mai făcusem vreodată.

Sucurile pe care le cumpăram în mod normal de la magazin nu aveau nici pe departe gustul intens pe care-l simțeam în acel moment.

Mă gândeam la ce anume ar fi putut mânca Joshua, convins că el nu ar fi apreciat zmeura pe care, într-adevăr, o mirosea cu neîncredere. I-am pus câteva fructe pe iarbă, animalul le-a apăsat lejer cu lăbuța, apoi m-a privit înainte de a le mânca. I-am mai dat câteva, şi Joshua a mieunat, bucuros.

Eram conştient că banii şi utilitățile sunt fructele preferate ale celor care trăiesc jos, în oraş, reflectam la acest aspect şi mă gândeam cât de „orfan" este cel care nu reuşeşte să simtă emoții ca ale mele. Îl compătimeam.

Dar nu era o compasiune intensă precum mila, ci mai degrabă o senzație care mă îndurera şi pe mine constatând imaturitatea spirituală închisă în pieptul unor persoane cu necesități doar materiale.

Am înțeles că acei oameni purtau o povară mai grea decât cea a celor pe care îi întâlnisem în acele zile, pentru că trebuiau să aibă grijă nu doar de propria conştiință, ci şi de acel copil imatur şi mucos din inima lor, un copil greu de mulțumit, gata mereu să se smiorcăie dacă ceva nu-i era pe plac: un copil etern şi maltratat, căruia conştiința îi reproşa mereu câte ceva.

Conştiința acelor oameni reprezenta un blocaj pentru creşterea copilului interior, mofturos mereu şi convins că dragostea se poate cumpăra cu bani, primind de fiecare dată recunoştința ca şi cum ar fi meritat-o; asta pentru că nu exista comunicare cu lumea interioară.

Mă simțeam nesigur, dar o parte profundă din mine era sigură pe sine. Mă simțeam vlăguit, dar o parte din mine nu se mai simțise niciodată atât de puternică.

De ce mă atrăgeau atât de mult banii? De ce căutam să am din ce în ce mai mulți? Nu putea fi doar pentru a câştiga prestigiu, putere, pentru a mă simți mulțumit îndeplinindu-mi noi şi noi dorințe. Am înțeles că banii produceau în mine un alt efect: mă făceau să nu mă mai gândesc la moarte.

Cu cât câştigam mai mult, cu atât mă simțeam nemuritor, de parcă banii ar garanta trecerea spre „proiectele eterne". Mi-a fost mereu frică de moarte, de când eram copil, dar înțelegeam că ar trebui să-mi schimb punctul de vedere.

Teama mea de moarte era doar vârful ghețarului, dedesubt se ascundea adevăratul motiv al acestei senzații: nu acceptam faptul că mă născusem. Dacă aş fi acceptat sosirea mea pe lume, aş fi înțeles moartea ca pe o consecință necesară a naşterii.

Într-adevăr, natura umană e supusă morții, altfel nu ne-am naşte. Totul pare foarte complex, mai ales pentru că societatea noastră a renunțat la înțelepciune: una dintre

dovezi este lipsa discuțiilor despre moarte din dezbaterile publice de azi.

A discuta despre moarte nu înseamnă să vorbim despre ridurile bătrâneții sau despre energia misterioasă şi obscură ce ne descompune încet corpurile, doar pentru că sunt făcute din materie, conform cu descrierea limitată a medicilor legişti.

Discuțiile despre moarte ar trebui să fie despre imensitate, absolut şi despre nevoia de a le căuta.

Ar trebui să fie discuții despre lume fără a te considera parte din ea.

Libertatea de a vorbi despre moarte înseamnă înțelepciune.

Nu putem să apreciem soarele, dacă nu învățăm mai întâi să iubim prezența sa, de exemplu când suntem lipsiți de lumină în timpul unei furtuni. Aceasta era totalitatea pe care nu o pricepusem atunci, şi care acum se ivea atât de clar.

M-a cuprins o melancolie deosebită, simțeam tristețe pentru că idealizasem banul ca şi cum ar fi vital.

În schimb, uitându-mă în jur, mă cuprindea pacea.

— Jo, e un mare păcat că mulți dintre noi nu au văzut încă locuri precum acesta. Când mă gândesc că până acum câteva ore eram unul dintre ei...

Îmi venea să râd singur, tocmai îmi chemasem motanul cu un diminutiv: până în acea dimineață nu avea nici măcar un nume. Diminutivăm persoanele sau animalele când suntem siguri că ceva din ei va rămâne mereu cu noi, în intimitatea timpului care urmează să vină.

Am continuat să mă hrănesc cu zmeură, afine şi mure până când m-am săturat. Nu puteam să apreciez cu precizie cam cât drum făcusem în căutarea hranei, dar bănuiam că mă îndepărtasem destul de mult de pârâu, pentru că zgomotul apei nu-mi mai ajungea la urechi.

Iarba era bogată doar în anumite zone ale cărării. Era dovada prezenței umane: continuam să mergem, drumul era drept, dar nu reuşeam să văd prea bine ce era în fața noastră din cauza ramurilor care atârnau spre pământ, a tufişurilor şi a ferigilor care îmi apăreau în față, fiecare cu propriile culori.

De-abia aşteptam să văd ce urma să mi se mai întâmple; eram sigur că destinul, atât de imprevizibil în acele zile, îmi rezerva alte surprize.

Cărarea ducea la o pajişte foarte întinsă, de un verde strălucitor, care scotea în evidență albastrul cerului. Dincolo de ea, începea abisul şi priveliştea mă lăsa fără cuvinte.

În timp ce înaintam cu grijă pentru a înțelege la ce altitudine mă aflam, am văzut un om aşezat pe partea stângă a pajiştii, ocupat să privească orizontul.

Nu m-a auzit, stătea nemişcat, cu spatele la mine, şi se bucura de căldura soarelui.

Am decis să mă apropii şi să mă prezint.

Nu mai simțisem până atunci o presiune atât de intensă de a vorbi cu persoane necunoscute, dar voința mea interioară îmi schimbase obiceiurile.

— Bună ziua! am exclamat.

De data asta, Joshua a rămas cu un pas în urma mea.

Necunoscutul a răspuns după câteva secunde:

— Bună ziua! Ia loc!

M-am aşezat pe pajişte, în timp ce omul continua să admire priveliştea din fața lui.

Avea părul alb şi un pic rărit în anumite zone ale capului, liniile feței erau pronunțate, ochii căprui, gura cărnoasă, nasul un pic în sus şi urechile nu prea îndepărtate de laturile capului, pielea albă şi netedă, barba neîngrijită.

— Mă numesc Christian, am spus.

— Încântat, sunt Michelangelo. Aşa-i că nu ne-am mai întâlnit?

— Nu. E prima dată când vin aici, sus.

Continuă, cu un surâs care-i deschise buzele:

— Nu e niciodată prea târziu pentru a descoperi lucruri frumoase, nu-i aşa?

— Sper! am răspuns eu.

— E suficient să credem că e posibil mereu, pentru că într-adevăr e posibil, a confirmat, convins.

Atunci am întrebat:

— Vii des aici?

— Simt nevoia să mă bucur de puritatea şi energia acestui munte cel puţin de două ori pe săptămână.

Trecuseră puţine minute de când mă aşezasem pe pajişte, dar căldura puternică a soarelui începuse să dea naştere unor picături minuscule de sudoare care ieşeau din porii pielii mele.

— Cum de nu ţi-e cald? Se moare aici, parc-am fi în deşert...

— De obicei ajung în zori şi rămân până când privirea mea se află pe aceeaşi linie cu mingea enormă de foc, dar recunosc că azi am întârziat mai mult ca de obicei. La început nu reuşeam să-mi controlez impulsurile corpului, senzaţia de cald lupta cu determinarea mea de a rămâne aici, exact în acest punct al muntelui. Apoi am învăţat să devin tot una cu natura, colaborând fără să pretind că posed: am încetat să păstrez căldura şi am încetat să o mai simt, am înţeles cum să las să alunece energia soarelui fără să o opresc cu braţele, capul şi corpul meu; am învăţat să o las să treacă prin mine, eu sunt doar un transmiţător între soare şi această pajişte. Căldura ajunge la mine plecând din vârful firelor de păr şi e liberă să circule pentru a se întoarce pe terenul pe care stau aşezat sau lungit.

Nu înţelegeam la ce se referea Michelangelo şi despre ce mecanism vorbea; am pierdut câteva secunde reflectând atent asupra ultimelor sale cuvinte, dar, în ciuda celor mai

bune intenții, nu reuşeam să înțeleg complet ce anume voia să spună.

— Te rog, poți explica mai bine?

— Vezi, începu el, lumea e formată din energie; existăm datorită ei, putem crea combinații neaşteptate, locuitorii planetei se nasc şi mor. Nicio formă de viață nu se deosebeşte de alta din momentul în care comunică cu natura prin propria respirație: a respira înseamnă să faci dragoste cu lumea, ea intră şi iese din noi în mod continuu, natura ne oferă o parte din ea fără ca noi să ne dăm seama, şi noi o repunem în circulație cu ceva în plus, cu o combinație nouă de fiecare dată.

Ce anume permite ca iarba să crească, râul să curgă la vale, arborele să se înalțe şi vântul să sufle?

Ceea ce stă la baza oricărui lucru care ne alcătuieşte sau care ne înconjoară poartă numele de energie: sufletul nostru e o formă pură de energie, şi gândurile care ne trec prin minte trăiesc datorită ei. Soarele, care în acest moment îmi atinge corpul cu razele lui, transmite o mare cantitate de energie țesuturilor mele. Poziția membrelor mele e fundamentală pentru a putea primi energia care-mi e necesară şi a o lăsa apoi să alunece, rămânând în comunicare perfectă cu solul.

Fluxul este absorbit de corpul meu şi eu, datorită faptului că îmi concentrez atenția asupra brațelor şi a picioarelor întinse pe pământ, reuşesc să fiu un fel de conductor, mă încarc de energie pozitivă şi o las să treacă fără să o rețin: asta ma face să meditez şi să simt o recunoştință care mă face fericit. Vrei o dovadă? Uită-te la mâinile mele.

Şi-a întrerupt discursul exact în momentul în care începeam să devin sceptic: scenariul natural îmi transmitea pace, calmul şi liniştea lui Michelangelo erau într-un fel mulțumitoare, dar nu găseam o legătură logică între ce spunea el şi realitate.

— Mâinile tale? am întrebat, încruntându-mă.

M-am uitat atent la brațele sale pentru a înțelege ce anomalie au. Într-adevăr, avea mâini foarte mari, de un alb candid, şi degetele mi se păreau foarte lungi şi subțiri; dar nu observam nimic deosebit.

Michelangelo s-a ridicat extrem de calm şi a rămas nemişcat câteva secunde, stând cu spatele la mine.

— Ți-e cald? mă întrebă.

— Sunt plin de sudoare, am răspuns.

Omul s-a apropiat de mine: era foarte palid, în ciuda faptului că stătuse pe acea pajişte mult mai mult timp decât mine, şi nu avea nicio picătură de sudoare pe chip.

— Atinge-mi brațul!

Nu înțelegeam de ce-mi spunea să fac asta, dar eram curios să aflu ce voia.

Am întins mâna, îndreptând-o spre brațul său stâng şi, imediat ce l-am atins, m-am întrebat cu uimire cum de era atât de rece sub un soare atât de puternic. Nu am găsit nicio explicație logică, şi privirea mea se îndreptă spre cea sigură de sine şi veselă a lui Michelangelo.

Mi-am retras mâna.

— Ce ți-am spus? Căldura soarelui s-a plimbat printre venele mele şi s-a dus să facă parte din teren datorită podului pe care l-am creat cu mâinile mele.

Încet, omul mi-a arătat palmele. Erau foarte roşii, atât de diferite de paloarea feței, a gâtului şi a brațelor sale.

A întins coatele înainte, spre mine şi a ținut mâinile de parc-ar fi avut o minge mare între ele, în centru. Dacă degetele mari şi cele mici ar fi fost unite între ele, ar fi format un semicerc perfect.

Mi-a făcut un semn cu capul pentru a mă invita să observ acea parte goală închisă între mâinile sale, care stăteau la treizeci de centimetri una de alta: cu nehotărâre, am apropiat degetul meu de zona pe care o indicau ochii lui.

Am simțit imediat o căldură puternică.

Mi-am trecut tot brațul prin acea zonă şi am avut aceeaşi senzație.

Era ca şi cum toată căldura corpului său era închisă între mâinile lui.

Michelangelo a dat din cap, satisfăcut.

— Energia asta e a soarelui, nu a mea; e energia care a trecut prin mine şi pe care acum ai simțit-o între degetele mele.

Îndepărtă mai mult palmele şi lent, după ce le-a scuturat cu putere, le-a lăsat paralele cu şoldurile şi picioarele.

— Mi-ar fi plăcut să te întâlnesc pe malul pârâului, a spus, ai fi devenit şi mai palid.

Începusem deja să mă obişnuiesc pe acest munte şi nu-mi puteam ascunde emoțiile şi uimirea pe care acel om reuşise să le transmită părții raționale din mine.

— Dacă aş fi băgat mâinile în apă, după ce le-aş fi apropiat, continuă el, ai fi văzut ca nişte dâre de lumină ieşind din palmele mele.

— Ca nişte scântei?

— Exact! a exclamat. Polii electrici care compun energia acumulată de mine ar fi interacționat cu polaritatea diferită a celor acvatici şi totul ar fi dat naştere la ceea ce tu numeşti scântei.

Michelangelo explica totul cu simplitate, naturalețe şi cu un calm dezarmant: era imposibil să nu-l crezi sau cel puțin să nu devii interesat de ideile sale.

— Mergem să ne odihnim la umbra acelui pom? l-am întrebat.

Ne-am aşezat sub coroana piramidală şi am început, în sfârşit, să mă bucur de răcoare. Planta se afla în partea stângă a pajiştii, departe de acel abis şi foarte aproape de o cărare plină de pietre pe care nu o văzusem mai devreme.

Joshua a venit şi el spre noi, dar părea mai reținut decât de obicei, avea grijă să stea la distanță de Michelangelo, de parcă ar fi fost mai speriat de el decât de prăpastia pe care o privise cu obişnuita sa curiozitate.

— Vorbeşti de energie de parcă ai vorbi de Dumnezeu, de parcă ar fi ceva sacru, am continuat eu. E doar o impresie de-a mea? Nu mă gândesc la Dumnezeu de cel puțin douăzeci de ani, dar, de când sunt aici, mi se pare inevitabil şi nu ştiu de ce. Tu crezi în Dumnezeu? Oare Dumnezeu e energia de care spui?

Michelangelo a aşteptat câteva secunde înainte de a răspunde, de parcă ar fi vrut să fie sigur că nu mai voiam să adaug nimic; nu părea uimit de faptul că-i pusesem multe întrebări. Mă simțeam ca şi cum cineva dinăuntru apăsa pe accelerator fără ezitare şi mă transporta spre un adevăr pe care încă nu-l cunoşteam.

Mi-a răspuns cu reținere, țuguia buzele de parcă ar fi supt nectar cu un pai:

— Cred în Dumnezeu? Dacă eşti conştient că ceva există, nu e nevoie să crezi. Vezi, a crede presupune îndoială, posibilitatea dezicerii. Cine spune că are credință în ceva nu e sigur de acel ceva, doar presupune că e aşa. Eu sunt sigur, deci nu cred, ştiu ceea ce ştiu pentru că mă bazez doar pe ceea ce am experimentat şi cred că e adevărat. Nu e întâmplător faptul că nu te-ai gândit la Dumnezeu atât de mult timp: acolo unde trăim, în oraş, Dumnezeu e un obicei al trecutului, uneori se întoarce sub formă de ritual sau sărbătoare.

Deseori, cei care spun că au credință în Dumnezeu cred în ritualuri şi în morala lui Dumnezeu, dar nu vorbesc cu El, nu se ceartă cu El, nu Îl îmbrățişează pentru că nu Îl văd şi nu Îl simt. Pentru alții, Dumnezeu e mai ales un judecător, poate sosi în orice moment şi te poate duce cine ştie unde.

Însă Dumnezeu nu e în afara noastră, aşa cum suntem obişnuiți să credem, Dumnezeu e în noi, trăieşte în partea inconştientă din noi; şi neglijând-o e ca şi cum am neglija întreaga istorie a umanității din care ne tragem, e ca şi cum ne-am denatura. Într-adevăr, nu se poate substitui un arhetip atât de înrădăcinat, înscris cu foc în noi, cu tendințe noi care nu au vocabularul corect pentru a dialoga cu acea parte profundă a noastră. Asta se întâmplă pentru că rațiunea nu se poate deconecta de locul din care venim, aceea e parte din inconştient, partea ancestrală a omului care se leagă cu trecutul său de milioane de ani, parte care ne poate duce şi în infern, şi în paradis.

Simplitatea cu care Michelangelo trata aceste argumente era dezarmantă, nu mai auzisem de multă vreme pe cineva vorbind de Dumnezeu, şi totuşi cuvintele lui mi se păreau fireşti, în continuitate perfectă cu gândurile mele.

— O parte a inconştientului nostru e indiscutabil individuală, acolo fiecare-şi scrie propria istorie şi-şi plantează rădăcinile propriilor obiceiuri mai mult sau mai puțin conştiente, dar ştim cu siguranță că mai există ceva, un inconştient comun, cu un conținut universal: este istoria umanității care trăieşte în noi, în fiecare dintre noi. E o forță care recunoaşte că e acceptată doar dacă regăseşte forme comune cu care poate comunica şi cu care se poate conecta în acelaşi limbaj cu partea noastră ancestrală. Iată de ce, venind aici, te simți bine şi pui întrebări, pentru că priveşti ceea ce există deja de secole şi a rămas neclintit.

— Dacă trăieşte în noi, de ce nu suntem toți conştienți?

— Ai copii, Christian?

— Nu, ce legătură are asta?

— Gândeşte-te la copii... de ce li se spun poveşti, de ce li se povestesc mituri?

— Pentru că şi le amintesc uşor, sunt simple.

— Eşti pe aproape... dar de ce şi le amintesc aşa?

— Pentru că sunt uşoare?

— Acesta nu este un răspuns. Sunt uşoare pentru că sunt pline de arhetipuri, de forme elementare care apar pretutindeni, în orice parte din lume: sunt forme originare care aparțin structurii ereditare a psihicului nostru.

Noi credem că le dăm copiilor noştri material din care să învețe ceva, de parcă aceştia ar fi tabula rasa, dar sarcina noastră e doar să reactivăm structurile ereditare. Nimeni nu poate învăța, dar toți pot reactiva şi dezvolta ceva ce încă nu a fost încheiat.

— Deci Dumnezeu?

— Dumnezeu e cel mai puternic arhetip al inconştientului, retrogradat în ultimii ani ai istoriei umane din cauza unor meschine interese comune.

Vedem cu toții daunele acestui comportament necugetat: uciderea planetei, ura care cuprinde lumea, distrugerea legăturilor sociale, criza climatică, defrişările continue, pentru a face loc unor opere neterminate.

Cine promovează această distrugere crede că elimină doar elemente din exteriorul său, dar adevărul e că le distruge şi pe cele din interior, poluându-şi lumea interioară. Acest comportament este fructul sadic al micilor autosabotaje care hrănesc constant impulsul natural spre moarte al omului.

Sunt deteriorări produse de ei înşişi; în consecință, apar boli fizice şi psihice incurabile: zâmbetele şi petrecerile se preschimbă curând în suferințe teribile atât pentru ei, cât şi pentru generațiile următoare.

Ce se va întâmpla dacă cei mici nu vor mai putea oglindi inconştientul lor în ceva atât de familiar cum e natura? Vor bâjbâi prin întuneric, nu se vor simți niciodată acasă: inconştientul lor va continua să iasă, căutându-şi propria casă, fără a găsi acele imagini comune şi familiare care reprezintă rădăcina umanității şi care trăieşte etern pe această planetă. Din cauza asta vor risca să nu cunoască

puterea dragostei necondiționate, ea se construiește pe baza darului primordial primit de noi, se naște din armonizarea dintre lumea exterioară și cea interioară.

L-am întrerupt pe Michelangelo și am întrebat:

— Deci tu crezi că imaginile vin mai întâi spre noi, că sunt prezente în fiecare ființă umană și că au o mare putere în viața noastră?

— Nu sunt chiar imagini, răspunse el, ci mai degrabă forme preconcepute care devin imagini doar când trec din inconștient în conștient. Imaginea face parte din reprezentarea individuală, nu din cea colectivă.

— Parc-ai fi un magician, am spus fără să mă gândesc prea mult, iar cuvintele îmi scăpaseră de pe buze fără să mă fi întrebat cum ar fi interpretat asta interlocutorul meu. S-ar fi putut simți jignit, închipuindu-și că-l consider o persoană care vrea să-și păcălească semenii.

În schimb, a spus cu mulțumire:

— Înseamnă c-am reușit.

— Ce anume?

— Să mă explic. Nu credeam să fiu atât de explicit cu atât de puține cuvinte: ai văzut în mine unul dintre cele mai vechi arhetipuri.

— Magicianul?

— Desigur, magicianul e un arhetip care însoțește istoria umană de mii de ani, e prezent în orice parte a lumii și în orice epocă: propria-ți conștiință i-a dat acestei forme un chip, asemănând-o cu mine. Vezi, Christian, ceea ce noi numim rațiune nu se naște de la sine, autonom, are nevoie să fie creată. Și cine o creează? Cine, în lumea noastră interioară, o poate aduce la viață, dacă nu inconștientul, care e partea noastră cea mai intimă și mai profundă? Acum ești în contact cu arhetipul interior al magicianului.

— Însă el e considerat deseori un șarlatan...

— Ăsta e gândul conştientului tău, care a venit pe lume în ziua în care te-ai născut, dar o parte din inconştientul care produce arhetipuri are milioane şi milioane de ani. Eşti într-adevăr convins că pentru acea parte din tine magicianul e un şarlatan? Nu simţi ceva familiar în timp ce mă asculţi? Nu ţi se pare că ai mai avut cândva senzaţia că ai descoperit ceva, aşa cum o faci acum?

Avea dreptate, efectiv avea dreptate: în timp ce vorbea, totul mi se părea mai clar, dar imediat după aceea m-am simţit din nou confuz.

— Asta înseamnă că şarlatanii profită de oameni, personificând arhetipul magicianului?

— Mecanismul profund care stă la baza nevoii de mister, de magie e şi mai viu în oameni de când s-a renunţat la arhetipul lui Dumnezeu: raţiunea se iluzionează că c-ar descurca şi fără, dar inconştientul nu, niciodată.

— Adică am fi nişte pioni în mâna inconştientului?

— Răspunsul e da, însă doar dacă nu înfruntăm drumul cunoaşterii de sine, trecând prin mlaştinile, colinele, deşerturile şi munţii înzăpeziţi ai inconştientului. Putem să anihilăm presiunea teribilă a conştientului doar dacă devenim noi înşine, cunoscând acea parte întunecată din noi pe care nu facem decât să o negăm, prefăcându-ne că nu există. Dacă o aducem la lumină sau dacă se dezvoltă completându-ne sau dispărând, micşorăm astfel intensitatea presiunii sale asupra conştientului. Vrei o dovadă a existenţei inconştientului?

Mă gândeam că i se potriveşte bine arhetipul de magician. Părea că materializează din nimic adevăruri greu de înţeles.

— Sigur că da.

— Unde sunt toate lucrurile pe care le cunoşti, dar la care nu te gândeşti în acest moment?

Aş fi putut da mii de răspunsuri, aş fi putut examina în faţa lui rolul memoriei, dar fiecare dintre aceste răspunsuri

ajungeau până la un anumit punct, după care ar fi fost nevoie de altceva. Înlănțuirea ştiințifică a evenimentelor nu-mi părea perfectă, raționam în termenii „un pic mai departe ca ieri” sau „un pic mai în urmă ca ieri”, dar ziua de mâine ar fi putut anula într-o nanosecundă orice lucru în care credeam, aşa cum făcea un magician în secolele precedente.

— Dar toate lucrurile la care ai renunțat, Christian? Ceea ce crezi că ai uitat, dar îți luminează brusc rațiunea şi te face să-ți schimbi opinia asupra lucrurilor? În inconştient nu e doar trecutul, nu e doar prezentul, dar e şi viitorul. Conştientul nostru e în urmă cu cel puțin cinci ani față de inconştientul nostru.

Michelangelo a început apoi să-şi mişte din nou brațele cu rapiditate, îşi rotea încheieturile mâinilor ținând pumnii închişi, apoi îşi întindea degetele.

Imediat după asta le scutură spre pământ, fără să mă scape din ochi.

— Ca să ne întoarcem la mâinile mele care te-au impresionat, toți au capacitatea de a acumula energie şi de a se încărca cu ea, transformând-o în energie psihică. Toți ar putea fi în măsură să transmită această forță vitală altora, dacă ar învăța cum să o lase să curgă în mod liber. Fiecare celulă a organismului nostru trăieşte datorită energiei care o înconjoară şi, dacă această forță se micşorează, atunci şi procesele chimice încetinesc, în consecință, se strică sistemul care ne guvernează corpul. Primirea energiei solare pentru a o lăsa apoi să curgă redă echilibrul interior mai mult decât orice obicei sau obsesie mondenă.

Nu eram pregătit să accept tot ceea ce spunea, îmi scărpinam capul, muşchii feței mi se încordaseră de parc-aş fi vrut să-i transmit cât de uimit eram.

Michelangelo a încetat să vorbească şi m-a privit, aşteptând un semn din partea mea că aş fi înțeles sau că aş fi avut nevoie de alte explicații.

— Cum ai descoperit că ai aceste capacități?

— Eu nu am descoperit nicio capacitate şi nu am nimic în plus față de tine, doar că am acceptat ceea ce ne locuieşte în mod natural de la începutul timpurilor. Ceilalți sunt cei care au extirpat această parte din ei. M-am gândit deseori la natură şi la esența noastră, încă de când eram copil găseam asemănări: nu m-am mulțumit niciodată cu ideea că pământul e un loc plin de pericole, aşa cum ni se transmite din primele luni de viață, arătându-ne că ar trebui să ne temem de alții, de ambient, de viitor. Poate că singura mea capacitate a fost să înțeleg că tot ceea ce mă înconjoară e menit să-mi insufle o teamă lichidă, difuză şi fără chip, care poate să apară în orice mod, la orice oră din zi şi din noapte.

Am căutat mereu ceva dincolo de materialismul şi raționalitatea cunoaşterii: pe când eram copil mă aşezam pe colină şi simțeam o bucurie imensă stând singur şi privind natura, acesta era spectacolul meu favorit.

Cu mintea şi cu fantezia călătoream în locurile cele mai greu de imaginat.

Odată terminate studiile, m-am transferat în oraş şi m-am căsătorit cu Anna, care este încă soția mea după mulți ani şi pentru care simt o iubire profundă şi un respect plin de fericire.

În mijlocul haotic al obligațiilor din oraş, am înțeles repede că în mine exista încă acel copil care se aşeza pe colină, şi într-o zi am încetat să mai opun rezistență. Soția mea suferea de dureri de cap puternice şi frecvente, zeci de specialişti au căutat să pună capăt problemei care-i condiționa viața atât de grav: fiecare medic îi dădea o altă rețetă, schimbau medicamentele, dar rezultatele erau mai mult sau mai puțin aceleaşi. Într-o zi i-am vorbit soției

despre acel copil interior care dorea să se întoarcă pe colină să privească soarele şi să dea frâu liber fanteziei: am convins-o să vină cu „noi”. A avut încredere în mine, chiar dacă totul i se părea neobişnuit.

Am venit aici împreună prima oară, acum mulţi ani, ne-am aşezat exact în locul în care ne-am cunoscut şi am meditat împreună. În acea zi a simţit, pentru prima oară, o energie neobişnuită la nivelul degetelor, o furnicătură ciudată. La început m-am gândit la un simptom al unei boli grave, apoi m-am relaxat. Mi-am pus palmele pe capul soţiei mele şi i-am spus să se concentreze. „Eşti nebun?” m-a întrebat ea, uimită. I-am spus să mă lase să fac ce aveam de făcut. Anna a închis ochii şi a încercat să se relaxeze până când a început să zâmbească. Mărturisesc că am avut o viziune: un copil aşezat să privească natura luxuriantă a colinelor înflorite.

Michelangelo era vizibil emoţionat povestind acele evenimente atât de personale. Ochii lui mari şi căprui s-au umplut de lacrimi, şi eu i-am pus prieteneşte mâna pe umăr. Nu se ruşina să-mi arate cât e de emoţionat, şi asta a fost decisiv pentru mine: acela era locul în care trebuia să stau, totul era atât de evident. Eram la locul potrivit în momentul potrivit.

— Mulţumesc, mi-a făcut mare plăcere să te cunosc.

— Şi eu îţi mulţumesc, Christian.

L-am chemat pe Joshua, care stătea încă la distanţă de noi, şi ne-am îndepărtat în grabă de arborele sub care stătusem, îndreptându-ne curajoşi spre cărarea acoperită cu pietre care continua urcuşul.

Mi se părea că recunosc acel drum care ducea spre vârful muntelui.

Recunoşteam toate drumurile care mi se deschideau în faţa ochilor, îndoielile precedente erau din ce în ce mai ascunse în inconştient.

Deveniserăm şi Joshua, şi eu oaspeţi ai înălţimilor.

IX

Călcam cu grijă pe terenul din ce în ce mai stâncos: părea un puzzle, pietrele mai mici se încastrau sub cele mai mari prin contactul cu pământul nisipos; smocuri de iarbă de mărimi diferite se iţeau ici, colo, rezistente la ariditatea solului.

După vreo douăzeci de paşi am avut senzaţia că cineva ne observă. Am mărit pasul şi, după câţiva metri, am văzut o persoană cu braţele strânse la piept, era cu spatele spre noi şi cu faţa spre abis, sub acel cer albastru.

Avea un aspect feminin. Părul lung şi negru se odihnea, ondulându-se, pe umerii mici: puteam să-mi dau seama că oasele erau delicate sub haina verde închis fără mâneci, atât de lungă, de-i ascundea şi picioarele. Braţele îi erau acoperite de o bluză albă care ieşea de sub haină şi ajungea să se încurce printre degetele mâinii, acoperindu-i palmele.

— Hei! am strigat.

Nu am primit niciun răspuns. Femeia nu şi-a schimbat poziţia.

Am continuat cu voce mai puternică:

— Mă auzi? Cu tine vorbesc!

Femeia s-a întors şi am rămas uimit de frumuseţea ei: nu mai văzusem niciodată atât de multă armonie între liniile chipului şi dulceaţa pură a unei priviri fără vârstă şi fără timp. Era de o frumuseţe plină de graţie, dar nu precum cele văzute pe calendare sau pe reţelele sociale, ca să fiu mai clar. Era ca şi cum aspectul ei ar fi folosit un alfabet necunoscut mie până atunci, dar reuşea să se facă înţeleasă mai bine decât oricine, trecând de fiecare barieră a fragilităţii mele umane.

Nu mă simţisem aproape niciodată nepregătit să încep un dialog, mai ales dacă în faţa mea era o femeie: în oraş mă bizuiam pe o mare siguranţă de sine.

Dar, de data aceasta urma să fie diferit, nu reuşeam să fac nicio legătură între sex şi acea viziune feminină atât de atrăgătoare pentru mine. Sexul, inclusiv ideea de sex, era o scurtătură pentru a supune la probă o posibilă alchimie relaţională, dar în acel moment părea că dispăruse orice posibilitate de acest fel, inclusiv cea imaginară.

În secundele în care ea se răsuci spre mine, fără să-mi dau seama ce anume se întâmplă, m-am eliberat complet de acel Christian cu care alţii puteau să relaţioneze. Am devenit luminos în interior, de parcă un magnet ar fi început să acţioneze chiar atunci, recunoscând în privirea ei ceva ce văzusem deja cu milioane de ani în urmă, dar care mi se ascunsese chiar din ziua naşterii mele.

Am crezut că acea femeie ar putea fi o halucinaţie; m-am întors spre Joshua, şi el mă privea cu stupoare; am înţeles că pentru el nu era nimic deosebit, o privea ca pe toţi ceilalţi, dar nu era nici atras, nici deranjat de ceva, pur şi simplu convieţuia cu acea viziune.

Femeia nu părea să fie uimită de reacţia mea, era foarte calmă, şi ochii ei plini de pace mă observau, însoţind fiecare secundă sau minut care mi-ar fi fost necesare pentru a mă întoarce la deplinătatea facultăţilor mele mintale.

În oraş se foloseşte expresia „dragoste la prima vedere” pentru a indica un *blackout* sentimental care prezice începutul unei relaţii sau al unei obsesii pentru o altă persoană. Dar nu asta simţeam. Nu eram atras fizic de ea, nu doream să o ating, nici să o îmbrăţişez sau să o mângâi, nici nu mă puteam gândi să facem dragoste sau sex.

Observând-o, simţeam doar că totul era deja desăvârşit. În acel chip recunoscusem o parte din mine care-mi lipsea, de parcă atunci s-ar fi completat miezul personalităţii mele.

— Eşti reală, sau înnebunesc eu?

— De ce n-aş fi reală?

Vocea ei era calmă şi caldă, iar buzele ei s-au deschis brusc într-o expresie zâmbitoare.

— Nu ți-e teamă să stai aici singură?

— De ce ar trebui să-mi fie? Nu proiecta temerile tale asupra mea; dacă ți-e frică de ceva, gândeşte-te câtă putere dai acelui lucru. Preocupările tale de ieri au folosit la ceva: temerile ne îndepărtează de viitor, dar viitorul pe care-l aşteptai cu strângere de inimă e prezentul pe care-l trăieşti acum. Ți-a folosit la ceva teama pe care ai simțit-o pentru acest viitor?

Nu ştiam cum să răspund, pentru că nu aş fi vrut să se simtă jignită, voiam doar să o fac să înțeleagă că mă preocupam pentru binele ei, dar aş fi putut să par un biet machist.

— Pentru că stai aici, singură...

— Suntem toți singuri, în termenii în care gândeşti tu... răspunse ea cu simplitate.

— Dar eşti o femeie singură, în mijlocul unei păduri, pe munte...

— Uită-te în jur, mi-a spus, eşti sigur că suntem în pericol mai mare aici decât acolo, jos?

Se întoarse din nou spre orizont, cu spatele la mine.

— Scuză-mă, nu voiam să te supăr, înțeleg cum ai interpretat vorbele mele.

— Aici nu e nicio amenințare psihologică, a continuat ea, nimeni nu încearcă să-mi transmită spaime inconsistente pentru a mă putea şantaja în schimbul siguranței, nimeni nu poate alege pentru mine modul în care trebuie să mă port, nimeni nu mă poate face să mă simt nelalocul meu. Şi ştii de ce?

Pentru că aici am nevoie doar de mine însămi.

— Vin pentru prima oară aici, i-am spus eu.

— Ştiu, mi-a fost suficient să te privesc ca să-mi dau seama.

Mă simţeam privilegiat să pot vorbi cu ea, dar, dacă analizam această senzaţie în mod raţional, explicaţia îmi scăpa printre degete precum picăturile de apă.

— Ai spus că aici ai nevoie doar de tine însăţi. Se poate trăi bine doar cu noi înşine? Stai să explic mai bine: mie-mi place să fiu singur, dar până la un punct. Nu putem să trăim fără ceilalţi, nu crezi?

— Desigur, dar, pentru a ne simţi bine alături de ceilalţi, trebuie să ne simţim bine mai întâi cu noi înşine. Ceilalţi pot deveni complementari nouă, nu o oglindă de imitat sau de judecat. Când simţi nevoia să judeci pe cineva înseamnă că nu ţi-e bine cu tine însuţi. Eu sunt viaţa mea, dacă mi se pare greu de suportat, înseamnă că mi-este greu să mă suport pe mine însămi.

Uită-te la cei de jos: oamenii îşi sunt necesari unul altuia, dar scopul lor e să fie triumfători asupra celor mai slabi decât ei. Dacă ar înţelege că lupta e interioară şi că acel „afară” e doar o consecinţă, viaţa lor s-ar schimba drastic.

Judeci pe cineva? Nu judeci acea persoană, ci acea caracteristică din tine pe care crezi că o poţi extirpa arătând cu degetul. Însă nu faci altceva decât să-i dai mai multă putere.

— Şi cum se poate renunţa la a judeca?

— Intrând în uniune cu tot ceea ce este: vei bea sângele tău şi vei mânca propria carne, apoi vei vedea că şi relaţiile cu ceilalţi se schimbă.

— Astfel se pot evita relaţiile disfuncţionale?

— Astfel eviţi să ratezi întâlnirea cu propriul suflet.

— Ce înseamnă asta? am întrebat, confuz. Scuză-mă, nu reuşesc să înţeleg, ce legătură are sufletul?

— Fiecare bărbat are deja în sufletul său imaginea unui prototip de femeie care însumează toate experienţele

adunate de-a lungul timpului în ceea ce priveşte sufletul feminin. E o imagine interioară pe care o are fără să ştie, dar o va proiecta asupra femeii pe care o iubeşte. Dacă bărbatul se cunoaşte pe sine, imaginea pe care o proiectează e limpede şi podul care se creează între cei doi iubiți e curat, uşor de trecut în orice moment, va reuşi să reziste unor furtuni şi cutremure. Însă, dacă ceea ce proiectează e murdărit de ideile mulțimii, de acel „fac ceva ca să obțin ceva” şi nu de „fac ceva pentru a cunoaşte mai profund”, relația se poate dezechilibra în orice moment. Acelaşi lucru e valabil şi pentru femeie: are în sine imaginea prototipului de bărbat care e un fel de sinteză a tuturor experiențelor speciei umane legate de sufletul masculin.

— Deci fiecare bărbat are deja o femeie în interior, şi fiecare femeie are un bărbat în interior?

— Imaginea pe care o avem în interior e reală, deci da. În fiecare bărbat e şi o femeie, în fiecare femeie e şi un bărbat, un fel de bisexualitate psihologică, desigur că nu are nicio legătură cu sexul. În psihicul nostru avem posibilitatea de a ne completa, dar probabil că e un detaliu pe care nu reuşeşti să-l vezi. Ştii cum se cheamă această imagine ideală de care orice persoană are grijă?

Am făcut semn din capul că nu.

— Se numeşte suflet, continuă ea. Şi atunci când îl recunoaştem în alt bărbat sau în altă femeie ne simțim cuprinşi de extaz: doar atunci până şi cei mai raționali cedează în fața frumuseții şi a forței lumii interioare.

— Vrei să spui că sufletul unui bărbat e feminin, şi sufletul unei femei e masculin?

Ea s-a întors spre mine, zâmbind. Aproape că uitasem cât de seducător era chipul ei pentru mine; mă obişnuisem să-i privesc culoarea părului şi haina ei verde ca iarba luxuriantă.

M-am cutremurat din cap până în picioare. Era ca şi cum aş fi vorbit cu cineva care dădea exact răspunsurile ascunse în fortăreața mea interioară, un loc pe care-l credeam impenetrabil.

Joshua a venit în fugă spre mine şi a început să se învârtă printre picioare, cerând o mângâiere. M-am aşezat pe pământ şi l-am luat în brațe.

— Joshua, dar cum faci tu să percepi schimbarea mea de dispoziție atât de exact?

— Pentru că te iubeşte! a intervenit femeia.

Am privit-o din nou. Mă simțeam mai puțin singur cu Joshua în brațe, de parcă şi el ar fi încercat aceleaşi senzații în fața unui miracol al naturii precum cel din fața mea. Ştiam că pentru el nu era aşa, dar simțeam că motanul voia să mă însoțească prin toate etapele interioare prin care treceam, de parc-ar fi ştiut că îmi este indispensabil. Avea o privire atât de înțelegătoare, atât de afectuoasă, încât mi se părea că surâde pe sub mustățile sale albe.

Observam femeia în tăcere, nu-mi era ruşine, şi nici ei, am strâns ochii pentru a mă putea concentra mai bine şi a înțelege secretul atracției atât de puternice care ne lega.

Am întrebat-o:

— Aşa-i că noi doi ne-am mai văzut undeva?

— Nu cred! a răspuns repede.

— Şi totuşi... ceva îmi spune că ne-am mai întâlnit.

— Vin de departe, îmi spuse, nu trăiesc prin apropiere şi sunt pentru prima dată pe acest munte.

— Şi tu?

Mi se părea tare ciudată constatarea asta.

— Se pare că-l cunoşti bine.

— Odată ce-ai memorat harta, poți merge şi cu ochii închişi.

Mi-am luat brusc privirea de la ea şi m-am întors: pomişorul strâmb şi aplecat pe care-l văzusem imediat ce

ajunsesem acolo îmi amintea ceva. Nu doar că o mai văzusem pe acea femeie, dar şi copacul îmi era familiar, şi vânticelul, ba chiar şi pietrele pe care călcam; visasem deja toate astea.

Nu eram sigur că văzusem totul exact aşa, poate că era un pic diferit, poate că nu, dar avea legătură cu un vis pe care-l avusesem cu mult timp în urmă; ipoteza mi se părea plauzibilă. Imediat mi-am amintit altceva, am devenit conştient de un fapt ascuns în visele mele din timpul fazei REM a somnului: deseori se întâmpla să vorbesc cu femei. Concentrându-mă un pic, mi-am mai adus aminte de diferite circumstanțe onirice în care primisem sfaturi în toată puterea cuvântului de la figuri feminine. Majoritatea erau femei foarte frumoase, tinere, dar mature din punct de vedere spiritual, aveau aceeaşi privire dulce şi sigură de sine ca şi ochii pe care-i fixasem extaziat cu câteva minute mai devreme. Mă simțeam întreg ascultându-le, păcat că uitam totul imediat ce mă trezeam.

De ce aceste amintiri fuseseră puse într-un colț?

De ce trebuia să dispară acea senzație de împlinire şi mulțumire, atunci când eram ghidat doar de conştient?

Am exclamat în grabă:

— Am înțeles, cred că te-am visat!

— Crezi? Vrei să mă flatezi?

— Nu în acel sens, sau poate nu doar în acela, nu cred că am exprimat exact ceea ce voiam să spun...

— Acum trebuie să plec.

— Te rog, mai poți rămâne un pic?

— Nu pot, aş vrea, dar chiar nu pot.

— Cel puțin spune-mi cum te numeşti...

— Mă numesc *Ψυχή* (*Psyché*).

Era ca şi cum acea femeie ar fi descoperit brusc că putea muri, mi se părea intimidată, grăbită; nu mai era atât de calmă, atât de dulce şi de înțelegătoare.

Mi-a zâmbit şi a plecat repede, făcându-se nevăzută în câteva clipe.

A fost întâlnirea cea mai ciudată din viața mea, am înțeles că urma să mi-o amintesc mereu şi că voi reflecta la ea multe zile pentru a înțelege semnificațiile pe care doar arta introspecției le-ar fi putut aduce la lumină.

Între noi erau prea multe cuvinte nespuse, dar pe care imaginile interioare ni le făcuseră amândurora vizibile.

Am perceput brusc că exista o sincronizare cu acea femeie, poate că asta a speriat-o. Era acea teamă despre care declara că ştie să o domesticească precum o zeiță.

M-am gândit din nou cât de limitați suntem folosind doar logica sau ştiința pentru a interpreta ceea ce se naşte în noi în fiecare zi. Am putea oare să ne considerăm ființe umane fericite dacă am descoperi că un univers e compus dintr-un anume element chimic, şi nu din altul, sau dacă am fi siguri că facem parte dintr-unul dintre infinitele sisteme solare?

Mi-a venit în minte saltul pe care gândirea umană l-a făcut atunci când, datorită încăpățânării lui Galileo Galilei, s-a demonstrat ştiințific că sistemul copernican e adevărat.

Într-adevăr, sistemul ptolemaic garanta omului o poziție privilegiată față de întregul univers: conform teoriei lui Ptolemeu, Pământul era în centrul sistemului solar pentru ca oamenii să fie protejați de privirea Domnului.

Dar Galilei, între secolele al XV-lea şi al XVI-lea, a îndreptat ocheanul spre bolta cerului şi a confirmat teoria copernicană, dând naştere unei revoluții externe şi interne a omului, ajungându-se până la persecutarea şi reprimarea aşa-zişilor eretici doar pentru că susțineau că acea teorie era corectă. Dovezile erau de partea lui Galilei, şi totuşi a fost persecutat şi ucis; aceeaşi soartă au avut-o şi alți oameni care deschideau mintea celor care trăiau în acea epocă.

Respingând definitiv teoriile lui Aristotel şi Ptolemeu, Statul şi Biserica au înfruntat alte răsturnări de paradigme seculare transmise de bunici nepoţilor lor.

Au continuat să afirme că natura are un caracter definitiv, că planetele şi satelitul numit Lună nu au o mişcare proprie; ceea ce nu puteau accepta cu niciun chip era că omul nu ar fi în centrul atenţiei divine, ci că Soarele s-ar afla în centrul universului.

De puţin timp, celebrul fizician italian a fost reabilitat, şi Biserica i-a recunoscut inocenţa, menţionând totuşi că ştiinţa nu poate oferi o cheie de lectură a textelor sacre.

Oricine descoperă ceva nou şi revoluţionar în interiorul său trebuie să înfrunte autocenzura: fiecare dintre noi are în sine un Galileo şi demoni care i se învârt în jur, pălăvrăgind în mod maliţios, respingând orice şansă de succes.

În timp ce încercam să aprofundez toate astea, am fost distras de mişcarea neobişnuită a unui arbust, nu departe de capătul pajiştii.

Am văzut un om care fugea pe cărarea pe care mersesem înainte s-o întâlnesc pe acea femeie fascinantă.

Bărbatul ajunsese rapid la capătul porţiunii de urcuş acoperite de pietre.

Purta o pălărie neagră care-i acoperea ochii şi era îmbrăcat în negru.

Altceva nu am mai reţinut.

M-a tulburat vederea lui, instinctul mi-a spus să-l urmăresc, şi raţiunea a cedat fără să opună rezistenţă.

L-am pus pe Joshua pe pământ şi am început să merg.

Urmele mele se pierdeau prin mijlocul pădurii.

X

Bărbatul acela se comporta ca un fugar; o luase cu hotărâre pe cărarea ce ducea spre vârful muntelui.

Nu era simplu să înţeleg care era poziţia mea, pentru că drumul nu era drept, ci cu părţi discontinue, ascunse mereu de plante care respirau aerul din jur precum nişte plămâni, oferind ulterior aer proaspăt mie, lui Joshua şi oricărui alt oaspete.

Paşii noştri grăbiţi ridicau un nor dens de pulbere şi ţărână care acoperea culorile drumului; am început să tuşesc pentru a mă elibera de praful pe care-l respirasem.

Astfel am ajuns la o stâncă înaltă cam de trei metri, care împărţea cărarea în două: o parte continua, şerpuind înainte, cealaltă ducea la o pajişte plină de flori şi de arbori mici.

Am privit peisajul cu atenţie: imaginea mi se înfăţişa fragmentată, pentru că tot clipeam din cauza încordării. M-am decis să mă uit după omul acela pe pajişte; un vânt uşor începuse să-mi agite tricoul în timp ce mă îndreptam spre zona neexplorată. Iarba era foarte înaltă şi înaintam cu dificultate, dar până la urmă l-am văzut aşezat pe pământ, aproape camuflat acolo.

Ochii lui mă fixau deja când eu am reuşit să-mi dau seama de prezenţa lui.

M-am apropiat, încercând să nu las să se vadă niciun pic de nesiguranţă, incertitudine sau îngrijorare, şi l-am salutat:

— Bună seara!

Bărbatul a rămas nemişcat şi continua să mă privească imperturbabil.

Joshua se oprise la începutul cărării, nu păşise încă prin iarba înaltă. Pentru prima oară îl vedeam neliniştit, ceva sau cineva îl îngrijora.

După mai multe secunde de aşteptare, omul vorbi:

— Nu înțeleg de ce ești atât de agitat... De la distanța de cinci metri care e între noi reuşesc să aud cum îți bate inima; rațiunea ta nu se poate împotrivi inimii.

Nu am răspuns. El s-a ridicat şi mi-a dat mâna, întinzându-se spre mine.

Era voinic şi purta pantaloni de culoare deschisă, dar nu vedeam pălăria neagră pe care-o purta necunoscutul pe care-l urmărisem. Poate că nu era el acel bărbat?

I-am strâns mâna şi am văzut că în cealaltă ținea un caiet galben şi un pix.

— Încântat de cunoştință, sunt Dante! se prezentă el.

— Dante? am întrebat, curios. Precum marele poet?

Omul mi-a zâmbit şi, rămânând în picioare, s-a rezemat de trunchiul copacului de lângă noi şi mi-a spus:

— *Nomina sunt omina*, zic latinii. Numele sunt premoniții.

Eu am exclamat puternic:

— Adam!

De ce rostisem acel nume? De ce mințisem? Nu mă chema Adam şi nici nu cunoscusem pe cineva care să poarte acest nume. Pronunțasem literele din grabă, fără să conectez rațiunea la tensiunea mea interioară.

— Ai un nume foarte important, zise Dante. Adam înseamnă „născut din pământ" sau „omenesc". A fost primul om pe care l-a creat Dumnezeu după chipul şi asemănarea sa, plăsmuindu-l din lut. Ştiai?

Dante părea să fie foarte sigur pe sine, şi caracteristica asta era în complet dezacord cu nesiguranța mea şi cu neliniştea pe care o simțeam când îl priveam.

— Să fiu sincer, nu cunoşteam semnificația numelui! am admis eu.

— Nu ai avut niciodată chef să cunoşti ceva în plus despre cuvântul pe care-l auzi atât de des de când te-ai născut? Gândeşte-te, numele de botez e cuvântul pe care-l

auzim de cele mai multe ori, şi totuşi sunt persoane, ca tine de exemplu, care nici măcar nu se întreabă de unde vine...

— Eh, dacă vrei să ştii cu adevărat, numele meu real e Christian, cel pe care l-am spus mai devreme îl folosesc numai când vin în locul acesta.

Dante izbucni într-un râs copios, de i se vedeau dinții şi cerul gurii.

— Carevasăzică eşti incognito pe aici?

— E un lucru obişnuit ca atunci când vii pe muntele ăsta să-ți schimbi numele, aşa cum ai făcut şi tu, cu siguranță Dante nu e numele tău de botez!

M-am justificat eu.

— Ce tot spui? zise, frământându-şi mustățile gri-roşcate.

Căută cu mâna portofelul şi-şi întinse mâna spre mine, spunând:

— Uite actele mele.

Într-adevăr, îl chema Dante.

Am suspinat lung.

Dar el adăugă:

— Dacă vrei, îți spun ce înseamnă numele tău adevărat: „Cel care trăieşte urmând calea lui Cristos.” E ciudat că tu ai optat ulterior pentru Adam. Ai făcut o alegere minunată.

Tăceam. Aveam senzația că aş fi priceput fără să fi înțeles cu adevărat.

Ceva din interiorul meu îi dădea dreptate, dar mi se părea diferit de toți ceilalți.

— Pot să te întreb ceva? i-am spus acelui om sigur pe sine, intransigent şi temperamental. Ce anume scrii în caiet?

— Doar ceea ce văd. Încerc să fac un fel de *selfie* modului în care mă simt, utilizând combinații de cuvinte care ar putea să mă facă să retrăiesc atmosfera acestui loc atunci când voi fi departe de el. Ştii cum e, în oraş poți să tai cu cuțitul ignoranța.

Bărbatul acela era într-adevăr un tip curios: avea ceva profund în el, era un suflet sensibil, şi totuşi mi se părea ciudat felul în care vorbea. Nu semăna cu ceilalți oaspeți ai muntelui, conform unei anumite logici, ar fi trebuit să stea mai spre poalele muntelui, nu spre vârf.

Care era logica după care aş fi putut judeca o persoană după altitudinea locului în care se plimbă? Aşteptările mele îmi îngreunau rațiunea, şi faptul că întâlnisem o persoană precum Dante deranjase din nou nevoia de ordine şi gradualitate a conştientului meu.

Dante a început din nou să vorbească:

— Cum aş putea trăi fără acele emoții, vise şi speranțe pe care mi le dăruieşte o viziune poetică asupra vieții?

Admiram sinceritatea lui, dar în acelaşi timp mă gândeam că pixul lui negru putea fi unul dintre indiciile căutării mele.

Aş fi vrut să reuşesc să disting caligrafia de pe foile albe, capsate între ele şi ținute bine de coperta rigidă a caietului.

— Adam, ai încercat vreodată să scrii? Ai încercat vreodată să te simți liber să-ți povesteşti ție însuți cine eşti? m-a întrebat el.

— Nu. Poate pentru că nu am avut niciodată timpul liber necesar pentru a o face.

— A nu avea timp pentru a lăsa spațiu şi acces emoțiilor echivalează cu a te priva de libertatea de a trăi. E foarte important să respectăm ceea ce pulsează în noi; nu putem ascunde mereu energia care permite unei lacrimi să apară sau unui surâs să lumineze. Suntem vii datorită emoțiilor: dacă uităm asta, e ca şi cum ne-am fi născut doar pe jumătate.

Era înnebunitor felul în care aparențele mă înşelaseră şi de această dată; trebuia să înlătur prejudecata stârnită în clipa când privirile ni s-au întâlnit pentru prima dată: mă aşteptasem să găsesc o mare superficialitate în gândurile acelui personaj atât de rigid şi sigur pe sine.

Dante a deschis caietul, şi ochii mei s-au îndreptat spre paginile sale în pătrăţele: apoi a rupt din capse cele patru pagini din mijloc şi a scos un pix din buzunarul hainei.

— Ţine! mi-a spus, dându-mi-le. Consideră-le un dar! Poate că într-o zi vei avea chef să accepţi privirea critică a raţiunii tale şi vei scoate la iveală ceea ce pulsează în interiorul tău.

— Nu am mai primit un astfel de dar, am spus eu, zâmbind mulţumit.

Cum aş putea să încep să scriu, dacă nu am mai făcut-o niciodată? am continuat, demonstrându-mi neputinţa şi lipsa de experienţă în faţa acelor foi albe.

Dante mi-a zâmbit cu prietenie şi a răspuns:

— E uşor, e ca şi cum ai privi lumea pentru prima oară. Imaginează-ţi că nu ai mai văzut niciodată formele din faţa ta, din spate şi de deasupra, convinge-te singur că nu ai mai auzit niciodată zgomote şi sunete şi că nu ai mirosit nimic niciodată. Eliberează acea parte din tine care-ţi produce ruşine şi nesiguranţă şi pe care eşti obişnuit să o ascunzi. Doar cine e sensibil poate spune despre sine că e puternic, pentru că tocmai capacitatea de a aprecia propriile sentimente şi de a le mânui face ca un om să fie cu adevărat liber şi sigur pe sine.

Din acel moment am înţeles mai bine ca niciodată cât e de important să crezi într-o capacitate personală proprie.

Nu mi-aş fi putut imagina că urma să stau cu un pix în mână, aşteptând inspiraţia pentru a scrie versuri, dar ideile lui Dante mă ajutaseră să cuprind aspecte pe care nu le evaluasem înainte de acea întâlnire.

El a continuat, deschizând caietul în faţa ochilor mei:

— Vezi, eu nu scriu mult, dar mă simt bine când o fac.

Am privit cu atenţie caligrafia lui Dante: scrisul lui de mână gotic era perfect, aşa că am tras concluzia că nu avea

nimic în comun cu cel dezordonat al mesajelor pe care le primeam de câteva zile.

— De când mă aflu aici, am admis, am reuşit să aflu sensul multor lucruri şi să descopăr senzaţii pe care nu credeam că le pot avea. De câteva ore încerc să limitez acea parte raţională din mine care aruncă o ceaţă deasă asupra celeilalte părţi din mine. Oare cum pot unii să nu-şi dea seama de bogăţia de emoţii pe care o poţi simţi aici?

— Trebuie să mulţumim celor care nu sunt ca noi. Datorită lor ne-am dat seama că avem o spiritualitate: întâlnind absenţa îţi poţi da seama de prezenţă. Gândeşte-te cât de nefericiţi sunt cei care trăiesc ascunşi în propriul sine!

Mă simţeam mulţumit pentru că deschisesem acest subiect cu o persoană care era capabilă să-mi calmeze agitaţia şi îngrijorarea, reuşea să o facă prin combinaţia dintre vocea lui relaxantă şi cuvintele care mă făceau să mă simt mai puţin singur.

Soarele se pregătea de asfinţit, şi cerul începea să aibă nuanţe mai puţin intense.

M-am rezemat cu spatele de trunchiul unuia dintre copacii de pe pajişte şi, cu uimire, l-am văzut pe omul îmbrăcat în negru. Era aproape de stânca ce împărţea cărările.

Stătea nemişcat, mă privea drept în ochi, şi Joshua era alături de el.

Motanul meu nu-şi dăduse seama de prezenţa lui şi mă observa ca şi cum şi-ar fi pierdut răbdarea, părea că s-ar grăbi să plece, aşa cum făcuse şi mai devreme.

M-am temut pentru Joshua. Dacă acel om voia să-l prindă sau să-i facă rău? De ce mă privea? Ce voia de la mine? Era evident că voia să-mi atragă atenţia.

Nu aveam nicio îndoială.

M-am ridicat brusc şi mi-am chemat motanul.

Bărbatul a început să fugă pe cărarea aceea care urca. În acel moment, Joshua şi-a dat seama de prezenţa lui şi, terorizat, a făcut un salt de parcă ar fi văzut ceva îngrozitor.

— Dante! am urlat, zgâlţâindu-i braţul cu putere.

— Ce e? exclamă el. Ai înnebunit?

— L-ai văzut pe omul acela? am întrebat, respirând cu greutate.

— Care? a răspuns el.

— Sub stânca aia mare care împarte drumul era un om care ne observa, acum a fugit spre vârf.

Joshua, după şocul iniţial, dintr-un motiv inexplicabil, o luase şi el la fugă pe urmele necunoscutului.

— Hei, unde te duci?

Atunci Dante a intervenit iritat:

— Ce tot spui, Christian? Înainte de toate, nu am văzut pe nimeni, şi apoi cred că nu e posibil să se întâmple ceea ce spui. Cărarea aceea e foarte periculoasă, nu cred că există un om atât de nechibzuit, încât s-o apuce pe-acolo.

Am întrebat imediat, cu ton speriat:

— Ce-i cu drumul acela?

— Duce la vârful muntelui, continuă Dante, dar e o zonă unde au fost dese alunecări de teren, bate un vânt atât de puternic, încât oricine ar putea să-şi piardă echilibrul. Îţi jur că ne aflăm în cel mai înalt punct în care se poate ajunge.

Deveneam din ce în ce mai preocupat:

— Ţi-am spus că tocmai am văzut un om care a luat-o la fugă pe acel drum!

Dante mi-a pus o mână pe umăr şi a spus cu voce liniştitoare:

— Eşti doar un pic obosit, calmează-te, o să-ţi treacă…

— Vrei să spui că am inventat totul?! am urlat, enervat din cauza comportamentului său plin de compasiune.

— Nu am spus asta! strigă şi el, strângându-mi braţul cu putere. Oricine poate avea un moment de confuzie. Motanul

tău ştie să meargă pe teren periculos, tu nu. O să vezi, se va întoarce.

Mi-am scuturat braţul şi m-am eliberat din strânsoarea lui Dante, exclamând ferm:

— Trebuie să plec!

— Ce vrei să faci? m-a întrebat cu stupoare.

— La revedere, Dante, fac ceea ce poate face un nebun: îmi transform iluziile în realitate.

XI

Dante stătea nemişcat şi mă privea, fără să spună nici măcar o vorbă, iar eu am suspinat lung şi am luat-o la fugă spre stânca enormă. Am decis că trebuie neapărat să-l urmez pe acel tip ciudat care îmi atrăsese atenţia de două ori, în mod aproape autoritar. Şi trebuia să-mi găsesc motanul...

— Joshua... Jo... Jo...

Am mers încet câteva minute, dar nu era nici ţipenie de om, doar câteva păsări răpitoare care planau pe deasupra capului meu. Vântul devenea din ce în ce mai puternic cu fiecare pas, începusem să tremur de frig. Cărarea se oprea în faţa unui perete stâncos, ultimul obstacol înainte de vârf: singurul mod de a ajunge acolo era să mă caţăr pe acea pantă instabilă care mă despărţea de adevăr.

Oricine ar fi fost omul pe care-l căutam, ar fi trebuit să fie pe vârful muntelui, împreună cu micul Joshua. Nu erau alte căi de fugă.

Locul în care mă aflam era complet lipsit de vegetaţie, doar maroniul pământului colora peisajul. Copacii foarte înalţi de pe versanţi formau un fundal şi scoteau în evidenţă şi mai mult cât de abruptă era cărarea pe care trebuia să mă cocoţ.

Mi-am amintit de teama pe care mi-o transmisese Dante cu vorbele sale, dar nu am cedat, devenisem esența sinelui meu, căpătasem o direcție, devenisem eu însumi direcția. Eram un cavaler al luminii.

Vântul se întețea de la o clipă la alta şi riscam să mă răstoarne; puteam aluneca la fiecare pas. Dar eram sigur că în acea zi norocul trecea de două ori: nu doar pentru omul pe care-l căutam şi care se suise înaintea mea, ci şi pentru mine.

Am început să mă cațăr, ținându-mă bine de pietrele care se iveau din pământ. Se vedea că mai trecuseră oameni pe acolo înainte.

Unghiile mele se înfigeau ca nişte gheare în teren şi mi se încordaseră toți muşchii.

Pe la trei sferturi din drumul pe care îl parcursesem doar bazându-mă pe forța mea fizică şi pe dorința de a ajunge sus cu orice preț, am făcut o eroare gravă.

La înălțimea la care mă aflam, copacii nu mai acopereau vederea, şi ochii meu au privit spre oraşul de dedesubt, înțelegând la ce altitudine de nebănuit eram; puteam vedea tot peisajul sub picioarele mele.

Atunci mi-a alunecat o mână şi, ca printr-un miracol, am reuşit să mă agăț cu cealaltă de o margine de pământ.

Vântul îmi împingea corpul de colo-colo, şi am urlat de disperare.

Peretele vertical nu era foarte înalt, dar, dacă aş fi alunecat, vântul ar fi modificat traiectoria mea în cădere şi m-ar fi aruncat spre dreapta, unde era prăpastia.

Cădeau o mulțime de pietricele din locul în care eu mă țineam cu mâna de pământ.

— Ajutor! am strigat.

Speram că cineva m-ar fi putut auzi, deşi mi-am dat seama destul de repede că speranțele erau minime.

Nu reuşeam să mai respir, şi muşchii mei erau gata să cedeze, tremuram deja şi eram la capătul puterilor. Priveam fix spre acea bucată de pământ şi strângeam din dinți din cauza efortului şi a durerii pe care o simțeam, constatând că viața îmi atârna de o pală de vânt.

După câteva clipe, cineva mă prinse cu putere de încheietura mâinii.

M-am uitat în sus şi l-am văzut omul pe care-l urmărisem. Mă apucase de brațul care zvâcnea de efort: acel tip ciudat, foarte bătrân, dar puternic, nu a spus nicio vorbă şi se uita fix la chipul meu contorsionat. Părea că nu simte nicio emoție, privirea îi era sterilă şi lipsită de viață.

Mi-a legat mâna cu o coardă foarte robustă pe care o avea cu el şi de care a tras până când am reuşit, cu mare efort, să mă ridic, punându-mă la adăpost.

Am suspinat îndelung ca să eliberez tensiunea când mi-am dat seama că scăpasem de pericolul de a pica în gol. Am încercat să mă ridic, dar o senzație puternică de amețeală m-a constrâns să mă târăsc pe jos.

— Unde e Joshua? am întrebat.

Motanul era în spatele meu şi a venit repede spre mine, se simțea perfect la acea înălțime. Mi-a lins fruntea, buzele şi urechile. Eram atât de fericit, încât am zâmbit şi m-am emoționat, chiar dacă nu ştiam încă adevărul ce, în scurtă vreme, avea să-mi tulbure existența pentru totdeauna.

Vântul bătea cu o forță nemaipomenită, şi eu tremuram de-mi clănțăneau dinții. Doar un tricou cu mânecă scurtă îmi proteja pielea de frig. La câțiva paşi de mine soarele începea să apună, şi cerul se colora în roşu.

Vedeam tot peisajul. Mă aflam în fața unei panorame maiestuoase şi încântătoare.

Oraşul de dedesubt putea să-mi încapă între buricele degetelor.

Mă simţeam un uriaş faţă de acea lume pe care, atunci când o vedeam de la nivelul meu, mi se părea imensă şi complicată.

Omul mi-a indicat cu un gest o zonă protejată de vânt datorită unei grote naturale din stâncă. El ajunsese deja la ea, ţinându-se drept în picioare, fără să-şi piardă nici măcar o clipă echilibrul pe care vântul încerca să i-l ia. Eu m-am târât, proptindu-mă bine în pământ cu cele patru membre.

Bărbatul stătea nemişcat şi mă privea cu compasiune.

— De ce te uiţi la mine? am întrebat pe un ton iritat. Era să mor ca să ajung aici, sus...

— Ai fost foarte puternic, Christian! În toate sensurile şi cu toate simţurile!

— Cum de ştii cum mă cheamă? am izbucnit.

A suspinat şi a spus:

— Ai demonstrat că ştii să perseverezi pentru a reuşi să obţii ceea ce cauţi, şi efortul tău a fost răsplătit.

Avea un aspect scheletic, nu părea deloc puternic, şi totuşi mă trăsese cu o forţă puţin spus impresionantă. Părul aspru şi neîngrijit era de un alb murdar, avea o barbă lungă care îi ajungea până la piept, şi faţa lui mă impresiona pentru că era brăzdată de multe riduri adânci, ca nişte cicatrice.

Nu înţelegeam la ce anume se referea, dar el a scos din haina lui murdară şi boţită un bilet şi mi l-a dat. Scria aşa:

Mi-amintesc lacrimile unei nopţi ascunse de întunericul orizontului şi atinse de lumina stelelor.

Cât e de departe de mine carnea ta, dar inima ta domneşte aproape de inima mea.

Am înţeles că ţineam în mâini cea mai semnificativă frază primită până atunci, şi inima mea începu să bată mai repede.

L-am întrebat cu ultimele forţe care-mi rămăseseră:

— De ce m-ai chinuit cu toate aceste mesaje?

— Voiam să te fac să cunoşti adevăratul sens al vieții pe care nici eu nu l-am putut aprecia, a spus în timp ce o lacrimă i-a curs pe obraz şi i s-a stins pe buze.

Oamenii pe care i-ai întâlnit sunt cei mai aproape de fericire. Nu te lăsa condiționat de tristețea vieții de la oraş, cu moartea şi cu războaiele ei, cu trucurile ei absurde, ascunse sub un văl de logică. Eu am înțeles asta prea târziu. Cu acele mesaje voiam să fiu util persoanei care mă are şi mă va avea mereu alături.

Probabil din cauza oboselii teribile nu înțelegeam la ce anume se referea.

— Ce tot spui? Despre cine vorbeşti?

El a aplecat capul şi a înălțat privirea melancolică spre ochii mei:

— Despre tine, Christian... a spus cu un fir de voce pe care emoțiile nu reuşiseră să o oprească.

Nu înțelegeam motivul interesului său pentru mine până când, plângând, a sărutat ecranul ceasului meu.

Am început şi eu să plâng ca un copil.

Emoțiile se amestecau în inima mea, în timp ce acel om, pe care-l căutasem atâta vreme, mă privea atent, cu ochi umezi.

— Dar... De ce... te-ai ascuns? De ce aici, sus? am întrebat în timp ce un nod în gât mă împiedica să vorbesc bine.

— Eu nu m-am ascuns niciodată, a spus.

Am rămas şocat de vorbele sale şi am întrebat iarăşi:

— De ce nu ai rămas cu mine, tată? Războiul se terminase, şi tu nu te-ai întors.

El a privit cerul întunecat şi a spus îndurerat:

— Christian, îți promit că voi fi mereu alături de tine. Te-am ținut de mână din primul tău an de viață şi aşa voi face până la sfârşit. În acel moment, tot ceea ce era în jurul meu s-a oprit, apoi a murit şi a renăscut.

Mă încercau toate senzațiile pe care orice om le poate experimenta, dar mă asaltaseră toate deodată, făcându-mă să tremur: mi-am dat seama că era gata să leşin.

El a înțeles şi i-am mai văzut o dată chipul înainte ca pleoapele mele să se închidă lent.

— Forța iubirii învinge întotdeauna, aşa va fi mereu. Te iubesc, Christian.

Apoi ochii mei s-au închis şi mi-am pierdut cunoştința.

XII

M-am trezit în cântecul păsărelelor şi, deschizând pleoapele, mi-am dat seama că se făcuse iarăşi ziuă. Joshua dormea pe burta mea, şi faptul că mă trezisem l-a surprins, de parcă ar fi fost prea devreme. Dormisem multe ore fără întrerupere, acolo, pe vârful înfricoşător al muntelui.

Pielea mea devenise amară de la lacrimi, şi în fața mea, printre stâncile ascuțite care mă apărau de vântul rece, am văzut doar acea coardă cu care reuşisem să mă cațăr în vârf şi care urma să mă ajute să cobor.

Cuprins de o melancolie nesfârşită, mi-am propus să nu povestesc nimănui ceea ce se întâmplase: majoritatea oamenilor m-ar fi luat de nebun.

Din acel moment am ştiut într-adevăr că nu voi mai fi singur niciodată.

M-am căutat prin buzunare şi am văzut că nu mai am niciunul dintre mesajele primite.

Aveam cu mine doar pixul şi foile albe pe care mi le dăduse Dante.

Am închis ochii şi mi-am închipuit că trăiesc pentru prima oară emoția de a observa ceea ce mă înconjoară.

Am privit orizontul, frecându-mă la ochi şi lăsându-mă mângâiat de primele raze de soare. L-am luat în braţe pe Joshua şi l-am sărutat.

Eram fericit.

Răsărit

Te aşteptam de mult timp, mi-ai apărut în faţa ochilor precum apa în deşert.

Soarele tău m-a orbit într-o clipă şi mi-ai vorbit cu fluvii de energie.

Norii nu-ţi mai răpesc frumuseţea şi-ţi dau o nouă zi.

O zi pe care tu ai vrut să mi-o dăruieşti.

CUPRINS